

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84
FAX 215 28 05

Any XI N.º 554

Setmana del 6 al 12
de maig del 1990

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 100 Ptes.

Catalunya Cristiana

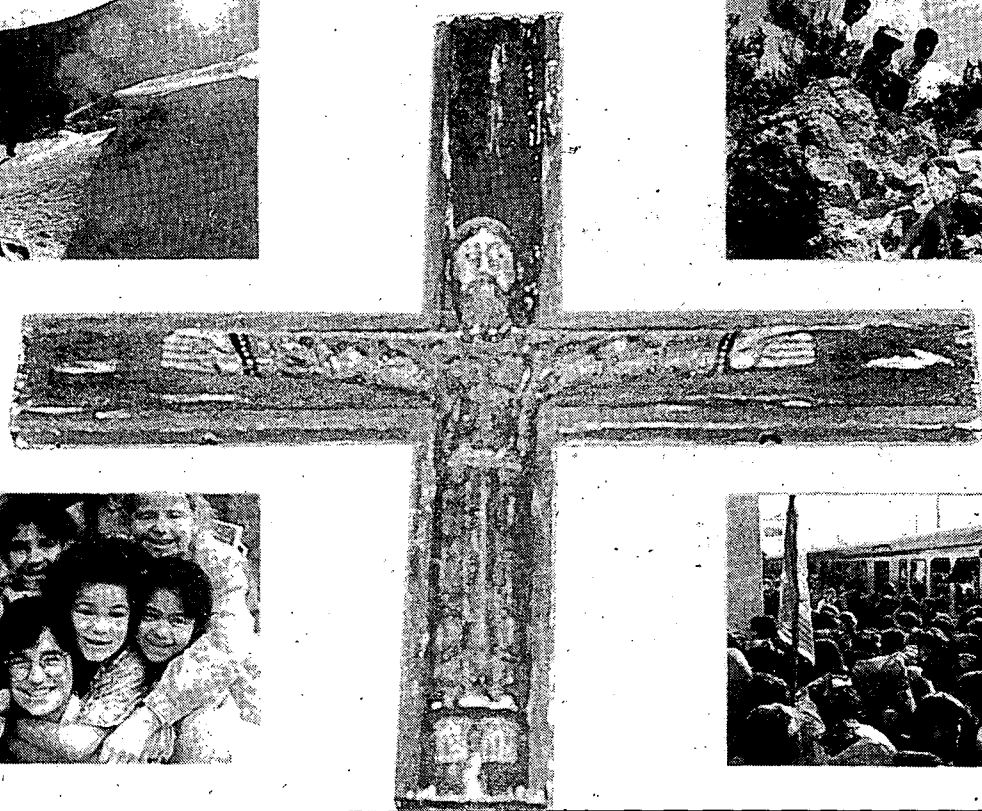
SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"Jo sóc el bon pastor
i reconec les meves
ovelles, és a dir, les
estimo, i elles em
reconeixen a mi. És
com si digués
clarament: Els qui
m'estimen em
segueixen. El qui no
estima la veritat, és
que no la coneix."*

Sant Gregori el Gran

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Vocacions: una urgència a l'Església catalana

Aquest és el cartell que les Delegacions Diocesanes de Pastoral Vocacional i Unió de Religiosos de Catalunya han editat enguany amb motiu de la celebració de la Jornada.

Aquest diumenge, dia 6 de maig, se celebra la "Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions" que té una especial rellevància ja que als darrers anys ha disminuït el nombre de persones que han sentit la crida pel sacerdoci i manquen preveres a l'Església catalana. Joan Pau II, en un missatge que ha adreçat amb motiu de la Jornada, fa una crida a tot el poble de Déu, especialment als que hi desenvolupen responsabilitats educatives i formatives, sobre la importància que adquireix vetllar per la vida espiritual en el naixement i consolidació de les vocacions.

El Sant Pare invita els educadors cristians —pares de família, mestres, catequistes, animadors de grups eclesials, guies d'associacions i moviments— a posar molta cura perquè els adolescents i joves siguin constantment i diligentment ajudats a desenvolupar la llavor de vida divina que han rebut com un do en el Baptisme. Joan Pau II demana que en tot projecte educatiu la vida espiritual ocupi sempre el primer lloc.

AFINANT

Nou

JOAN E. JARQUE i JUTGLAR

El temps pasqual és una lloança a la novetat. Es podria dir que, en això, el missatge evangèlic coincideix amb els gustos del món. Nou! Nova fórmula! Són mots que acostumen a acompanyar, com a reclam, molts productes que ens ofereix el mercat.

Així l'home modern tendeix insensiblement a identificar nou amb millor. I no sempre és veritat.

En els éssers vius, allò que és nou no és ni millor ni pitjor que allò que ja ha envellit després d'haver donat el seu fruit. És llei de vida: cal que quelcom mori per a donar pas a una nova vida, no pas necessàriament millor. Simplement nova. I això és tot.

En el món de la tècnica —que ens abassega— hi ha la presumpció que allò que és nou serà millor, puix que se suposa que incorporarà noves troballes, sense perdre els avantatges de la fórmula antiga. Però això no és pas necessàriament així.

Decididament, en el terreny natural, nou no és pas sinònim de millor.

Les coses no són bones perquè son noves. Les coses noves, precisament pel fet de ser-ho, **haurien de ser millors**. La resta és propaganda.

També, doncs, amb la invitació a la "novetat de vida" —que és certament millor— l'Evangeli va contra corrent.

Després de vuit anys d'intens treball

La causa del Dr. Tarrés, a Roma

BARCELONA.— El propassat dia 25 d'abril, a l'església de Sant Vicenç de Sarrià tingué lloc la clausura del procés diocesà per a la beatificació del doctor Pere Tarrés i Claret. El tribunal va constituir-se el 2 de juliol del 1982. Durant aquests gairebé vuit anys, s'ha recollit la declaració de 192 testimonis, entre ells una germana del doctor Tarrés que és religiosa.

El Vice-Postulador de la causa, mossèn Francesc Raventós va rebre l'encàrrec de fer lliurament a la Congregació per a la Causa dels Sants, a Roma, de tota la documentació d'aquest procés. Aprofitant l'estada a Roma del cardenal Jubany, present a Roma amb motiu de la beatificació de dos màrtirs catalans, celebrada el diumenge dia 29, el lliurament es dugué a terme el dia 2 de maig.

Artesania dels Monestirs de Betlem

REGALS DE NOCES,
D'ANIVERSARI, 1a. COMUNIÓ,
BATEIGS, MES DE MARIA...

Imatge en dolomia —pedra del
Pirineu— reconstituïda, amb pàtina
de terracotta policromada.
Feta a mà per les monges de clausura
"Germanetes de Betlem".

COMANDES:

Per telèfon, al núm. (93) 301 37 18, o bé per correu, enviant aquesta
Butlleta de Comanda als AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA,
Pça. Urquinaona, 11, 3er. 3a. A, 08010 Barcelona.

BUTLLETA DE COMANDA

nom _____ cognoms _____

adreça _____

població _____

codi postal _____ telèfon _____

☐ 4 imatges de la Mare de Déu "benaurada" (13.900) = _____ Pts.

☐ Adjunto xec barrat, a nom d'Amics de Catalunya Cristiana.

☒ Ho pagaré contra reemborsament.

Hi carregarem 450 Pts. de despeses
d'embalatge i tramesa.

signatura: _____

_____ de _____ de 1990

Cada any
ens apleguem a Montserrat
prop de la Moreneta

ASSEMBLEA GENERAL I TROBADA

Dia 19 de maig, a Montserrat.
Us hi esperem; confirmeu l'assistència.

Per una millor organització, demanem que
telefoneu al (93) 301 37 18, abans del
dia 11 de maig, per tal de reservar el dinar,
i també el lloc a l'autocar en el cas de no
anar-hi amb mitjans propis.

PREUS:

DINAR: 1.700 Pts.

AUTOCAR: 700 Pts.

ESTATS UNITS I CANADÀ

COSTA EST DEL CANADÀ • SANTUARIS DEL NOU MÓN

Del 30 de juliol al 15 d'agost

- MONTREAL i el seu entorn turístic.
Les tres Riberes i cap de la Madeleine.
- QUEBEC, capital de la cultura
francesa canadenca.
- OTTAWA, ciutat magnífica, capital
del país.
- TORONTO, la ciutat dels pioners i
de les mil illes. Riu Sant Llorenç i
llac Ontario; passeig amb vaixell.
- NIÀGARA, cascades i creuer.
Midland, Albany i Ariesville.

- BOSTON, de llarga tradició catòlica.
Universitat de Harvard.
- NOVA YORK, la ciutat dels
gratacels. Tres dies!
- FILADELFIA, bressol de la
independència nord-americana.
- WASHINGTON, capital federal.
La Casa Blanca, el Capitoli, el
cementiri d'Arlington...

La visita de ciutats i llocs històrics i
culturals serà complementada amb altres
d'especials, com ara: el Santuari Nacional
maria del Canadà; la basílica de
Nôtre-Dame; el santuari d'Ariesville; el de
Santa Maria entre els hurons; la catedral
de Sant Patrici; el santuari de Santa
Isabel-Anna Seton, primera santa
canonitzada d'Amèrica del Nord,
i d'altres.

Demaneu-ne més informació a l'associació d'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
A QUÈ CADA SETMANA CATALUNYA CRISTIANA SURTI AL CARRER. FES-TE AMIC!
T'informarem a Plaça d'Urquinaona, 11 3er. 3a. A. 08010 Barcelona - Telf.: 301 37 18

EDITORIAL

A mesura que ens anem adonant de la transcendència històrica dels canvis de l'est europeu —absolutament imprevistos pel món occidental— també se'ns va fent evident la importància que hi té un factor habitualment preterit en les anàlisis sociopolítiques d'avui: la fe cristiana. El viatge del Papa a Txecoslovàquia, amb l'anunci, fet pel mateix pontífex al santuari de Velherad, al peu del sepulcre dels sants Cirili i Metodi, d'un Sínode extraordinari per a analitzar la situació de l'Europa de l'Est és revelador d'aquella importància i indicatiu d'un futur encara més sorprenent. El Papa Wojtyla, providencial en aquesta hora, és mirat a tot Europa —aquí no tant— com un dels protagonistes més clars del canvi. Ell, a més, no s'està d'assumir amb força el seu paper ni de fer palès el sentit que dona als esdeveniments i l'orientació que malda per imprimir-los. Allò que va declarar, de bon començament, a un periodista, que qui havia guanyat a l'Est era Déu, constitueix una expressió típica dels homes de missatge i d'acció que quan sembla que improvisen sense matisar gaire el que fan és declarar l'essencial del d'un pensament i d'un propòsit llargament madurats. Ara monsenyor Schotte, secretari general del Sínode dels bisbes, ha declarat que el Papa es proposa, amb la seva convocatòria sinodal, "que l'Europa sencera, l'Europa gran, trobi en la unitat cultural,

El Papa convoca un Sínode sobre els esdeveniments de l'Est

moral i espiritual el bé insuprímible de la veritat, que és Déu.

Ens trobem davant d'una certa paradoxa que algun sector de la premsa occidental ja ha remarcat. Joan Pau II ha estat un crític implacable de la filosofia hedonista, economicista i agnòstica que impregna l'anomenat "món lliure". En el moment, però, que l'antagonista polític d'aquest món s'enfonsa i esclata, als ulls de molts, la victòria del liberalisme econòmic consumista, el Papa, que fins aleshores havia mantingut tanta discreció en els assumptes relacionats amb la polí-

tica del bloc oriental per tal d'evitar nous conflictes als creients... es mostra radiant, diu que ha guanyat Déu i que l'Església és l'única institució que s'ha mantingut dempeus sota el totalitarisme marxista. Qui ha guanyat, de debò, les moralment decadents formes de vida occidental o la fe resistent?

La resposta a aquesta pregunta serà el gran tema del nou temps que estem estrenant. El papa Wojtyla pensa en una Europa fidel a les seves arrels cristianes i sap que aquestes arrels són comunes a l'occident i a l'orient. Les esglésies cristianes de l'Est no han sofert amb enteresa l'adversitat i la persecució simplement per a tenir més béns de consum ni, menys encara, per a deixar-se endur cap als models de la "dolce vita" europea... Tenen energies morals que poden ser decisives per a la nova evangelització d'Europa i la duresa les ha ensenyades a centrar-se en allò que és essencial. El Papa sap que pot comptar-hi. Qui sap si fins i tot l'ecumenisme farà més via pel que fa a les esglésies orientals que no n'ha fet en relació amb el protestantisme. Som en un moment dolç i poden passar moltes coses. Caldrà fer molta atenció al sínode que acaba de ser convocat i, sobretot, a la veu profètica de Joan Pau II.

Els homes que fan la història

N'hi ha prou a vegades amb alguns encoratjaments inspirats

ETIENNE BORNE

cat sovint d'audàcia i resolució, i sobretot de confiança en els propis valors, dels quals no en coneixia la força atractiva. Gaudint de llibertat i amb la il·lusió que era un bé definitivament adquirit, nosaltres hi creïem amb menys fe que aquells qui, a l'altra banda del teló d'acer, n'eren privats i en sentien la cremant nostàlgia.

Aquesta victòria de la llibertat és també, i sobretot, la dels homes que en la tenebra i l'opressió d'un altre món, bastit sobre la mentida i la por, han entès que ja serien homes lliures donant testimoni coratjosament i a vegades heroicament, de la veritat. Aquests homes són, per exemple, els dissidents ortodoxos russos, els catòlics polonesos, els protestants luterans de la RDA, que trobaren en les seves conviccions cristianes la força i la llum necessàries per vèncer la por i denunciar la mentida. Tots els amics de la llibertat, creients o increients, els deuen un pensament de gratitud, que seria especialment benvinguda després d'haver-se escampat pels mitjans de comunicació una propaganda insinuant que les creences religioses podrien molt bé ser incompatibles amb l'esperit de llibertat.

Convé, doncs, retre homenatge, sense exclusions, a tots aquells que en el passat han estat pioners,

els perseguits que, en la nit de l'opressió, han esperat contra tota esperança, opositors aparentment frustrats per sorts temporals, han contradit un poder instal·lat en la seva omnipotència. La seva victòria té una immensa importància històrica; però guardem-nos de triomfalismes. Proposant-se igualar la condició humana per mitjà d'un despotisme d'Estat, el comunisme pretenia abolir els riscos de l'existència suprimint les llibertats individuals. I la llibertat només pot tornar acompanyada del seu seguit de riscos.

Riscos econòmics primer. Per fer reviure una economia devastada i aixafada, es recorrerà a les tècniques de mercat, però la història ja ha demostrat, en fer esclatar els compromisos corporatius i burocràtics que l'han precedit, el capitalisme naixent o renaixent no es presenta, en principi, gaire galaguer: les plus-vàlues que deixen lliure un treball productiu serveixen d'avantatge per a l'enriquiment d'audaços i d'hàbils, molt més que el millorament de vida de la majoria. Les terres veritablement promeses només s'abasten després d'una llarga travessia del desert, apte pels descontenta-

ments i el murmuri, dels quals poden treure'n partit els nostàlgics de l'antic ordre.

Sobretot risc polític. La figura d'Europa canvia a ritme accelerat. Desestabilitzat l'ordre establert a l'alta o, més exactament, allò que es mou, és una Europa immobilitzada i fixada a les fronteres d'una expansió soviètica que s'hauria pogut contenir si, estant els protagonistes fatigats, les potències occidentals haguessin obligat Stalin a respectar els acords de l'alta. El temps del coratge arriba massa tard amb el pacte Atlàntic. L'Europa en moviment a l'Est és, amb algunes vergonyoses excepcions, una Europa en vies d'irresistible desestabilització. Aquesta Europa que tothom veu d'on ve, ningú no pot saber on va. Hom pressent només en l'exaltació angiosa d'un moment històric que el millor i el pitjor són igualment possibles.

El misteri del futur el constitueix els homes d'avui, i en primer lloc els dirigents dels pobles els quals en tenen el secret i els qui dissenyaran la cara del futur segons en quina manera assumeixin els riscos del present. Les ideologies que hom creia de ciment armat i ara estan fetes una coca, però la fallida més important és la d'aquesta ideologia d'ideologies que pretenia explicar el desenvolupament de la història per l'evo-

lució de les estructures impersonals i la dinàmica de les forces anònimes, i que posa fora de joc la causalitat de la idea i la llibertat dels homes. Els grans esdeveniments que marquen el final d'aquest segle demostren clarament que són les idees i els homes els qui, en bé o en mal, fan la història. Els impulsos de la vida i de l'esperit desmenteixen el dogmatisme de les anàlisis conceptuals.

La "perversió intrínseca" de les ideologies (i aquest just judici provocava abans arronsaments d'espall i escarrixx de dents) és la causa de llargues servituds, i és la veritat la que allibera com ho ensenya amb la tradició judeo-cristiana la gran filosofia clàssica. Aquests són les homes que, si no cedeixen a les pressions i a les seduccions per defalliment del seu lliure arbitri, són capaços de fer la història, també s'està bloquejada per fer-la passar del "tancament" a l'"obertura". A vegades només calen alguns encoratjaments inspirats. "La crida de l'heroi", recordant Bergson.

D'aquesta manera s'esdevé que un obrer electricista, amb la imatge de la Mare de Déu al folre de la seva jaqueta com a única arma, hagi estat el primer a fer trontollar l'enorme potència de l'imperi soviètic. L'esdeveniment era infinitament improbable, fins i tot científicament impossible, encara que, gesta molt considerable, Lech Walesa ha estat per la seva acció la re-futació vivent de les grans heretgies, determinista i neo-cientista, d'aquest segle a punt d'extingir-se.

(de "La Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Redacció, administració, publicitat i fotocòpia: Edifici de la Parroquia de la M. de D. dels Àngels C/ Valencia, 244, 2on. Tels.: 215 / 27 39 - 27 84 FAX: 215 28 05 08007 Barcelona

Sots-directors: Francesc Malgosa i Riera Joan Carrera i Planas

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roig i Torrentgener

Impressora: Publiograf. S.A.L. Pte. Valeri Serra, 30 Tels.: 254 / 16 30 - 17 77 Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.800 Ptes.

Europa: 8.700 Ptes. Amèrica: 10.650 Ptes. Àsia, Àfrica: 11.400 Ptes. Filipines: 11.400 Ptes. Àsia (més oriental): 14.200 Ptes.

RESPIR

QUADRÍCULES

Se sol dir que els homes parlant s'entenen i, quan tant es repeteix, quelcom deu tenir de veritat la dita. Però si és cert que els homes parlant creen enteses, també ho és igualment que parlant es desfan amistats. És trist el fet de la llengua; ja deia sant Jaume que de la mateixa boca surten benedicció i maledicció; tota llengua pot dir veritat i mentida. Fins sense suposar males intencions especials en ningú, tota paraula és doblement quadrícula: porta la marca dels llavis d'on surt i rep la marca de les orelles on entra. Tant se val que la quadrícula sigui ampla com la d'una tela de galliner, o fina com la d'una gasa de mosquitera. El mal, o el risc, és la quadrícula mateixa. És cert que els homes parlant s'entenen, però sovint caldrà una llarga i pacient feina d'interpretació per desfer la quadrícula, ampla o espessa, que tota paraula porta.

MIQUEL ESTRADÉ

Un dels alliberaments que la Modernitat ens havia proposat era deixar de concebre Déu amb estrèts paràmetres antropològics; aquest "Déu tapaforats" pendent de les nostres petites coses o d'unes necessitats que l'home pot resoldre i ha de resoldre amb les seves pròpies forces.

En el fons, la Modernitat retornava a l'antiga concepció aristotèlica: un Déu —o el gran arquitecte— que feliç en la seva sublimitat —no tenia, encara que fos etern, ni un forat per ocupar-se (i menys providencialment) dels íntims afers d'aquests éssers minúsculs que s'autoanomenen homes.

Però em sembla que, al seu torn, la Modernitat va caure en d'altres antropomorfismes en limitar —com si es tractés d'un ésser contingent— les capacitats de Déu. D'aquest "ésser que és", perquè Ell mateix és l'Existència. Si en algun moment no hi hagués hagut res —ni Déu ni univers— ara no hi hauria res perquè el no-res no és res i res no pot fer. Ara hi ha alguna cosa, si més no, jo queestic escrivint. Per tant sempre, sempre hi ha hagut "alguna cosa". Per assenyalar aquesta existència, els homes, des de temps remots, inventaren una parauleta: Déu.

Com podem negar a aquest Ésser que sigui i que faci el que vulgui? Quina experiència brolla de l'oració personal amb aquest Ésser inefable —qualsevol paraula nostra li va

Demander la pluja

ALFRED RUBIO DE CASTARLENAS

estreta— que "evidentment" és persona! Com pot ser menys que jo?

Un pare, en aquest món, per gran que fos la seva dignitat social, la seva dèria en la ciència o en l'art, no per això desoïria amorós, una petició del seu fill necessitat, un sanglot del que encara és al bressol, o fins un caprici somiejat el dia que la seva filla adolescent fa anys...

Fóra un mal executiu si no tingués entranyes ni pel balbuç d'un nen!

Si això és així entre els homes, què no serà amb Déu?

És ofendre'l suposar que no es preocupa gens de les meves tribulacions o que no gaudeix amb les meves joies. L'empetiteixo en les seves infinites capacitats. I això sí que fóra antropologitzar-lo! Que lluny i que simple ens sembla l'Etagirita en la seva "Ètica a Nicòmac" quan assegura que, de la mateixa manera que ell no es preocupa dels gra-

nets de sorra que trepitja en passejar per la platja en la frescor de la tarda, capficat en els seus pensaments, molt menys Déu; feliç de contemplar-se Ell mateix, tampoc no s'ocupa dels homes que són alguna cosa encara més llunyaníssima d'Ell que la sorra calcigada de la ment d'Aristòtil! La Modernitat, alliberant Déu, aduladorament, d'aquests quefers tan "mesquins" va voler proclamar per contra la total independència de l'home d'aquesta amorosa cura divina. Aquesta actitud es va traduir en aquell exabrupte arraconador: "La religió a les sacristies", bo i concedint-li així el consol d'un àmbit de volutes daurades i d'adorns rococós.

Que poca cosa que es vol saber del fet d'assaborir la proximitat de Déu i de dialogar-hi, fins i tot sense paraules d'una manera tan profunda! Entre aquest que és per ell mateix i nosaltres que hem començat a ser i, certament, no per la nostra causa.

Déu meu, amic meu: que els savis d'aquest món busquin —i tant de bo amb èxit— els mitjans per abastar pluges oportunes provocades amb mitjans artificials. Però mentrestant jo et demano que facis ploure, perquè si no, mira, s'assecaran les flors de la meua finestra, molts es moriran assedegats en els sorolls i alguns homes es pensaran que de fet te'n oblidés! O Pare amorós!

A vui (amb una d'aquestes xurricades que sobtadament et passen pel cap i et deixen com traumatitzat) he sentit, amb una mena de vertigen i amb una certa semblança a la pena, que em feia mal l'ànima en descobrir que hi ha quelcom en allò que Déu —amb tota la seva omnipotència— té molta menys sort que els humans: Ell no pot resar el "Prenostre". I és que, en rigor, Déu és l'únic orfe entre tots els éssers que existeixen. Perquè si als humans se'ns mor el pare de la terra tenim sempre, com a gojo alternativa, el gran pare que és Ell. Però ¿i Ell? ¿A quin pare podria acudir si un dia sentís (si podés sentir) tristesa? ¿A qui resa Déu quan les coses no li van bé? ¿O és que tot li va bé? ¿O no li dol la brutícia d'aquest món que és seu? ¿Mai no necessita Déu ser sostingut, com allí a l'Hort ho necessita el seu Fill? ¿Se sostenen entre si les tres Divines persones? ¿Es tan potent la seva alegria interior que totes les penes el voregen sense ferir-lo? Quan es veu el seu amor

—tantes vegades!, tants milions de vegades!—, decebut, ¿damunt de quina espatlla plora?

Sé molt bé que tot això que estic dient és terriblement humà i, per tant, fals aplicat a Déu. Però el Déu-autor de tota la tendresa ¿mai no sagnarà en saber-se oblidat o menystingut?

Pensant en tot això he sentit que gairebé se'm desbordava el cor en trobar, en un llibret del pare Peñalosa, una idea que mai no se'm havia acudit: ¿Resa Déu? ¿Com podria ser el "Prenostre" de Déu? ¿De quin tipus podria ser l'oració amb la qual Déu respon cada vegada que els ulls dels homes s'eleva al cel i posen en els seus llavis —milions de vegades pel planeta— aquestes dues paraules miraculoses: Pare nostre?

I penso que aquesta oració podria ser quelcom semblant a aquesta:

El "parenostre" de Déu

J.L. MARTÍN DESCALZO

"—Fill meu que ets a la terra, preocupat, solitari, temptat, jo conec perfectament el teu nom i el pronuncio santificant-lo, perquè t'estimo.

No, no estàs sol, sinó habitat per Mi, i junts bastim aquest regne del qual tu en seràs l'hereu.

Em plau que facis la meua voluntat perquè la meua voluntat és que tu siguis feliç,

ja que la glòria de Déu és l'home vivent.

Compta sempre amb mi i tindràs el pa per avui,

i no et preocupis, només et demano que sàpigues [compartir-lo amb els teus germans.

Saps que perdono totes les

teves ofenses

abans fins i tot que les cometis, per això et demano que facis el

[mateix

amb aquells que t'ofenen.

Perquè no caiguis en temptació agafa't fort de la meua mà

i et deslliuraré del mal, pobre i estimat fill meu."

És així? ¿No és així? ¿Qui pot saber els pensaments de Déu? Realment l'únic que sabem d'Ell és allò que Ell mateix ha volgut dir-nos. I en la Bíblia ens ha explicat de mil maneres que Ell ens estima molt més del que podem sospitar; que ell estima els homes més que la gallina els seus pollets; que una mare pot arribar a trair els seus fills, però que Ell mai no trairà ni abandonarà els seus; que Ell té cura amb amor fins cada un dels cabells del nostre cap.

A vegades la gent em pregun-

ta per què em sento feliç. I la resposta és molt senzilla: perquè em sento estimat. Per molts homes, però sobretot per Ell. Perquè mai no m'he sentit abandonat. Perquè experimento la seva tendresa fins i tot en la fosca i el dolor.

I, és clar, quan un se sap estimat, i no compta la foscor ni els problemes! Aquest i no pas cap altre fou el misteri de l'alegria de Jesús: sentia el seu Pare en el seu interior i fins a la pell dels seus dits, vivia amb Ell i d'Ell, respiraven junts, units feien els miracles, i fins l'abandonament a la creu era una forma —paradoxal, misteriosíssima— de predilecció, ja que a través d'aquesta creu hi havia Jesús essent el més important que mai no fora: Redemptor de tots els seus germans. Fins aquest abandonament era fecunditat.

Quan Jesús va ensenyar els seus deixebles a resar el "Prenostre" sabia molt bé allò que estava dient. Estava obrint de bat a bat —i ni més ni menys!— el mateix cor de Déu.

ACUDIT

Una processó laica

Els mitjans informatius han fet esment, aquesta Setmana Santa, d'una "processó laica" celebrada a l'Hospitalet de Llobregat. De fet l'apel·latiu "laica" l'han rebutjat els mateixos organitzadors; ells pertanyen a unes confraries fetes a imatge i semblança de les moltes que hi ha a la seva Andalusia natal i que tenen cura de les imatges, o passos, que surten al carrer en processó per Setmana Santa. L'únic és que, en aquest cas, la iniciativa ha partit d'ells mateixos, i no pas de les instàncies religioses —l'legeixi's Parròquia, o Bisbat.

Pensó que la notícia és digna de reflexió. Davant l'ambient dessacralitzat —no secularitzat, com molts diuen— de la nostra vida pública, un grup humà fruit del corrent migratori no s'hi conforma i reproduceix l'ambient de la seva terra d'origen. I, per més que garbellem tots els factors nostàlgics i tradicionals que hi poden concórrer, encara ens queda en el sedàs una bona dosi de fe popular i autèntica, que contrasta amb el caràcter purament intimista i gairebé vergonyant amb què els catalans tendim a viure la nostra Setmana Santa. És veritat que encara mantenim tradicions com, per exemple, la dels "armats", "dànses de la mort", i algunes processons localment importants, però hem d'admetre amb tota sinceritat que són fets residuals amb una ressonància social molt escassa.

Ja ho sé que, en aquest sentit, les comparances amb altres terres poden resultar odioses. Ja ho sé que l'expressió més cabdal de la Setmana Santa,

s'ha de trobar en la litúrgia. Però, oposar litúrgia a tradició popular pot dur a un empobriment de la mateixa litúrgia que es vol potenciar. Perquè l'experiència demostra que les expressions religioses populars de "carrer" són precisament allò que preserva la litúrgia, diguem-ne il·lustrada, de l'oblit col·lectiu. I quan aquest "oblit col·lectiu" entra en els mateixos mitjans de comunicació, ens podem trobar amb apel·latius tan pintorescos com aquest de "processó laica".

La gent de l'Hospitalet, amb la seva "processó laica" han posat en evidència moltes coses. I una, és el buit religiós de la societat catalana que els ha acollits. Un buit religiós que es pretén justificar en nom del sacrosant pluralisme, però que, en realitat, es fonamenta en pures arbitrarietats. Per exemple: en nom del pluralisme i de la llibertat d'expressió, es veu perfectament legítim que la gent recuperi el carrer per Carnaval. Però, en nom del mateix pluralisme, i de la mateixa llibertat d'expressió és mal vist que aquest mateix carrer aculli expressions religioses com són les processons. Han hagut de ser les confraries d'immigrants —no sols a l'Hospitalet, sinó també a Barcelona i a d'altres racons de Catalunya— els qui han donat la cara. Processons "laiques"? Potser sí, però, en tot cas, agafant l'autèntic significat de laic, que en grec vol dir popular.

JORDI BASSAS i RIBALTA

ARA MATEIX

La jubilació dels capellans secularitzats

J. CARRERA PLANAS

No estem davant un problema de fàcil solució. Sembla que el pagament a la seguretat social de les quotes corresponents als anys no cotitzats voréjaria els quinze mil milions de pessetes. Hi ha una proposta d'abonar aquesta quantitat entre l'Església, l'Estat i els interessats, que són les tres parts implicades en l'afer. "Cosarese" invoca, com a prova que la solució és possible, l'exemple dels altres països europeus i el que aquí mateix s'ha fet amb els militars de la República.

Però, a desgrat d'aquestes dificultats innegables i per damunt d'elles, caldria que aparegués ben clara la voluntat de l'Església de trobar una solució. Es

tracta de germans que han donat molts anys de la seva vida al ministeri i no seria evangèlic desentendre's'n ara. I en dir Església, no penso només en la jerarquia —de la qual seria bo poder-ne conèixer públicament la posició i els esforços de solució que, tal vegada, han dut a terme— sinó en tot el poble cristià —sacerdots i laics—, que potser no ha assumit amb prou magnanimitat el fenomen, tan important i complex, de les secularitzacions. Una magnanimitat que no exclou la discrepància, però que posa en primer lloc el desig de comunió i valora en el proïsme allò que és positiu més que no pas allò que és negatiu. És possible i inevitable que algun membre d'una comunitat eclesial se n'aparti i àdhuc la blasmí, però mai la comunitat no pot trencar per la seva banda amb un membre ni imitar-ne, com a rèplica més o menys conscient, l'actitud. Val a dir, encara, que, feliçment, una bona majoria de secularitzats —es diu que un 60%— són catòlics practicants i una altra part —potser el 30%— mantenen també viva la fe.

No resoldre el problema de la jubilació dels secularitzats a causa de la impossibilitat d'aconseguir-ho, seria dramàtic per a moltes famílies. Però no resoldre'l a causa d'una manca d'interès seria, a més, escandalós.

Contestant a Daniela Ribé

Sr. Director:

Contesto amb molt de gust la carta sobre Ramon Llull, publicada a CC n.º 543. En primer lloc, participo del goig de veure com la UNIVERSITAT CATÒLICA portarà el nom d'una de les glòries de les lletres catalanes. Però jo crec que Llull no es coneix prou —com vostè s'exclama amb raó— perquè no és gaire assequible la seva lectura. Faig cas omís de LLIBRE D'AMIC E AMAT, opuscle que he llegit molt i que cristal·litza el foll enamorat del Crist, que és el que busca una lectora monàstica. Sobre el que vostè explica de TEOLOGIA-ALGEBRA de Llull, sóc llega en la matèria. Però jo sempre he sentit a dir que Llull no era canonitzat perquè digué o escrigué, que el Misteri de la Sma. Trinitat era demostrable. I això no es pot acceptar. Si fos demostrable, deixaria de ser Misteri. La Nostra Revelació en conté molts de Misteris: esperem el LUMEN VITAE per veure-ho tot clar; mentrestant, adorem i creiem amb els ulls clucs.

El que m'agrada més de la seva carta és que citi Duns Escot (un altre desconegut). Li diuen el "doctor subtil", perquè també es perdé en lucubracions de tota mena, de les quals el monjo prescindeix. El monjo va directament a la LLUM que traspuja la Paraula assimilada en la pregària. A més: està d'acord amb S. Bonaventura que diu: "...pregunta a la gràcia, no a la doctrina... no a la llum sinó al foc..." (Itinerari de la ment a Déu). Passo, doncs, per alt tots els errors teològics o filosòfics que pugui contenir la doctrina d'Escot. Però jo el venero respectuosament i amb entusiasme. L'Orde Franciscà, en la persona de Duns Escot, franciscà per tant, té la glòria d'haver posat fi a la llarga i quasi trista polèmica de la definició del Dogma de la Immaculada. Escot, amb mirada clarivident i certera, pronuncià els tres cèlebres mots que donaren la llum a tantes controvèrsies i vacil·lacions: Tres mots solament: DECUL... POTUIT... ergo FECIT! Convenia que la Mare de tot un Déu, fos Immaculada. Déu podia fer-ho... Per tant, ho féu. Duns Escot, és doncs, un teòleg marià; ell aconseguí que al cap de tants anys de discutir, brillés en la corona de la Mare del Cel, una altra preciosa gemma: MARIA

FOU CONCEBUDA IMMACULADA. Déu ho tenia previst des de tota l'eternitat. (Cf Eclo 24,9)

UNA MONJA CISTERCENCA

"CC" ven productes de marfil mentre demana pau amb la natura

Sr. Director:

En el n.º 536 de C.C. llegeixo en primera plana: "L'home ha d'estar en pau amb la natura". La notícia es refereix al missatge del Sant Pare sobre el tema ecològic. Algunes paraules del text: "Avui la qüestió ecològica ha pres tals dimensions que implica la responsabilitat de tots. La crisi ecològica és un problema moral. El respecte per la vida i la dignitat humana inclou també el respecte i cura de la creació..."

Fa uns mesos a un país africà es van cremar moltes tones de marfil requisades als caçadors furtius i traficants. A l'Àfrica els elefants són en continu regressió que avui ja és preocupant a causa de la persecució il·legal que sofreixen, tot i estar protegits pels respectius països.

Uns pocs dies després de Nadal rebo a casa un fulletó de l'Associació d'Amics de Catalunya Cristiana on, entre d'altres figures de terra polícora, s'ofereixen quatre estatuetses de marfil amb preus entre les 4.200 i les 9.480 Ptes.

El dia que ningú en tot el món comprí ni vengui productes de marfil s'acabarà la matança inútil d'elefants.

JORDI GURRERA i GASIÓN

N. de la D.: Les estatuetses que venen els "Amics de CC" són de marfil sintètic i no d'elefant.

Rectificacions a un article sobre el bisbe Caixal

Sr. Director:

Fa uns dies, vaig tenir ocasió de poder mostrar el meu goig al Sr. Rector de la parròquia de Santa Maria del Taulat del Poblenou de Barcelona, Mn. Francesc Mestre, per haver estat

publicada a Catalunya Cristiana, en el núm. 545, una ressenya de la seva tesi doctoral sobre "La espiritualidad del obispo Caixal" que ell va defensar a la Universitat Pontificia Gregoriana de Roma i, lamentar-me, de passada, que equivoquessin el seu segon cognom, que és Saura en comptes de Sala, fet al qual ell no va donar gaire importància. Si, en canvi, que creia més greus uns altres errors o inexactituds que contenia aquell mateix treball. Vaig demanar-li que fes les rectificacions oportunes per escrit, a fi que, per mitjà de C.C. quedessin neutralitzats els efectes d'aquella informació. Tanmateix, vaig pregar-li que m'expliqués quines eren aquestes falles i la seva rectificació, perquè tenia la certesa que ell no faria un pas, públicament, per desfer l'error. Intentaré fer-ho jo, passant al paper el que em va dir de paraula, tan fidelment com sapiga.

En l'apartat que es parla de la definició que el bisbe Caixal fa del magisteri ordinari del Papa i dels bisbes, i del magisteri extraordinari dels preveres i pares de família; l'error està en el mot "magisteri" que ha de ser ministeri i a continuació, apostòlic, o sigui; "ministeri apostòlic" (sic).

Quant al paràgraf que copio a continuació: "Francesc Mestre considera Caixal l'autèntic fundador de les religions de la Sagrada Família, "no reflecteix el pensament del Dr. Mestre, car ell considera el bisbe Caixal autèntic fundador, però no com a únic, puix que aquesta mateixa consideració mereix la M. Anna Mª Janer.

JOSEP Mª SANS i MANRESA

Droga, màfia i legislació

Sr. Director:

La inseguritat ciutadana té les seves arrels en múltiples factors. Un dels més importants, és l'induit per la droga. L'heroïnoman és un malalt suïcida (la seva mitjana de vida és de 5 a 10 anys). Només té una obsessió: l'heroïna. Si no disposa de 10.000 ptes.

que costa una dosi de mig gram, les busca per qualsevol procediment. La síndrome d'abstinència li resulta insuportable, el "mono" el duu a extrems i accions irracionals. En alguns casos arriba no solament a robar sinó a matar.

El drogaaddicte, despenalitzat el consum de la droga, no és un delinqüent. No se'l pot tancar a la força en un sanatori. El pitjor, per a ell, és que continuarà essent drogaaddicte en el 95 per cent dels casos.

Els traficants de droga, els executius de la seva importació, els "padrins" de la màfia troben a Espanya una nombrosa clientela (l'any 1989 hem estat un dels països de major consum de droga). Aquestes grans "organitzacions" gaudeixen de llibertat i elevats beneficis.

El cost de la producció d'un gram d'heroïna, segons els països oscil·la entre les 25 i 100 ptes. El cost comercial s'acosta a les 200 ptes. El consumidor paga unes cent vegades més: 20.000 ptes. per gram.

En la major part dels països on està despenalitzat el consum de la droga

és fàcil i barat aconseguir-la. Una restringida recepta mèdica pot ser suficient perquè l'addicte pugui injectar-se adequadament. Amb això s'aconsegueixen els següents avantatges: 1) El drogaaddicte no arriba a ser-ho per l'atractiu de la dificultat i prohibició. 2) Tots els drogaaddictes són controlats. 3) La xeringa d'un sol ús evita l'hepatitis i la SIDA tan estesos en aquest col·lectiu. 4) Desapareixen els accidents per alteració del producte. 5) No hi ha inductors interessats ni promotors de la droga. 6) La delinqüència per causa de la droga és mínima. 7) S'evita el frau duaner i els traficants es finquen en d'altres països i 8) No es fomenta el negoci més lucratiu de la màfia.

Per consegüent ¿per què no és fàcil "legalment" la droga als seus addictes? ¿perquè es permet la proliferació de "l'estraperlo"? ¿perquè col·laborem a la riquesa i expansió de la màfia? ¿Què espera el poder legislatiu a Espanya per posar en pràctica alguna cosa tan raonable?

JOSÉ S. PIQUER

«EL MESTRE ÉS AQUÍ I ET DEMANA!»

(Jo. 11,28)

«MARIA ASSEGUDA ALS PEUS DEL SENYOR, N'ESCOLTAVA LA PARAULA»

(Lc. 10,39)

EXERCICIS ESPIRITUALS

Segons mètode de S. Ignasi, en règim d'internat i silenci

Organitza: LUMEN DEI

CENTRE D'ESPIRITUALITAT SANTA MARIA VERGE MARE DE DÉU
Carrer Xuclà, 19
5 - 6 maig

Informació: Tel. 301 31 94
Tel. 317 88 07

Monsenyó Óscar Romero en el cinema

En aquests últims mesos s'ha estrenat a Espanya un film que recull els últims anys de la vida d'Oscar Romero, arquebisbe de San Salvador, assassinat —també com sant Tomàs Becket— a la catedral quan celebrava l'eucaristia. La seva mort va commocionar a la cristiandat, tal com va succeir a l'Edat Mitjana amb l'arquebisbe de Canterbury. Tots dos han donat lloc a sengles pel·lícules que duen el seu cognom: Becket i Romero. La primera, inspirada en un text d'Anouilh, té potser major magnitud artística, però la segona l'avantatge en actualitat i immediatesa. No tracta d'un conflicte històric entre el poder civil i l'eclesiàstic, sinó de quelcom tan real, tan actual, com és la situació que es viu a El Salvador.

Accepten experimentar una vacuna contra la SIDA

Sis religiosos i dos sacerdots, conillets d'Índies humans

LOS ANGELES.— Una notícia inusual ha commogut, recentment, els Estats Units. Sis monges i dos sacerdots catòlics han respost afirmativament a la invitació que monsenyor Roger Mahony, arquebisbe de Los Angeles, havia fet al clergat i religiosos de l'arxidiòcesi, sol·licitant voluntaris per a experimentar una vacuna que podria significar el guariment de la Sida. Els conillets d'Índies humans han estat degudament informats de l'alt risc que corren les seves vides i compleixen les característiques requerides per l'arquebisbe: tenir 65 anys complerts i no haver tingut mai relacions sexuals.

L'equip investigador de la vacuna —encapçalat pel doctor Henderson i del qual forma

part el doctor Salk, descobridor de la vacuna contra la poliomielitis, es va adreçar a monsenyor Mahony a la recerca de voluntaris per a l'experiment, que reunissin les esmentades condicions. L'atenció de l'Església catòlica, per als malalts de la Sida a USA, no comença amb aquest gest heroic d'ara; en els hospitals catòlics de Nova York, per exemple, el 12 per cent dels llits són reservats a aquest tipus de malalts i quan en algun sanatori es refusa aquests pacients, les religioses de la M. Teresa de Calcuta s'encarreguen d'atendre'ls fins i tot en els domicilis dels mateixos malalts. Malgrat aquests esforços, els homosexuals —condemnats per l'Església— han desencadenat la seva ira contra l'episcopat. El 10 de desembre passat, 50 activistes

“gai” anaren a la catedral neorquiana de Sant Patrici, i mentre el cardenal O'Connor presidia l'Eucaristia, interromperen la seva homilia i a l'hora de la comunió —camuflats entre els fidels—, s'apoderaren d'hosties consagrades i les trepitjaren. La policia va haver de desallotjar-los a la força. Vandalismes similars s'han repetit a les catedrals de Los Angeles i San Francisco.

La reacció dels bisbes d'Estats Units davant aquestes agressions és exemplar: sense cedir en la condemna de l'homosexualitat, malden per oferir sortides eficaces als contaminats de la Sida, des de la fundació de centres per a la reinserció social dels homosexuals, fins a l'atenció econòmica i sanitària del sidàtics.

Concedida pel cardenal Giuseppe Caprio

La Comanda de l'Orde del Sant Sepulcre a mossèn Jordi Farré i Muro

El cardenal Giuseppe Caprio, Gran Mestre de l'Orde del Sant Sepulcre de Jerusalem, amb el vist-i-plau de la Secretaria d'Estat de Sa Santedat, ha promogut al grau de Comanador de l'Orde i li ha concedit les insígnies de la Comanda al sacerdot de l'arxidiòcesi de Barcelona, Mn. Jordi Farré i Muro, que és el Gran Prior Coadjutor del Capítol Noble d'Aragó, Catalunya i Balears d'aquest Orde.

També el Consell del Reial Estament del Principat de Girona ha condecorat a mossèn Jordi Farré, que és Cavaller d'Honor i Capellà d'aquesta Reial Corporació, amb la Banda del Reial Estament del Principat de Girona.

El cardenal Jubany felicita mossèn Jordi Farré

FILTRANT LA NOTÍCIA

Serà assassinat monsenyor Aldo Gerna?

Al Brasil, un dels països més grans del món, l'Església té greus problemes. L'episcopat no acaba d'articular la teologia de l'alliberament amb la situació social paorosa de la classe humil, la més nombrosa del país. Així ho informen les agències catòliques, “ICIA”, “OFIM”, “KIPA” i d'altres.

Monsenyó Aldo Gerna, bisbe de Sao Mateus, ha fet últimament unes declaracions a la revista italiana “Nigrizia” que esborronen.

“La persecució —comença dient— ha causat víctimes mortals: són màrtirs, no en el sentit canònic, però sí humà. Com no oblidar el cas de Verino Sossai, camperol humil, home d'Església, defensor dels sense terra contra la prepotència dels grans terratinents? Verino Sossai animava i guiava una comunitat de creients senzills. Havia assimilat la bellesa de la Bíblia i els salms. Tornant a casa seva amb motocicleta caigué mort per les bales assassines, duent només els documents de la moto i el llibret dels salms”.

Monsenyó Gerna adverteix: “Un dia em tocarà a mí. M'amenacen contínuament de mort, perquè diuen que torbo la pau en la regió. És una summa estultícia de la violència inútil i injusta”.

Aldo Gerna preveu la seva mort violenta: “Moriré, sí, però per què? Per qualsevol motiu? Amb quina disposició de fe i d'amor? Solament per una fatal equivocació? Per haver estat un mite negatiu construït sobre la

meva persona”.

Monsenyó Aldo continua dient: “Tots els dies, en la meua pregària matutina, em poso a les mans de Déu. No vaig sol, perquè Ell sempre m'acompanya. Quan visito els pobles comprovo els assassinats que provoquen tantes llàgrimes. En el fons és el problema de la manca de terra, de pa i de vida”.

Monsenyó Gerna es mostra esperançat: “Som salvats per Jesucrist, però cal també que siguem salvadors”.

I acaba amb un repte a les instàncies eclesiàstiques superiors: Jo crec que Roma censura amb facilitat: tem la nostra excessiva preocupació social, tem la teologia de l'alliberament, la formulació imperfecta de la fe, la litúrgia poc adaptada a la cultura local. Però Roma no veu de prop la vida infrahumana dels pobres que componen el 70-80 per cent de la població. Roma no és capaç d'entendre les veus del poble que alaben Déu amb una altra tonalitat”.

I acaba dient: “Amb tot el que he dit no em sento rebel contra el Vaticà. Voldria que el meu crit d'amor i solidaritat fos assimilat i fomentat per la Santa Seu”.

Ens trobem davant un altre Oscar Romero, bisbe poc conegut i estimat en vida i que després d'una mort violenta a favor de la justícia avui tothom venera?

FRANCESC GAMISSANS

Monsenyó Escrivà de Balaguer declarat venerable

ROMA.— El 9 d'abril la Santa Seu féu públic un Decret de la Congregació per a les Causes dels Sants, en el qual el Sant Pare Joan Pau II, declara provat que el Servent de Déu Josemaria Escrivà de Balaguer, Fundador de l'Opus Dei, va viure en grau heroic totes les virtuts cristianes. Mons. Escrivà quedà així proclamat Venerable.

Amb aquest pas es pot obrir ja la fase prèvia a la beatificació, que consisteix en l'examen des d'un punt de vista mèdic i teològic, d'un miracle atribuït a la seva intercessió.

Peticions d'obertura des dels cinc continents

Després de la mort de Mons. Escrivà (26 de juny del 1975), es van rebre milers de cartes postals de fidels, adreçades al Sant Pare des dels llocs més diversos del món, sol·licitant l'obertura de la Causa.

Entre els remitent es comptaven persones de tots els ambients de la societat. No faltava la participació d'eclesiàstics, molts dels quals havien tractat el Servent de Déu o havien estat testimonis de la tasca apostòlica que promogué. Segons es diu a la història de la Causa, 69 cardenals, 241 arquebisbes, 987 bisbes (es a dir, al voltant d'un terç de l'episcopat mundial) i 41 superiors generals d'or-

des i congregacions religioses es van adherir a la petició.

Tot just després del traspàs de monsenyor Escrivà, es començaren a rebre també notícies, des dels cinc continents, de nombroses gràcies de caire material i espiritual, atribuïdes a la seva intercessió.

Sentit i necessitat de la Causa

La Causa de beatificació i canonització de monsenyor Escrivà de Balaguer apareix com un desig de l'Església que espera del poble fidel, models de vida cristiana que confirmen entre els homes de tots els temps l'actualitat de l'evangeli de Jesucrist.

El missatge de mons. Escrivà, centrat sobre la crida universal a la santedat a través de l'exercici del treball professional i de les altres activitats del cristià, constitueix un testimoni que projecta la llum poderosa de Crist sobre els diferents estrats de la societat.

Joan Pau II en el missatge de la Pasqua de Resurrecció

En la misèria no hi ha llibertat

El Papa, en el decurs del missatge pasqual, va assenyalar, a la vista dels canvis polítics en el món, que es comprova que l'home no pot viure sense Déu.

ROMA.— El papa Joan Pau II va fer una apressant crida "a l'home de la nostra època, a les nacions riques i opulentes" per tal que no romanquin indiferents i ajudin "aquelles poblacions que lluiten dia rera dia per sobreviure; estigueu convençuts —va dir— que no hi ha llibertat on persisteix la misèria".

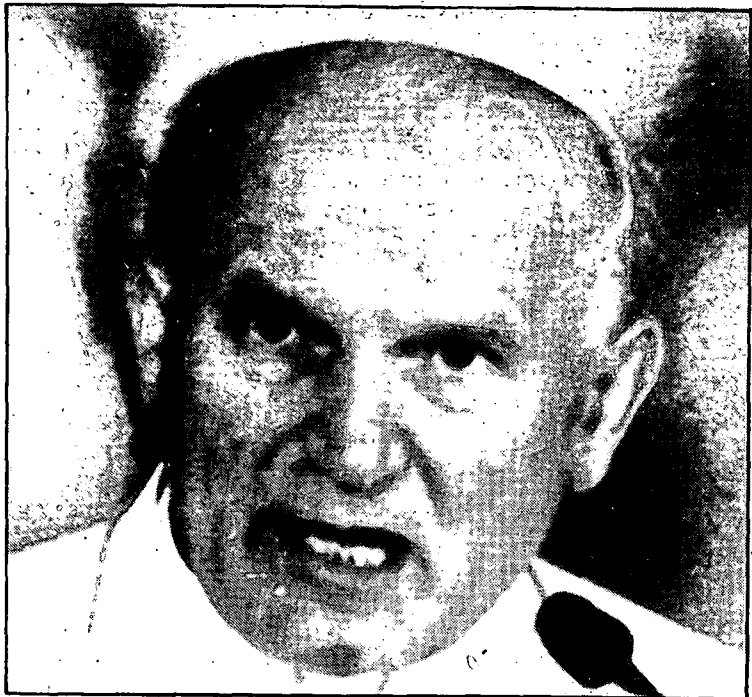
Més de cent-cinquanta mil persones, malgrat el temps desagradable, assistiren a la plaça de Sant Pere, a Roma, a la missa, missatge pasqual i benedicció urbi et orbe. La cerimònia fou seguida a través de la televisió per 54 països, entre els quals Txecoslovàquia, República Democràtica Alemanya, Hongria i la Unió Soviètica.

El missatge pasqual del Sant Pare fou un nou toc d'atenció a la consciència de l'home i de la civilització consumista. El Papa recordà que "solament Crist ressuscitat pot sadollar plenament l'aspiració a la llibertat" que sent l'home de la nostra època. Una afirmació que fonamentà també en els recents esdeveniments històrics, mitjançant els quals "el món comprova novament que l'home no pot

viure sense Déu". En aquest sentit, afirmà textualment: "Després de les atrocitats de dues guerres mundials i de totes les guerres que en aquests darrers cinquanta anys han causat víctimes i sembrat odi en tantes nacions, després dels anys de les dictadures que han privat l'home de les llibertats fonamentals, s'han tornat a

duu al diàleg i a la confiança entre els pobles".

El Papa es va referir també a la seva visita al Sahel africà i cridà a "la solidaritat humana i cristiana" de totes les nacions. Per al Papa, aquesta situació de misèria és també una dictadura. En acabar, felicità les festes pasquals. Van ser molt significatives les paraules

descobrir les veritables dimensions de l'esperit, aquelles que l'Església promou des de sempre". També assenyala que "el despertar de les democràcies

adreçades als lituans, per als qui "implora la pau i augura que les seves aspiracions es confirmen mitjançant un diàleg respectuós i comprensiu".

Arafat agraeix a Joan Pau II el suport permanent de l'Església a la causa palestina

ROMA.— El president de l'Organització per l'Alliberament de Palestina, Iàsser Arafat, ha agraït al papa Joan Pau II el "suport permanent" de l'Església al poble palestí. En una entrevista publicada al diari catòlic "Avvenire", Arafat, poc abans de ser rebut en audiència privada al Vaticà, ha declarat que pensava demanar l'ajut del Papa per l'establiment d'una "pau veritable" a Terra Santa.

El cap de l'OAP ha declarat que tenia grans esperances en aquesta trobada amb Joan Pau II. Arafat va tenir ja un encontre amb el Papa en audiència privada el setembre de 1982 i el desembre de 1988. Per aquelles audiències no van mancar les ires del govern israelià i d'organitzacions jueves internacionals.

INSTITUT DE TEOLOGIA DE BARCELONA

ELS CATÒLICS EN LA VIDA PÚBLICA

JORNADA D'ESTUDI
d'aquest document de la Comissió permanent
de la Conferència Episcopal
dirigida per

Mn. ANTONI M. ORIOL
professor de Moral Social a la Facultat de Teologia de Catalunya
i a l'Institut de Teologia de Barcelona

*

Dissabte, dia 19 de maig de 1990

*

LLOC

Seminari Conciliar de Barcelona
AULA PRIMERA
Diputació, 231 (servei d'aparcament)

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS:
Secretaria de l'Institut de Teologia de Barcelona,
de dilluns a dijous, de 5.30 a 8.30 de la tarda.
Diputació, 231 (edifici del Seminari)
Tel. 254 1963 - 08007 Barcelona

BARCELONA

Pregària Comunitària per a l'Abolició de la Tortura. - L'A.C.A.T. (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura) us convida a una hora de pregària per aquesta intenció, a l'església del monestir de Sant Pere de les Puel·les, de Barcelona (c/. Anglès, 55 - Sarrià), divendres, dia 11 de maig, a dos quarts de nou del vespre.

Recés espiritual sobre les lectures bíbliques del diumenge V de Pasqua. - El dissabte, dia 12 de maig, a les 4'30 de la tarda, a la parròquia del Sant Àngel, c/. Vilardell, 48 (Metro Línia I, estació Hostafrancs), tindrà lloc un recés espiritual sobre les lectures bíbliques del diumenge dia 13.

Dirigirà el P. Raimon Negre s.j.

Unió Eucarística Reparadora. - El diumenge, dia 13 de maig, a les 5'30 de la tarda, encontre mensual, dirigit per mossèn Francesc de P. Sala. Acabarà amb la celebració de l'Eucaristia. Lloc: Missiònaries Eucarístiques de Natzaret (c/. Ntra. Sra. de la Salut, 26. Tel. 213 01 82).

Grup Sant Martí de Porres. - Els amics dels vells, malalts, minusvàlids i terminals celebrarem el XXXIX Aplec - Trobada, a la parròquia de Santa Madrona, c/. Tapióles, 10 (Poble Sec), el dia 13 de maig, a les 4'30 de la tarda. Presidirà l'Eucaristia el consiliari del Grup, Mn. Miquel Rodríguez Sala. Celebrarem la Unió comunitària dels malalts. La casa de Múrcia i Albacete, tant en els actes religiosos com recreatius, hi participarà amb els seus cants i balls. També hi haurà testimonis personals d'amor a les esmentades persones. No hi faltaran ni coca ni mistela. Esperem que no hi faltaran cap dels nostres amics. El president de la Delegació diocesana de la Salut ens parlarà del Dia del Malalt.

TARRAGONA

CONVERSES PER A PROMESOS. - A partir de l'11 de maig s'iniciaran les CONVERSES PER A PROMESOS, iniciativa de l'arxiprestat Tarragona-Centre. La

finalitat és oferir un temps i un espai destinats a la reflexió en comú, per part de les parelles, sobre temes bàsics referents a la vida matrimonial. El programa proposa tres temes corrents: LA PARELLA, LA SEXUALITAT i EL MATRIMONI CRISTIÀ. Aquestes converses tenen assignades unes dates: el segon, el tercer i el quart divendres de cada mes.

L'horari de 2/4 de 9 a les 10 del vespre. **Lloc:** locals de l'Escola l'Esplai, c/. Méndez Núñez, 14 bis, 1er. Les inscripcions cal formalitzar-les a la parròquia d'acolliment, abans del primer divendres de cada mes.

PREGUEM AMB EL SANT PARE JOAN PAU II

Aquest mes de maig, el Sant Pare ens demana pregàries a fi QUE LA VERGE MARIA SIGUI UNA REFERÈNCIA CLARA I LLUMINOSA EN LA PRESENCIA I EN LA ACTIVITAT DE LA DONA EN L'ESGLÉSIA.

La dona vol ocupar el seu lloc en el món d'avui. Fins fa poc, a vegades, havia estat tancada en l'àmbit familiar. Cert que hi té un paper primordial com a esposa i com a mare; però, també cal que ocupi el seu lloc en el món del treball, en la direcció de l'empresa, en l'educació, en la política, etc.

La Verge Maria tingué un paper rellevant en l'Església primitiva. Com a Mare de l'Església recordava als apòstols la presència de Jesús. Ella va ser la més excel·lent col·laboradora en l'obra de la redempció. Des del "sí" de l'encarnació, fins la darrera presència silenciosa al peu de la creu.

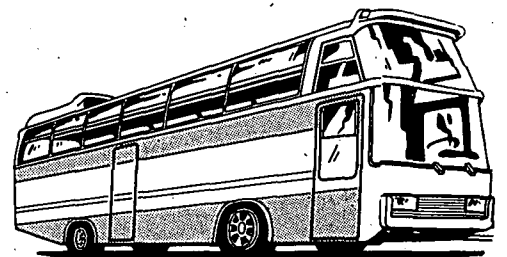
Déu també vol avui que la dona ocupi a l'Església el seu lloc. Lloc d'esposa i de mare a la petita església domèstica que és la família, on promou i transmet la fe als petits i és puntal de la fe del marit. Lloc de verge consagrada a la promoció del regne mitjançant la pregària contemplativa i el treball apostòlic en la cura d'infants i d'ancians, pobres i malalts. També en la promoció dels moviments apostòlics.

Preguem, doncs, a fi que la Verge Maria sigui model de la presència i de l'activitat de la dona en l'Església.

Preguem amb els nostres bisbes

Ens demanen pregàries a fi QUE LA VIRGINITAT I LA MATERNITAT ES VALORIN COM A FORMES DE REALITZAR-SE LA DONA.

Antoni Me Serrallonga s.j.

XXV TREN L'ESPERANÇA

27 de JUNY a l'1 de JULIOL 1990

PEREGRINACIÓ DIOCESANA DE GIRONA

Presidida pel nostre Bisbe JAUME CAMPRODÒN i ROVIRA

Organitza

HOSPITALITAT DE LA MARE DE DÉU DE LOURDES

Pujada de la Mercè, 8
Telèfon 20 65 99 GIRONA

AMB LA TEVA AJUDA, CATALUNYA CRISTIANA ARRIBARÀ MÉS ENLLÀ

CATALUNYA CRISTIANA va néixer fa més de 10 anys. Són més de 500 setmanes informant puntualment els homes i dones del nostre País sobretot el que fa referència a la religió i la cultura catòliques.

Gràcies als subscriptors, CATALUNYA CRISTIANA ha crescut i, molt probablement, ha ajudat a créixer els qui el coneixen. Però queda encara molt camp per córrer. Cal anar molt més enllà.

Cal que CATALUNYA CRISTIANA esdevingui el vehicle de comunicació entre tots els creients dels nostres pobles i les nostres ciutats. Cal anar més enllà dels encerts professionals que s'hagin pogut assolir en aquests 10 anys. Tu hi pots ajudar amb el teu estímul. Fins i tot amb el teu suport econòmic més enllà de l'import de la subscripció.

Al mateix temps, cal que CATALUNYA CRISTIANA arribi cada dia a més famílies.

Ajuda'ns també a aconseguir-ho d'una manera molt senzilla. Probablement, coneixes més d'una persona a qui podria interessar aquest setmanari. Si ens fas arribar els seus noms i adreces, els hi enviarem

gratuïtament CATALUNYA CRISTIANA durant un mes. És la millor manera de què la coneixin realment i, més tard, decideixin si els interessa subscriure-s'hi.

Per tal que CATALUNYA CRISTIANA arribi molt més enllà, només ens cal la teva ajuda.

☐ Voldria que aquestes persones rebessin CATALUNYA CRISTIANA gratis durant un mes.

Nom/Cognoms: _____
Adreça, Carrer: _____
Núm.: _____ Població: _____
Codi postal: _____ Província: _____
Nom/Cognoms: _____
Adreça, Carrer: _____
Núm.: _____ Població: _____
Codi postal: _____ Província: _____

Per tal que CATALUNYA CRISTIANA arribi més enllà, retalla, omple i fes arribar aquest cupó a:
FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA, València, 244 - 2on.
08007 BARCELONA.

Nom/Cognoms: _____
Adreça, Carrer: _____
Núm.: _____ Població: _____
Codi postal: _____ Província: _____
T'agraïriem ens donessis també les teves dades:

Nom/Cognoms: _____
Adreça, Carrer: _____
Núm.: _____ Població: _____
Codi postal: _____ Província: _____

TARRAGONA

S'han dut a terme nombroses actuacions per un import total de gairebé 31 milions de pessetes

Caritas, única porta oberta per a molts que ho estan passant molt malament

TARRAGONA.— La col·laboració i coordinació entre les Caritas Parroquials / Comunitats cristianes de Tarragona centre i perifèria i Caritas Interparroquial la valorem molt positivament, i queda palesa en la tasca dels objectius que entre tots busquem i duem a terme; atendre més bé els qui ho necessiten, evitar duplicitats i dedicar molts esforços en els projectes de prevenció i promoció. Malgrat el que ens diuen els mitjans de comunicació sobre el bon moment econòmic, no podem deixar de fer l'ajuda puntual, ja que hi ha conciutadans que no entren en el col·lectiu dels qui poden trobar una feina i per tant, no tenen cobertes les necessitats bàsiques. La resposta que els hem de donar és des de la **SOLIDARITAT**, el **COMPARTIR** i des de la **JUSTÍCIA**... El resultat del realitzat durant l'any 1989, per conceptes ha estat: aliments, 7.157.635.-; lloguers, llum, pensió dormir, 2.118.262.-; llet i farinetes nadons, 481.523.-; beques menjador escolar, 1.547.676.-; beques escola bressol, 575.000.-; contraprestacions, 1.025.226.-; projecte "Lloc de treball", 8.965.704.-; aparells ortopèdics i farmàcia, 420.250.-; gestions i documentació, 185.113.-;

bitllets retorn al lloc d'origen, 318.740.-; despeses personal, 2.500.919.-; material oficina - telèfon, 303.975.-; compra estufes, mantes, rentadores, etc., 3.863.228.-; total, 30.129.734.-

Val la pena que fem una reflexió sobre les xifres. L'exercici de l'any 1988 es va tancar amb el total de 19.865.809.- que mirant el resultat d'enguany suposa 10.263.925.- més que l'any anterior. Creiem que les xifres per si mateixes són prou eloqüents.

A aquestes sortides en metàl·lic cal afegir-hi la donació de mobles, estufes, cuines i mantes a 177 famílies; vals de roba a 553 famílies. Hem buscat feina a 51 persones —hores de neteja— i durant l'any per demandes molt diverses, han passat i hem atès 7.387 persones.

El nostre objectiu és continuar treballant plegats i així queda recollit en els Projectes que duem a terme aquest any 1990. Volem ressaltar la importància del Projecte "UN LLOC DE TREBALL" dut a terme en col·laboració de l'Arquebisbat de Tarragona, l'Ajuntament de Tarragona i Caritas de Torreforta. Les dites institucions es faran càrrec del 50% de les des-

peses —sou i S.S.— i Caritas Interparroquial de Tarragona del 50% restant. Ha estat valorat per

les tres institucions de manera molt positiva i per aquest any 1990 s'ha ampliat, pel que fa al pressupost i nombre de persones que hi podran accedir.

Creiem que val la pena esmerçar esforços en aquest projecte. És molt important que la persona es pugui guanyar el que necessita per viure i molt més dignament ja que pot exercir el dret que té per justícia de poder treballar.

No podem acabar aquest breu resum, car les xifres sempre són fredes, sense fer esment a dues realitats. Darrera de tot, això, hi ha persones que ho passen malament i no podríem **FER RES** sense el **voluntariat** que col·labora en les Caritas Parroquials i Comunitats cristianes ni sense la **GENEROSITAT** de tantes persones que de manera molt anònima i desinteressada ens ha donat suport econòmic. **A TOTS, NOMÉS US PODEM DIR UNA PARAULA. GRÀCIES.**

Posada en funcionament de les noves instal·lacions de la Casa de Transeünts

TARRAGONA.— S'han posat en funcionament les instal·lacions de la remodelada CASA DE TRANSEÜNTS de Tarragona.

L'edifici de la Plaça de les Peixateries velles, al casc antic de la ciutat, ha estat objecte d'una profunda remodelació, segons el projecte i la direcció de l'arquitecte d'una profunda remodelació, segons el projecte i la direcció de l'arquitecte Joan Figuerola i de l'arquitecte tècnic de l'Arquebisbat Pedro Joaquín Villar. L'artista Eustaqui Vallès ha col·laborat en la labor de restauració de la façana de l'immoble, del segle XVIII, molt deteriorada amb el pas del temps. La execució de les obres ha estat confiada al constructor J.M. Ayala.

La CASA DE TRANSEÜNTS disposa de 35 places, més 4, reservades als monitors.

El cost total del projecte ronda els 30 milions de pessetes, dels quals 10 han estat subvencionats per la Generalitat de Catalunya. De la resta se n'ha fet càrrec l'obra Pia Montserrat, propietària de la construcció. Aquesta fundació, encara que vinculada a l'Arquebisbat de Tarragona, és autònoma, i fou creada amb la finalitat d'oferir una assistència de les característiques abans indicades, en referència a la CASA.

FETS I CRITERIS

Una crida i una resposta

Tota l'Església catòlica celebra, el 6 de maig, el IV diumenge de Pasqua, la Jornada mundial de pregària per les vocacions. És una oració que tots els fills de l'Església hem de fer al Pare celestial perquè ens concedeixi el do de les vocacions d'especial consagració, és a dir, sacerdots, diaques, religiosos i religioses, membres d'instituts seculars, missioners i missioneres, voluntaris per al tercer món, etc.

Aleshores, és que no n'hi ha prou amb ser batejats? L'Església és un poble de batejats, però l'Esperit distribueix diferents carismes i crida també a diferents vocacions per al bé de tot el poble de Déu.

La vocació fonamental és aquella que hem rebut pel Baptisme, per la qual hem estat constituïts membres actius i responsables de l'Església. Però l'Església, per voluntat de Jesucrist i amb la gràcia de l'Esperit Sant, té una unitat de missió i una gran varietat de funcions i serveis, com correspon a tot el nou poble de Déu.

Sense les persones cridades a una vocació especial de consagració, el Poble de batejats passaria a ser "uniforme" i perdria la seva vitalitat per la manca d'aquells servidors que necessita per tenir una vida abundant conforme a l'Evangeli de Jesucrist.

En tota vocació hi ha una crida i una resposta. És Déu qui crida i és Ell mateix qui ajuda a donar una resposta generosa.

Res del que som i tenim nosaltres ens fa mereixedors de ser cridats. La vocació a la fe cristiana i la vocació a una crida d'especial consagració són do de Déu.

Quan Jesús cridà els primers deixebles ho féu amb aquestes paraules: "veniu i vegeu-ho". Andreu i Joan hi anaren. Jesús trobà Felip i li digué: "Segueix-me". Jesús escollí, cridà els qui volgué i els cridats "respongueren" lliurement, ajudats per la gràcia de l'Esperit de Jesús.

És com si Jesús cridés aquells que estaven buits de tot, buits principalment d'ells mateixos, és com si els digués: Veniu a omplir-vos de l'aigua viva, a aprendre a ser deixebles meus, a aprendre a estimar com jo estimo.

Les vocacions d'especial consagració creixen entre els batejats, entre els qui coneixen i estimen Jesucrist. Han d'estar, disponibles vers els altres, disposats a servir sense condicions.

Les vocacions d'especial consagració neixen d'una crida i d'una resposta. D'una crida que es fa present amb exemples vivents i amb paraules plenes de l'amor de l'Evangeli. D'una resposta que ha d'estar recolzada en la pròpia disponibilitat i en la pregària de tota la comunitat de creients.

Preguem perquè hi hagi molts joves, nois i noies, que, amb cor lliure i net, segueixen Jesús de més a prop per servir generosament els altres.

+ RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Beneïda una capella dedicada al Gmà. Jaume Hilari

L'Arquebisbe de Tarragona ha beneït una capella habilitada en un dels pavellons del complex educatiu LA SALLE, de Tarragona, que ha estat dedicada al Gmà. Jaume Hilari, religiós de l'Institut dels Germans de les Escoles Cristianes.

El Dr. Ramon Torrella presidi l'Eucaristia, concelebrada amb d'altres preveres, vinculats al centre docent i amb els responsables de la parròquia de Sant Pere i Sant Pau, que és la demarcació on està ubicat el col·legi.

El prelat, en la seva homília, parlà de la fidelitat i del compromís viscut en el silenci, a partir del model de sant Josep, patró de l'Església catòlica i figura especialment estimada per la família lasaliana.

En la pregària universal i al final de la celebració, es van fer referències al Gmà. Jaume Hilari, que va patir el martiri a Tarragona l'any 1937 i que properament serà glorificat.

Van participar en aquesta Eucaristia el Provincial del districte de Catalunya dels GG.EE.CC., Gmà. Joaquim Morató, els Germans de la Comunitat de Tarragona i d'altres religiosos de la Congregació, a més de representants de l'Associació de Pares d'Alumnes, de l'Associació LA SALLE, del professorat seglar i d'altres persones relacionades amb el centre o amb l'Institut.

L'Arquebisbe de Tarragona va beneir, també, una nova Sala d'Actes, en el mateix col·legi.

PERE ROVIRA

Vinyes, Cellers i Destil·leries.

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Tel. (93) 337 18 12

URGELL

Consideracions del Consell del Presbiteri

Linyola celebra amb alegria l'ordenació de mossèn Jaume Mayoral

LINYOLA.— Linyola es va vestir de gala el dia 1 de maig per celebrar el solemne esdeveniment de l'ordenació sacerdotal del noi de la localitat Jaume Mayoral Martí, de 24 anys d'edat, que fou ordenat diaca l'any passat.

Aquesta cerimònia va ser presidida pel bisbe d'Urgell i copríncep d'Andorra, Joan Martí Alanís, el qual va imposar el sagrament de l'Orde Sagrat a Jaume.

L'acte va comptar també amb la presència de diversos sacerdots que concelebraren la Santa Missa, a més dels pares, familiars, amics i companys d'estudis de la comarca i d'altres punts d'Espanya.

Jaume Mayoral ha cursat els estudis d'E.G.B. a Linyola, el B.U.P. i el curs d'orientació universitària a Bellpuig, i els cursos de teologia a Barcelona.

JOAN CIVIT

Crit d'alerta sobre l'amenaça que plana sobre la classe de Religió

LA SEU D'URGELL.— En la darrera reunió del Consell del Presbiteri, celebrada a Balaguer, el dia 5 de març, mossèn Anton Gagigós, Delegat Diocesà d'Ensenyament, presentà a la consideració dels membres l'Avantprojecte de Llei d'Ordenació del Sistema Educatiu (L.O.S.E.). S'acordà fer públic aquest manifest.

El Consell del Presbiteri de la Diòcesi d'Urgell, reunit a Balaguer el dia 5 de març de 1990, en la seva LIX sessió, ha pres consciència de la importància de l'Avantprojecte de la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu (L.O.S.E.). Més concretament ha parlat de l'amenaça que plana sobre la classe de Religió en aquest nou Avantprojecte de Llei. Hem constatat que:

Diu la Constitució:

Art. 27,3. "Els poders garantiràn el dret que tenen els

pares que els seus fills rebin la formació religiosa i moral d'acord amb les seves conviccions".

Diu els pares al nostre Bisbat:

El 88% dels pares demanen la classe de Religió per als seus fills.

Diu l'Avantprojecte de la nova Llei:

1. En el cos de l'articulat parla de totes les àrees i ignora completament la de Religió. Parla de molts objectius lloables i silencia la dimensió moral i religiosa de l'alumne i fins i tot els objectius ètics.

2. Solament en una disposició addicional —la 2ª— diu que pel que fa a la Religió es compliran els Acords entre el Govern i la Santa Seu i que és una matèria que tindrà caràcter voluntari per als alumnes, sense fer esment de cap alter-

nativa. Per tant, els alumnes de Religió seran discriminats amb una hora més de classe i els altres quedaran orfes de formació ètica.

Diu el disseny curricular de la Generalitat de Catalunya:

Al costat de les altres àrees obligatòries hi ha la Religió i l'Ètica.

Davant d'aquesta perspectiva, remarcuem el tractament correcte que del tema fa el Disseny Curricular de la Generalitat i demanem que s'esmeni l'Avantprojecte de Llei del MEC en el sentit que la nova Llei garanteixi de manera

clara i eficaç:

1. La dimensió transcendent, religiosa, moral/ètica entre els objectius del procés educatiu.

2. L'àrea de Religió en el cos de l'articulat de la Llei sense discriminació i, per tant, amb la deguda matèria alternativa. Tot això, no solament com a exigència dels Acords entre la Santa Seu i el Govern sinó com un dret fonamental en compliment de l'art. 27, 3 de la Constitució.

3. El pluralisme escolar sense cap discriminació.

4. L'exercici de la plena competència en matèria educativa de la nostra Comunitat Autònoma.

Vençut el descens progressiu de baptismes dels darrers anys

LA SEU D'URGELL.— Per primera vegada des del 1985 l'estadística de baptismes del 1989, al bisbat d'Urgell, ha superat el descens progressiu dels darrers anys.

El 1989, 1.311 persones van rebre el baptisme a les parròquies del bisbat; en relació a l'any anterior significa un augment de 82 (6'6%). Els darrers cinc anys s'acusava un progressiu descens del nombre de baptismes, fet que gairebé podia homologar-se amb els índexs demogràfics.

Entre les causes que ha determinat un lleuger augment del nombre de baptismes enfront del descens progressiu dels darrers anys caldria interpretar un creixement de la natalitat i, en escala inferior, un possible retorn a les tradicions cristianes davant els dubtes provocats per pressions alienes a la pròpia identitat personal i social.

També l'índex de matrimonis celebrats el 1989 suposa un increment del 2,9% en relació a l'any anterior. La xifra també és significativa i no pot interpretar-se com una coincidència casual.

L'optimisme provocat per la lectura de les dades anteriors contrasta amb l'índex creixent de defuncions, fenomen que acusa un cop més el progressiu envelliment de la població sobretot a les comarques rurals de muntanya. Als factors generals de la societat actual, a les comarques del bisbat d'Urgell, s'hi suma la precarietat dels serveis i de les condicions de vida a les comarques de muntanya i la manca de perspectives de futur per als joves.

A.M.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

SRA. DE COMPANYIA Sra. de mitja edat es necessita per acompanyar Sra. gran resident a Castelldefels. Horari i condicions, a convenir. Interessats telefonau de 2 a 4 de la tarda al tel. 217 38 27.

VENDA pis davant "Camp Barça". Tel. 245 65 27. Nits de 9 a 10 hores.

S'OFEREIX pis moblat per lloguer 3 hab. Carrer Bertran, 47 1er. 1a. Tel. 201 46 93 de 9 a 11 matí i de 10 a 11 nit.

S'OFEREIX Sra. 43 anys per atendre i acompanyar persona sola anciana o malalta, tardes. Experiència i seriositat, amb referències. Tel. 212 54 75.

VENC BARAT 35 mòduls d'escuma revestida de poli-pell, aptes per llit nens o sofà, mides 70 x 30 x 168. 2 contenidors escombraries. 5 bombones butà i dos reguladors. Taula de pi 255 x 95 i 2 bancs de 255 i 2 de 235. Tel. 258 55 97 de 3 a 4 i de 9 a 11 de la nit. Maria.

S'OFEREIX auxiliar administrativa mitja jornada. Càlcul mercantil, arxiu, bancs, nocions d'informàtica, etc. Experiència dues empreses. Tel. 257 71 50.

LLOGO local cèntric 250 m² Caldes de Malavella. Tel. (972) 47 00 16.

M'AGRADARIA conèixer home ferm i afectuós, entre 40 i 50 anys per casar-m'hi. Apartat 94117 - 08080 Barcelona.

S'OFEREIX SR. CULTE, Administrador-gestor, do de gents, mitja jornada o sencera, per a despatx o preferiblement tenda. Experiència, seriositat i referències. Tel. 212 54 75 de 2 a 5 tardes i de 9 a 12 nits.

DONO CLASSES d'ensenyament general bàsic i francès. Tel. 237 70 24.

SRTA. 30 anys desitjaria relacionar-se amb noi. Finalitats matrimonials. Tel. 333 41 14.

BUSCO pis de 3 habitacions a Barcelona o l'Hospitalet per a una família humil en situació difícil. Max. 25.000 ptes. mes. Tel. 201 02 17.

VENDES

TEAS

Taller escola d'Arts Sumptuàries
Centre d'Educació especial
Dedicat a disminuïts psíquics
A partir dels setze anys
Taller especialitzat
Esmalt sobre metall-ceràmica
Tapís i estora
Cultura General
Recuperació Física-Logopèdia
"CLUB-ESPLAI"
Assessorament psiquiàtric i psicològic
Informació: 215 69 77
de 12 a 14 hores

HIMNARI LITÚRGIC CATALÀ

Repertori d'himnes per a la celebració cantada de la Litúrgia de les Hores

Aquest nou llibre que tenim el goig d'oferir-vos conté els himnes del Diurnal i d'altres de nova creació, tots ells musicats de manera digna i lloable per coneguts autors musicals. Aquests himnes constitueixen un ampli i enriquidor repertori per tots els temps litúrgics, per les celebracions solemnes o festives del santoral, així com per la litúrgia ferial.

De venda a les llibreries.

Format: 14x20 cms. 408 pàgines - Impres a dues tintes. Enquadernació Guaflex, amb dues cintes. P.V.P. (amb IVA): 2.350 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A.
Mallorca, 87-89 - 08029 Barcelona

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.º. 08007 - Barcelona

TORTOSA

Germana Neus Altés:

50 anys de servei a l'Església

TORTOSA.— A la Casa mare i noviciat de la Companyia de Santa Teresa (Jesús-Tortosa) recentment celebrà les noces d'or com a religiosa teresiana la coneguda germana Neus Altés, i Escrivà.

Coneguda sobretot en l'àmbit eclesial de la catequesi perquè des de fa 11 anys ella, tota sola, porta l'administració i tots els serveis de col·laboració que calguin amb els sacerdots responsables del secretariat diocesà d'Ensenyament i Catequesi. Amb senzillesa i eficàcia, amb generositat i sacrifici, la germana Neus viu la jubilació com a religiosa activa entre llibres i audiovisuals, entre factures i paquets... Abans, en la joventut madura va ser mestra de novícies, Superiora de col·legis al Brasil i Portugal, entre altres missions. Ara compta 72 anys i és la quarta filla d'una família de vuit germans.

Nascuda a Barcelona en el si d'una llar profundament cristiana que té les arrels paternes a Batea i les maternes a Móra d'Ebre, és una prova més que les vocacions consagrades floreixen sobretot en terres regades per tres aigües convergents: família, col·legi i parròquia.

L'any 1940 ingressà com a postulant en el presti-

giós col·legi Teresià de Ganduxer-Sant Gervasi a Barcelona del qual havia estat alumna. És oportú recordar que el seu oncle, Joan Bta. Altés Alabà va ser un eficaç col·laborador del beat Enric d'Ossó.

La Missa concelebrada per set sacerdots fou presidida pel seu germà mossèn Xavier, operari diocesà. Un dels concelebrants fou també el nebot Xavier, monjo benedictí de Montserrat.

Hi assistiren tots els germans i llurs familiars amb plena participació en cants, lectures i pregàries.

La família-empresa Altés és ben valorada arreu de l'Església catalana per la seva dedicació més que centenària a la impremta al servei de publicacions religioses.

Per fi a la sobretaula del dinar-homenatge i sempre en la línia de senzillesa que imposà la germana Neus, el secretariat diocesà de Catequesi li feu lliurament d'una valuosa ceràmica de l'artista local Joan Paniselló. Destacava en aquesta "peça única" sobre un fons de concepció modernista, la lletra T (la tau grega) que li recordarà vivències entranyables com són santa Teresa i la diòcesi de Tortosa.

JOAQUIM BLANC

LLEIDA

Recordant el bisbe Messeguer

Fa 100 anys que el bisbe Josep Messeguer i Costa, prenia possessió de la diòcesi de Lleida; això succeïa el 15 d'abril de 1890. Va venir com a successor del bisbe Tomàs Costa i Fornaguera. El bisbe Messeguer va regir la diòcesi fins l'any 1905 en que va passar al bisbat de Granada.

Durant aquests quinze anys de govern va fer construir l'edifici del seminari, avui seu de la Universitat a Lleida. Convertí el seminari vell en asil per a capellans jubilats, confiant-ne la gerència a la Congregació de l'Oratori de Sant Felip Neri.

Recuperà per al bisbat l'església de Sant Pere, de Lleida, de mans de l'Estat.

Eregí en parròquia la de Sant Martí, a Lleida, i va fer posar a la porta principal la portalada romànica que procedeix de El Tor-millo (Huesca).

Es durant el seu govern que es van acabar les obres de construcció de la parròquia de Sant Joan, de Lleida.

Home de cultura i amant de la cultura catalana, autoritzà a mossèn Anton Navarro la publicació del volum de poesies "Pirinenques".

Home de govern amb sensibilitat política i social és un deure recordar-lo com un dels grans impulsors i promotor de la construcció del Canal d'Aragó i Catalunya.

J.M.

Debat sobre Reforma Educativa

Amb una assistència superior a les 100 persones, fa poc va tenir lloc un debat sobre el Projecte de Reforma del Sistema Educatiu, a l'Escola de Formació del Professorat a Lleida.

L'acte organitzat per la Delegació Diocesana d'Ensenyament, fou presentat per na Maria Rúbies, Delegada diocesana adjunta d'Ensenyament i Directora de l'Escola del Professorat. L'exposició de les ponències a càrrec d'en Joan Novel director tècnic de COU i de BUP del col·legi Sant Josep de Tàrraga i del P. Ignasi Salat, jesuïta.

J.M.

Concert contra la fam

Amb un concert ofert per nou corals de Lleida, Mans Unides va cloure els actes de sensibilització i presa de consciència del que és la Campanya Contra la Fam i la necessitat urgent de col·laborar-hi tothom.

El concert va ser a l'església de Sant Llorenç a les deu de la nit, el divendres dia 24 de març passat.

JAUME MONTAÑA

IMPROMPTU

Altra vegada el Dr. Tarrés

Gairebé han passat vuit anys des d'aquell 2 de juliol del 1982 que per indicació del Cardenal-Arquebisbe de Barcelona es va constituir el tribunal que havia d'entendre sobre la vida i les virtuts heroiques del nostre doctor Pere Tarrés. Pacientment, sense presses però sense aturar-se el tribunal ha treballat conscienciosament. Potser sí que li han arribat a les oïdes aquesta sensació de lentitud que els del carrer sentíem. Ens semblava que s'entretenien, que la cosa no avançava...

Però aquest 25 d'abril s'ha celebrat la sessió de clausura de les tasques del tribunal, i la causa de la beatificació ja és camí de Roma. Potser quan els lectors vegin aquestes ratlles ja haurà estat lliurada a la Congregació per a les causes dels Sants.

I altra vegada a fer exercicis de paciència! ¿Per quant de temps? Ningú no correrà el risc de fer un pronòstic, i molt segur que els que visquérem el Dr. Tarrés no viurem el gran moment de la seva glorificació. Ho deixarem, haurem de deixar-ho, pels que vindran rerà nostre. A nosaltres no ens toca altra cosa que donar-lo a conèixer més i més.

Com deia un dia el Vice-postulador de la causa, el doctor Tarrés fa tot sol el seu camí. No té cap Congregació que l'empari i treballi per ell. Només ens té a nosaltres, uns devots, la majoria dels quals ben poca cosa sabem de teologies i canonismes, i que el que més podem fer és demanar la seva intercessió, demanar-li que ens acompanyi per fer més viva la nostra fe, per fer més cremant la nostra caritat, per no perdre mai l'esperança...

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Acompanyar i predicar l'Evangelí

Un dels episodis més emocionants de la vida de Jesús és el de l'aparició als deixebles d'Emaús, després de la seva resurrecció. Eren dos que, tristos i decepcionats, s'encaminaven vers un poblet, que es trobava a uns deu quilòmetres de Jerusalem.

Els fets de l'empresonat, la condemna i la mort de Jesús havien transcorregut amb una rapidesa insospitada. Eren deixebles seus i parlaven de les coses que s'havien esdevingut a la ciutat. Mentre caminaven, el mateix Jesús se'ls ajuntà, "però un poder secret retenia els seus ulls perquè no el reconeguessin". I en la conversa, aquell desconegut els interpretà el que deien les escriptures sobre el Messies. Mentrestant s'acostaven al poblet on anaven i els caminants li pregaren que es quedés amb ells, perquè el dia ja havia començat a declinar. D'altra banda, sentien abusar-se el cor, mentre els parlava pel camí. Jesús es quedà amb ells i el reconegueren quan partí el pa durant el sopar. En aquell gest eucarístic "se'ls obriren els ulls".

Algú ha escrit que l'Església té, en aquesta escena d'Emaús, "el seu manual d'itinerari", és a dir, el model de la seva acció evangelitzadora. És cert. Perquè l'Església, com Jesucrist, és present en la història dels homes i els acompanya en llur camí, tantes vegades trist i penós. Tot i això, és una companyia que ha de conduir al descobriment del Senyor ressuscitat: "l'invisible", que viu en el cor mateix de la humanitat.

És clar que aquest acompanyament dels homes, per part de l'Església, és més que una presència històrica en el transcurs dels segles. Perquè ella ha de prestar a la humanitat una proximitat plena de pau i d'amor, que s'ha de traduir, segons els temps i els llocs, en accions caritatives, en denúncies valentes, en el fet de compartir amb els altres la creu del dolor o de la incomprensió. Aquesta companyia assumeix, en la humilitat,

goigs i esperances, alegries i fracassos. És una cosa que s'aprèn fent el camí i instruint-se tot marxant. D'altra banda, es tracta d'un acompanyament indispensable per a l'Església. Pobra d'ella quan es tanca en si mateixa, envoltada en la vanagloria de la seva possessió de la veritat! Deixa abandonats els homes, en el camí d'Emaús, embolcallats amb el mantell de la desesperança, del desengany i de l'allunyament de Déu. Per això, com ha estat escrit, "l'home és el camí de l'Església i l'acompanyament és la condició de tota acció pastoral autèntica".

No es pot oblidar que l'Església és essencialment anunciadora de la bona notícia de l'Evangelí. Ha de brollar dels seus llavis la paraula viva, l'anunci de la salvació de Jesucrist. Ell és la Paraula de Déu, que, "com la llum veritable, en venir al món, il·lumina tots els homes". Des de l'acompanyament dels homes i de les dones, l'Església ha de proclamar la paraula de Déu i anunciar l'Evangelí i ha de fer-ho de tal manera que "abrusi el seu cor" humà, durant el camí de la vida. L'Església no pot callar la seva professió de fe. Ha de parlar. El seu silenci equivaldria a traïr el manament de Jesús, que ordenà als apòstols que prediquessin per tot el món. Així la paraula de l'Església es converteix en veritat, en esperança i en promesa.

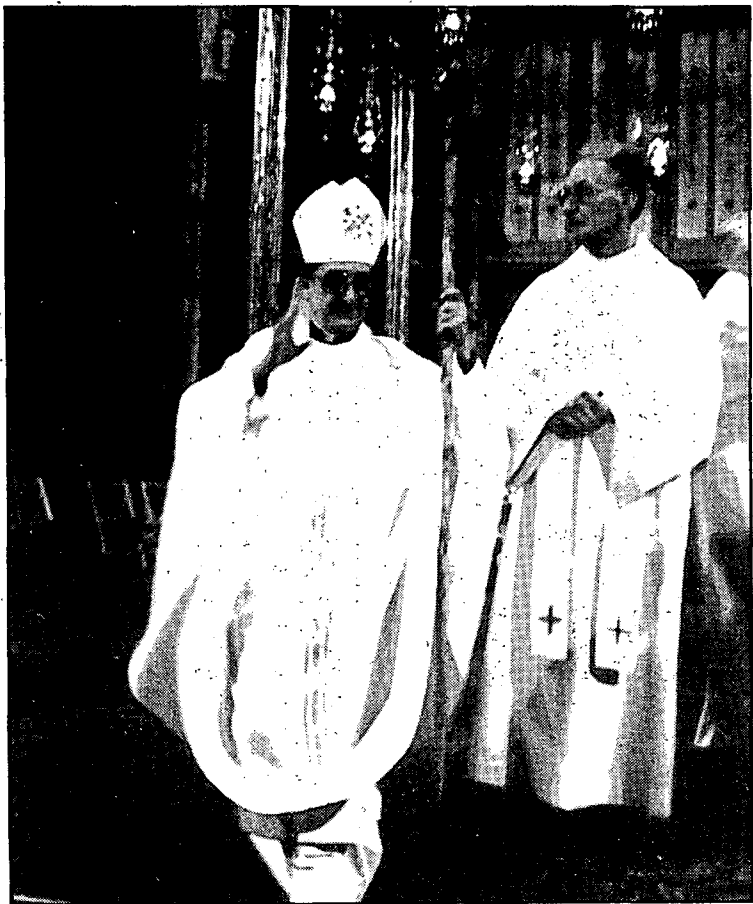
Una acció eclesial que ometés conscientment el deure de l'anunci de la paraula no seria plenament evangèlica. Té raó González de Cardedal, quan diu que la tesi de l'acompanyament és falsa si, amb aquesta, perd la consciència crítica davant la violació dels drets humans. Però no es pot oblidar que a l'Església li ha estat confiada la llum de la veritat de Jesucrist: Per això no la pot ocultar ni apagar. Ni sota el pretext d'ajudar els homes a base d'un humanisme purament immanentista!

CARDENAL NARCÍS JUBANY

SOLSONA

22 d'abril del 1990: Un dia memorable pels solsonins

Solsona rep amb amor el seu nou Bisbe

SOLSONA.— No és gaire freqüent que un nadiu d'un bisbat en sigui nomenat bisbe. I aquest es el cas de monsenyor Antoni Deig i Clotet que, nascut a Navàs, del bisbat de Solsona, n'ocupa la Seu des del proppassat diumenge, 22 d'abril. És, per tant, un profund coneixedor de la seva terra i la seva gent.

I ho demostrava plenament quan, en la seva homilia passava

revista dels problemes, especialment els socio-econòmics, que el bisbat té plantejats en aquest moment. Les crisis de les mines de Cardona, del ram tèxtil del Llobregat i Cardener, i la dels pagesos, per totes les quals va reclamar "diàleg i treball de conjunt".

Digne d'esment en la seva homilia, l'elogi dels bisbes fills del bisbat de Solsona, Casaldàliga,

Brufau i Sala, al Brasil, Hondures i Perú respectivament.

En acabar la cerimònia litúrgica, el nunci de S.S. a Espanya, monsenyor Màrius Tagliaferri va destacar el nomenament per Joan Pau II de monsenyor Antoni Deig com a bisbe de Solsona y va fer esment de la responsabilitat episcopal que el Concili considera primordial per a orientar eficaçment l'evangelització.

Els fidels diocesans omplien de gom a gom la seu solsonina, i esclatà en entusiasta aplaudiment quan, al final de la celebració el bisbe Antoni s'adreçà a la capella de la Mare de Déu del Claustre, patrona de la ciutat, on pregà uns breus moments.

Després a la sortida de la catedral, el bisbe Antoni es lliurà a l'efusió entre els seus feligresos que l'aplaudien amb entusiasme i es delien per saludar-lo personalment.

No va faltar la presència simpàtica dels trabucaires que omplien l'aire amb els seus sorollosos espetecs.

Joven religiosa tailandesa.

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

AL TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN.

Enguany els nostres donatius van dirigits especialment als seminaris majors: "Sant Rector d'Ars" al Burundi, "Crist Rei" al Pakistan, "Sant Lluís Gonçaga" del Perú i "Esperit Sant" a Port Moresby (Papua. Nova Guinea).

- UNA BECA de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.
- MITJA BECA de 150.000 ptes. facilita tres anys d'estudi.
- UN CURS SENCER per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigiu-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

17004 Girona
C/ Albareda, 15

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

25280 Solsona
Bisbat

43003 Tarragona
Major, 16

43500 Tortosa
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

GIRONA

La Generalitat concedeix la Medalla dels Cent Anys a la germana Jacinta Martínez

La Cap dels Serveis d'Assistència Social de la Generalitat a Girona, Mercè Masó, ha imposat la medalla commemorativa dels cent anys a la germana religiosa del Bon Pastor de Palau Sacosta, Jacinta Martínez i Ganuza. La mare superiora va agrair la concessió en nom de la religiosa que manté les facultats físiques i mentals en notable bon estat, malgrat la seva avançada edat.

Els monjos de Solius editen un vídeo

La comunitat de monjos cistercencs de Solius han editat un vídeo que recull les seves activitats al llarg d'una jornada normal, dedicada al treball i a la pregària. La cinta es ven al mateix monestir al preu de 2.500 pessetes i constitueix una manera eficaç per donar a conèixer l'estil de vida d'aquests monjos de clausura que ja porten més de vint anys a la diòcesi de Girona.

Trobada de catequistes al Seminari

Prop de mig miler de catequistes es van reunir recentment al seminari de Girona per tal de posar en comú els seus problemes i dificultats. El lema de la jornada era "l'Esperit ens fa testimonis" i volia despertar la vocació i la missió dels laics pel que fa a l'ensenyament de l'Evangeli. La trobada va començar a les deu del matí amb la passada d'un audiovisual, va continuar amb una taula rodona i amb la reflexió per grups. Finalment el bisbe Jaume Camprodon, va presidir l'Eucaristia al migdia.

M.C.

Un miler de xicots celebraren la Pasqua Jove 90 a Arenys

"Creu en Ell i tu viuràs"

ARENYS.— En ocasió de la preparació de la Pasqua cristiana, més d'un miler de joves arribats de les diverses parròquies de la diòcesi de Girona, tenint en compte les previsions i l'experiència dels darrers anys, es trobaren a Arenys de Mar per celebrar-hi la "Pasqua Jove" d'aquest any. Un dels motius pels quals es va triar aquesta "parròquia fronterera" del bisbat de Girona, segons diuen els organitzadors, estan el d'"obrir-se a l'abraçada fraterna amb la joventut barcelonina".

El lema d'aquesta trobada pasqual de joves fou "CREU EN ELL I TU VIURÀS", en referència a Jesucrist que ens

brinda la seva resurrecció com un himne a la vida.

El bisbe de Girona, monsenyor Jaume Camprodon presidió l'acte culminant d'aquest aplec juvenil, que és la Vetlla Pasqual, i al final adreçà, com sol fer cada any, un missatge pasqual als joves de la diòcesi.

L'equip organitzador d'Arenys, integrat per joves d'aquella vila del Maresme, es va desplaçar a 20 pobles i indrets del llarg i ample de la diòcesi per tal de presentar als joves la "Pasqua Jove" d'aquest any.

Pel que fa als actes concrets d'aquesta celebració, a les 15'30 de la tarda es començaren les inscripcions dels participants al Port d'Arenys. A les 16'30 es presentà la "Pasqua Jove"

d'aquest any a la Plaça de l'Església. A les 17 hores els joves participants treballaren en racons o tallers, segons els temes escollits. A les 19 en féu una posada en comú també a la plaça de l'Església. A les 20'30 es féu un sopar de "germanor" al pati de les escoles Joan Maragall. A les 22.00 s'assajà la Vetlla Pasqual a la Pujada del Pavelló. I a les 23'00 començà la Vetlla Pasqual al Pavelló, presidida pel bisbe de Girona. En començar aquesta Vetlla de Pasqua es féu l'anunci o pregó pasqual, proclamant el text que ha guanyat el concurs de pregons que s'ha fet anteriorment. Acabada de Vetlla Pasqual hi hagué pisolabis, gresca i comiat.

Monsenyor Camprodon demana el Nobel de la Pau per al bisbe Pere Casaldàliga

GIRONA.— El bisbe de Girona, Jaume Camprodon, va enviar un comunicat a la II Trobada pro Nobel de la Pau 1992 a monsenyor Pere Casaldàliga, que exerceix el seu ministeri a la selva del Brasil, manifestant el seu suport a la petició que han fet diferents grups civils i polítics. El doctor Camprodon va excusar la seva assistència, però es va fer present a la celebració de l'Eucaristia que va servir de colofó a la Jornada per mitjà d'un missatge escrit en el qual afirmava que "la trajectòria del bisbe Casaldàliga avança per passos de justícia, ni que sigui en l'espessor d'interessos creats". Segons el doctor Camprodon, el

bisbe que treballa al Brasil entre els més desvalguts "ha seguit Jesús i s'ha incorporat a la llarga llista de testimonis que tenen el coratge de lluitar contra els servidors del Fort". I afegeix que "els temps són madurs perquè els homes experimentin l'amor sense límits del Déu Pare i l'experimentin en l'obscuritat del mal, però amb la certesa que els acompanya el Déu fidel".

Per altra banda, el bisbe de Girona recorda que "el Sínode de Bisbes de l'any 1971 va reflexionar sobre la justícia en el món i va concloure que treballar per la justícia i participar en la transformació del món

se'ns presenten clarament com una dimensió constitutiva de la predicació de l'Evangeli". Monsenyor Camprodon afirma que "Pere Casaldàliga està en el camí i jo m'afegeixo als seus admiradors, però ho faig no sense que em tremolin les cames perquè, si l'admiració és autèntica, s'emporta la pròpia vida".

Per últim, el doctor Camprodon diu que "vivim en unes estructures de pecat al Tercer Món i també aquí i sovint els mateixos que les denunciem tirem llenya al foc". En aquest sentit afegeix: "Jo estic pel Nobel de la Pau a favor del bisbe Pere, però dir-ho inclocigal-

L'any 2000 la majoria dels capellans gironins tindran més de 60 anys

GIRONA.— Un estudi fet pel sociòleg Joaquim Maria Cervera assenyala que l'any 2000 el bisbat de Girona tindrà un total de 184 capellans en actiu, xifra que significa una disminució del vint per cent respecte al número actual que és de 214. Per altra banda, el mateix estudi assenyala que la mitjana d'edat dels sacerdots de l'any dos mil serà de 62 anys.

És a dir, a finals de segle hi haurà una vuitantena de capellans que tindran menys de seixanta anys i la resta d'un centenar passarà d'aquesta edat. Això significa també que a partir de l'any dos mil correspondrà un capellà per cada 2.500 habitants i s'accentuarà la tendència del clergat a situar-se en les ciutats i poblacions més grans.

Aquesta nova situació obligarà els bisbes a replantejar-se els serveis pastorals i la distribució dels sacerdots.

El mateix informe recorda que la disminució dels capellans es deu no solament a la progressiva disminució dels estudiants que han ingressat als seminaris els últims anys, sinó també a l'elevat nombre de capellans que han abandonat el ministeri. Així des de l'any 1968 fins al 1988 es van secularitzar un total de 59 sacerdots a la diòcesi de Girona. D'ells, 49 ho han fet seguint les lleis eclesiàstiques, demanant l'oportuna dispensa del celibat al Sant Pare, mentre que 4 ho feren sense cap tramitació legal i no consta la situació dels restants. En aquest moment encara hi ha quatre sacerdots que tenen el seu expedient de secularització pendent d'aprovació.

M. CABALLÉ

ment que estic per la urgència de la nostra conversió individual i de cara a treballar per la transformació de la societat". I acaba: "El treball és penós i llarg, però, com en el desert, Déu va al davant, a voltes fent senyals de llum i, les més de les vegades, embolcallat de silencis, però sempre amb la mateixa consigna; no tingueu por". L'acte en favor del premi Nobel pel bisbe Casaldàliga va tenir lloc el diumenge, dia 18 de març a la vila d'Arbúcies i hi assistiren prop de mil persones vingudes de totes les comarques gironines i també de la resta de Catalunya.

M. CABALLÉ

VIC

Celebrada amb gran èxit la Pasqua Jove a Sant Martí de Sesgueioles

“La llum en el cor de la nit”

VIC.— Fa onze anys, un grupet de nois i noies de La Salle Manresa varen tenir una idea genial. Viure la Pasqua amb intensitat i aprofundir en l'evangeli de Jesús. Dit i fet, es van posar a treballar, i uns 60 joves van celebrar aquella primera Pasqua Jove compartida amb altres nois i noies de Catalunya.

El dijous, divendres, dissabte i fins al diumenge a la matinada, al Casal La Salle i al Molí de la Roda de Sant Martí de Sesgueioles, ens vàrem reunir 600 joves per viure la passió de Jesús i celebrar la joia Pasqual.

Els adolescents més joves feren el “Camí cap a la Pasqua” de dimarts a dijous: va ser una manera de preparar la seva participació en anys propers.

La dinàmica de grup que es va viure va fer que la nostra amistat envers els companys i envers el Crist fos més gran. Com deia la Laura: “Encara que tot trontolli, el camí tendeix sempre al mateix fi: el retrobament amb el Pare”. Una gimcana sobre la “Història de la Salvació” i un “happening” sobre “La llum i els ídols” que avui dia ens envolten, van concloure amb una gran foguera on tots foren cremats.

La pregària comunitària i personal sovintejaven en els moments forts d'aquests dies. En Christian escrivia: “La pregària comunitària és una cosa que em fa molta energia”.

L'Eucaristia i la festa final posaren el toc final a aquest grup.

Els grups de mitjans i els universitaris es reuniren de dijous fins a la matinada del diumenge. Cada dia es vivia el fet litúrgic amb intensitat.

“Déu és amor”

El grup dels mitjans era el més nombrós. Agrupava joves de 2n. de BUP i FP fins a COU. Tota la dinàmica de dijous va preparar amb diferents activitats la celebració de la Cena del Senyor. L'Eva ens diu: “Déu és amor, i no és un opressor o un que sempre castiga”, i “buscar Déu en el teu company, ajudar el teu company a estimar Déu i aprofitar les oportunitats per ajudar els necessitats” és viure el dijous sant, tal com explicava en José Àngel.

“Prendre consciència de tu mateix i del teu món” era el lema de dijous, que ens portava cap al camí de la conversió (divendres), i de la reconciliació (dissabte). Tot ajudava a “mirar endins” com deia l'Antonio, o segons l'Àlex i l'Anna: “mai no havia sentit Déu tan a prop meu”, i afegeix l'Àngel: “He descobert que hi ha algú molt gran que està sempre amb nosaltres, encara que a vegades no ens n'adonem”.

Podríem resumir tota la Pasqua tal com escrivia l'Òscar: “Crec que la Pasqua és un temps ideal per fer pregària i trobar-se amb Déu. La pregà-

ria de la Creu, genial com sempre, i el desert de dissabte al matí, molt profitós. La música, la creu de St. Damià, les espelmes... tot que segueixi així”.

“Ajudar els joves a créixer en la fe”

Tot es va poder fer gràcies a l'equip de monitors format per Germans, professors, joves i els preveres que presidien les celebracions. Cadascú “posava els seus talents a disposició dels altres” —segons explica la Cristina—, “per ajudar els joves i a nosaltres mateixos a créixer en la fe” —diu l'Anna—. “El fet que tots els monitors ens trobéssim dos dies abans per fer una mica de recés ens va posar en el clima oportú, tant a nivell personal com comunitari”, —diu l'Albert.

També ens cal agrair a l'equip de servei de “Taula de Joves Comtal” per la seva disposició i puntualitat a fer les coses, sempre amb cara alegre i sense fer soroll. Gràcies, amics. Amb el centenar d'univer-

sitaris es va fer una experiència de viure a fons el fet evangèlic d'aquests dies sants. L'Anna ens deia que per a ella ha estat “una manera de descobrir un xic més Déu”. El dijous sant es va reflexionar, treballar i pregar sobre el Comiat de Jesús, i els racons de pregària varen acompanyar durant part de la nit. El divendres es va fer una experiència forta de viure la Passió de Jesús. Un “Via-Crucis” va ser l'eix animador de tota l'acció de la tarda; “és el retrobament personal amb Déu, en el qual t'alliberes de tot”, —diu en Gabriel.

“Sentir-se lligats al Crist”

El desert es va continuar durant tota la tarda inclòs el sopar que es va fer amb una música de fons i unes diapositives que ajudaven a mantenir la pau i el recolliment. L'adoració de la Creu i la litúrgia va posar punt final a un dia ple i reeixit. Tal com diu l'Eduard, podríem resumir el dia així:

“M'he sentit molt lligat al Crist mitjançant el sofriment que he experimentat aquests dies. He comprès el que sentia Ell penjat a la Creu”.

El dissabte va començar amb la “Marxa del perdó”, tot caminant cap a l'ermita de la Mare de Déu de “Puig del Ram”, on es va fer la celebració penitencial. Diu l'Alba: “va ser un moment íntim i personal com per arribar a descobrir Déu que ens perdona i ens estima”.

Tot va concloure amb la Vetlla de Pasqua celebrada en una “carpa” instal·lada al Molí de la Roda. Tots els participants ens aplegàrem al voltant del foc nou tot dansant per celebrar la gran festa de la llum i l'aigua, la festa que vàrem iniciar amb el nostre Baptisme, i cada any revivim amb la Pasqua. Una nova primavera recomença, Jesús ha ressuscitat i viu entre nosaltres. Bona Pasqua i que ens inundi el goig de Crist Ressuscitat.

JOAN LLUÍS CASANOVAS
Equip de Pastoral La Salle Catalunya

Una apassionant aventura interior per a la joventut d'avui

Una biografia àgil i actualitzada de santa Teresa dedicada a la joventut. Inclou la valoració feta per alguns nois i noies sobre la validesa del missatge de Teresa de Lisieux en el món d'avui.

De venda a les llibreries.

Pròximament sortirà l'edició castellana.

Per a més informació: Tel.: 780 10 08.

MARIA COLL

UN CANT D'AMOR
I DE JOVENTUT

TERESA DE LISIEUX

Maria Coll. **Un cant d'amor i de joventut: Teresa de Lisieux.** Presentació a cura del Cardenal Narcís Jubany. Terrassa, 1990. 192 p.

La CONCAPA denuncia els perills que la nova llei suposa contra la llibertat d'ensenyament

Pares catòlics contra la LOGSE

MADRID:— Els presidents de totes les federacions provincials de la Conferència Catòlica de pares d'alumnes (CONCAPA), reunits fa poc a Madrid, aprovaren un document que recull l'estratègia de l'esmentada associació catòlica contra la Llei d'Ordenació General del Sistema Educatiu (LOGSE).

Entre les mesures aprovades per unanimitat pels presidents de les federacions provincials de la CONCAPA destaquen les següents: recollida de cinc-centes mil firmes, tramesa de telegrams al president del Govern, possible deducció de les despeses educatives de la declaració de renda, la realització d'una enquesta per detectar el grau de coneixement dels pares espanyols sobre els canvis educatius que pretén introduir el Govern, possible campanya publicitària, tancaments i manifestacions.

El document recomana, així mateix, l'actuació coordinada amb d'altres organitzacions, entre les quals les delegacions diocesanes d'Ensenyança, i la culminació de la campanya amb concentracions a totes les comunitats autònomes.

S'ha aprovat també una campanya informativa, que començarà a realitzar-se aquest mes de maig, durant la qual els pares catòlics que ho desitgin podran fins i tot utilitzar els ambons de les parròquies, durant les homilies, per informar dels perills que enclou la futura reforma educativa.

La campanya de la CONCAPA, associació que assegura representar tres milions de famílies catòliques espanyoles, "intenta informar a tota la societat dels perills de la LOGSE i dels perjudicis que suposa per a la llibertat d'ensenyança", va afirmar la seva presidenta, Carmen Alvear. L'estratègia dels pares catòlics abasta dos fronts: un circumscriu als aspectes irrenunciables de contingut mínim i, d'altres a temes d'interès sobre els quals es pot dialogar.

La CONCAPA assegura que la LOGSE té "un caràcter reduccionista"; no reconeix el paper fonamental de la família en l'educació infantil; limita el dret dels pares a decidir l'educació i el tipus d'ensenyança i de centre que prefereixen

per als seus fills i no té en compte el dret dels pares a elegir la formació religiosa i moral dels seus fills.

Per acabar, l'associació de pares d'alumnes catòlics recomanà a les famílies espanyoles que truquin per telèfon al Ministeri d'Educació, al Congrés i al Senat, per expressar la seva protesta per no haver estat rebuda pel ministre de l'esmentada organització i per no introduir en el projecte legislatiu cap de les esmenes presentades pels representants de l'escola catòlica.

La campanya dels pares catòlics contra la LOGSE es basa en una estratègia elaborada i dissenyada per empreses especialitzades i sosté que, per aconseguir els seus objectius, és imprescindible mantenir la unitat amb el Consell General de l'Educació Catòlica i amb l'Episcopat.

Congrés sobre la tasca dels agustins a Amèrica i Filipines

S'ha celebrat fa poc a Valladolid el Congrés Internacional sobre "Agustins a Amèrica i Filipines", organitzat per la Federació d'Agustins Espanyols, amb motiu del V Centenari del Descobriment d'Amèrica.

El Congrés va analitzar l'obra de l'Orde a Amèrica i Filipines recolzant-se en 36 ponències i 10 comunicacions. Segons els ponents, els agustins foren els fundadors del primer col·legi d'Estudis Superiors de Mèxic i un dels seus, Alonso de la Vera Cruz, fou l'introduïdor de la Filosofia de la Nova Espanya.

L'Orde assolí també un gran prestigi en el terreny de l'arquitectura, per alguna cosa els seus frares foren coneguts com els religiosos arquitectes, amb grans obres d'art a Mèxic, Equador, Perú i Colòmbia, així com el convent de San Agustín, de Manila, el primer dels construïts en pedra i l'únic que s'ha conservat fins ara, malgrat els terratrèmols.

A més a més, els agustins fundaren 246 pobles a Filipines i molts d'altres a Amèrica, a més de la seva ingent tasca apostòlica i evangelitzadora.

JOSE MANUEL VIDAL

BALL DEL SANT CRIST

S A L O M Ó

Tradicionals representacions els diumenges de Maig a l'interior del Temple Parroquial

EL BALL DEL SANT CRIST és una de les poques versions populars d'aquells retaules religiosos que la tradició ha conservat.

EL TEMPLE parroquial obre de bat a bat les seves portes per oferir-vos un espectacle tendre i perenne a l'ensem... Paraula, Dansa i Llum.

HORARI DE L'ESPECTACLE: DE LES 12 DEL MIGDIA A LES 2

DIES 6, 13, 20 i 27 DE MAIG DE 1990

PER RESERVA DE LOCALITATS I ALTRES INFORMACIONS, TELF. (977) 62 90 58

GUATEMALA

El novembre d'enguany se celebren eleccions a Guatemala, un país en què augmenta la repressió i es violen contínuament els drets humans. La població en estat de pobresa se situa al voltant del 87 per cent. La situació al camp és encara més greu. El país és víctima de la barbàrie institucional.

Durant els primers anys de la dècada dels 80, els militars guatemalencs van llançar una ofensiva contrainsurgent amb l'objectiu d'eliminar l'oposició progressista al règim militar que dominava Guatemala des del 1954.

Les generacions joves tenen dret a un futur més digne.

Aquella campanya, que durà des del 1980 fins al 1985, ha estat qualificada com una de les més brutals que mai no ha conegut Amèrica llatina, per la pràctica generalitzada de terra arrasada i les matances de camperols en massa.

Després de diferents campanyes militars contrainsurgents anomenades "Victoria '82", "Firmeza '83", "Reencuentro '84" i "Estabilidad '85", els militars deixaren, aparentment, el poder. Però el preu d'aquestes campanyes va ser molt elevat: 50.000 morts, 440 aldees indígenes totalment esborrades del mapa i l'exòde d'un milió de persones cap a d'altres zones del país i d'unes altres 100.000 cap a Mèxic, d'una població de vuit milions de persones.

La ironia de la història va fer que aquest holocaust passés quasi desapercebut als ulls de la comunitat internacional. Guatemala no va arribar a ser notícia de primera plana als

mitjans de comunicació internacional.

Durant cinc anys, la política contrainsurgent guatemalenc va aconseguir escapar, pràcticament, tota l'oposició progressista, i la que quedà viva es replegà cap a Mèxic.

Eliminada l'oposició, els militars donaren el vist-i-plau

continuen essent il·legals els partits a l'esquerra de la socialdemocràcia.

El govern democristià de Vinicio Cerezo no ha pogut depurar l'exèrcit. I el mateix Cerezo va manifestar davant de presidents llatinoamericans que "només controlava el 40% del poder".

I malgrat haver estat suspeses les activitats de la policia secreta, les detencions il·legals i els crims d'Estat s'han continuat perpetrant arreu del país.

El fantasma de les matances militars

La repressió és cada vegada més brutal a Guatemala. I la gent torna a parlar del que va passar els primers anys 80.

Els bombardejos sobre la població civil són cada vegada més freqüents a Guatemala. Segons fonts de l'Església Guatemalenc a l'Exili (IGE), des del passat estiu, l'exèrcit està atacant amb obusos i bombes els prop de 800.000 refugiats interns, que viuen dispersats per les muntanyes d'Ixcán, a la regió del Quiché. L'objectiu és capturar-los i concentrar-los en Aldeas Modelo, on seran "reeducats".

Segons la premsa mexicana, a Guatemala, els esquadrons de la mort assassinen una persona cada tres hores. Persones que estan implicades en la lluita pel desenvolupament, pels drets humans, per la cultura o simplement per la solidaritat.

I una pregunta lògica és, per què tot això passa a Guatemala? Què té aquest país que el fa tan vulnerable a la barbàrie institucional?

Una pregunta que ens porta a una resposta que, ineludiblement, involucra el gran veí del Nord.

Una història escrita pels Estats Units

La realitat és que Guatemala ha viscut temps millors. Entre 1944 i 1954, el país va viure un període de governs democràtics i progressistes.

En aquell decenni —que s'inicià amb l'anomenada Revolució d'Octubre Guatemalenc—, es va començar a materialitzar una reforma agrària que va repartir terres entre els camperols, es va dur a terme un programa de desenvolupa-

ment de la Salut Pública, s'aprova el primer Codi del Treball de Guatemala i es va permetre l'acció sindical.

L'expropiació de terres (que no es conreaven) a la United Fruit Company va provocar la intervenció dels Estats Units en el país.

El 19 de juny del 1954, una operació planejada i dirigida per la CIA porta al poder un govern titella dels Estats Units, que anul·la les lleis de la Reforma Agrària i dels drets dels treballadors.

El descontentament popular s'expressà a principis dels anys 60 amb mobilitzacions al carrer. Els militars enderroquen el govern el març del 1963 i es mantenen al poder fins el gener del 1986, deixant abans, però, un saldo de 100.000 assassinats (dels quals 50.000 es van cometre del 1980 ençà) i 40.000 persones desaparegudes.

Els "Polos de Desarrollo" i les "Aldeas Modelo"

Però el drama guatemalenc no acaba aquí. Uns 30.000 camperols han estat concentrats en "Aldeas Modelo" i uns altres 500.000 viuen en els anomenats "Polos de Desarrollo".

Quan uns dos mil camperols (dels 100.000 que van fugir

Allí, els camperols viuen sota control militar, estan obligats a integrar-se periòdicament a les "Patrulles d'Autodefensa Civil" per enfrontar-se a la guerrilla i són utilitzats com a escut en les ofensives militars.

Però, què és, exactament, un "Polo de Desarrollo"? I els militars guatemalencs tenen al respecte, una definició molt clarificant: "Un polo de desarrollo és un centre de població organitzat... que garanteix la subsistència de la població, el seu transport i la seva participació en la institució armada contra la subversió comunista".

En aquests Polos hi ha "Aldeas Modelo", les Patrulles d'Autodefensa Civil, centres de reeducació ideològica, els centres d'acolliment de refugiats i desplaçats, els camps militars, heliports.

Un exemple estandard com una aldea esdevé una "Aldea Modelo".

Primera fase: Arrasament total d'una aldea en el març d'una acció contrainsurgent.

Segona fase: L'aldea es reconstrueix, sota supervisió militar amb l'objectiu que aquell lloc es converteixi en Aldea Modelo. En aquest cas, s'eliminen els factors com el desenvolupament i el desenvolupament, afavorint l'aspecte defensiu.

Tercera fase: Passa a ser Aldea Modelo, amb projectes

Els pagesos viuen en una situació molt difícil i estan sotmesos a un control creixent de la democràcia de Guatemala.

a Mèxic davant l'onada de terror dels primers anys 80) van atrevir-se a tornar, arribada la democràcia, la rebuda no va poder ser més desafortunada: els van reasentar en les anomenades "aldeas modelo".

de desenvolupament i un fort control de la producció i comercialització per part de l'exèrcit.

Quarta fase: Esdevé un centre de recepció i reeducació de la població capturada.

blació viu pobresa

Milers de guatemalencs han estat concentrats en "Aldeas Modelo" i "Polos de Desarrollo", places totalment controlades per l'exèrcit. Així, el camp està totalment controlat per les forces armades. I qualsevol iniciativa popular, per petita que sigui, mai no és ben vista.

Cada dia més pobres

La població en estat de pobresa a Guatemala se situa al voltant del 87%, segons dades de la Comissió Econòmica per a l'Amèrica llatina (CEPAL).

Una família estandard guatemalenc té uns ingressos mensuals que volten els 279 quetzals (poc més d'11.000 pessetes). D'aquests 279 quetzals, una família guatemalenc ha de destinar-ne 263 només per a l'alimentació bàsica, la salut i l'habitatge.

La situació, però, és molt més greu al camp on el 96% dels treballadors agrícoles reben menys de 80 quetzals al mes per persona.

Prop de 42.000 nens menors de cinc anys moren cada any a Guatemala. I un 82% dels nens pateix desnutrició.

El mateix Arquebisbe Metropolità de Guatemala, monsenyor Próspero Penados, reconeixia que aquesta situació portava irremissiblement cap a la violència.

estricte. S'ha produït una militarit-

Obviament, això repercuteix en un malestar popular. Malestar que es tradueix en el naixement d'un front unitari de caràcter polític-militar: la Unidad Revolucionaria Nacional Guatemalteca (URNG).

L'oposició político-militar

L'any 1979, tres moviments guerrillers i el comunista Partit Guatemalenc del Treball (PGT) formen la URNG. Aquesta organització ha anat rebent el suport d'altres moviments opositors al règim guatemalenc.

Les guerrilles que formen la URNG, després de ser delmades per les operacions de contrainsurgència dels primers anys 80, tornen a actuar amb molta força.

Segons fonts oficials, de cada 10 helicòpters que s'han enviat en operacions antiguerilla, 8 han estat tocats pels grups insurgents. I segons dades de la URNG, quasi tres mil soldats han estat ferits o morts per la guerrilla durant el 1989.

La URNG proposa, per acabar amb el conflicte armat el desmantellament de les fèrries estructures de control de la població, el respecte als drets humans, judicis de responsabilitats per als prop de 40.000 detinguts-desapareguts, llibertat d'organització... També es proposa la creació d'una zona desmilitaritzada on cap dels dos bàndols intervindria militarment.

La resposta governamental sempre ha estat, encara que dialogant, negativa a les propostes. I, mentrestant, qui pateix és la població.

L'Estat del Terror

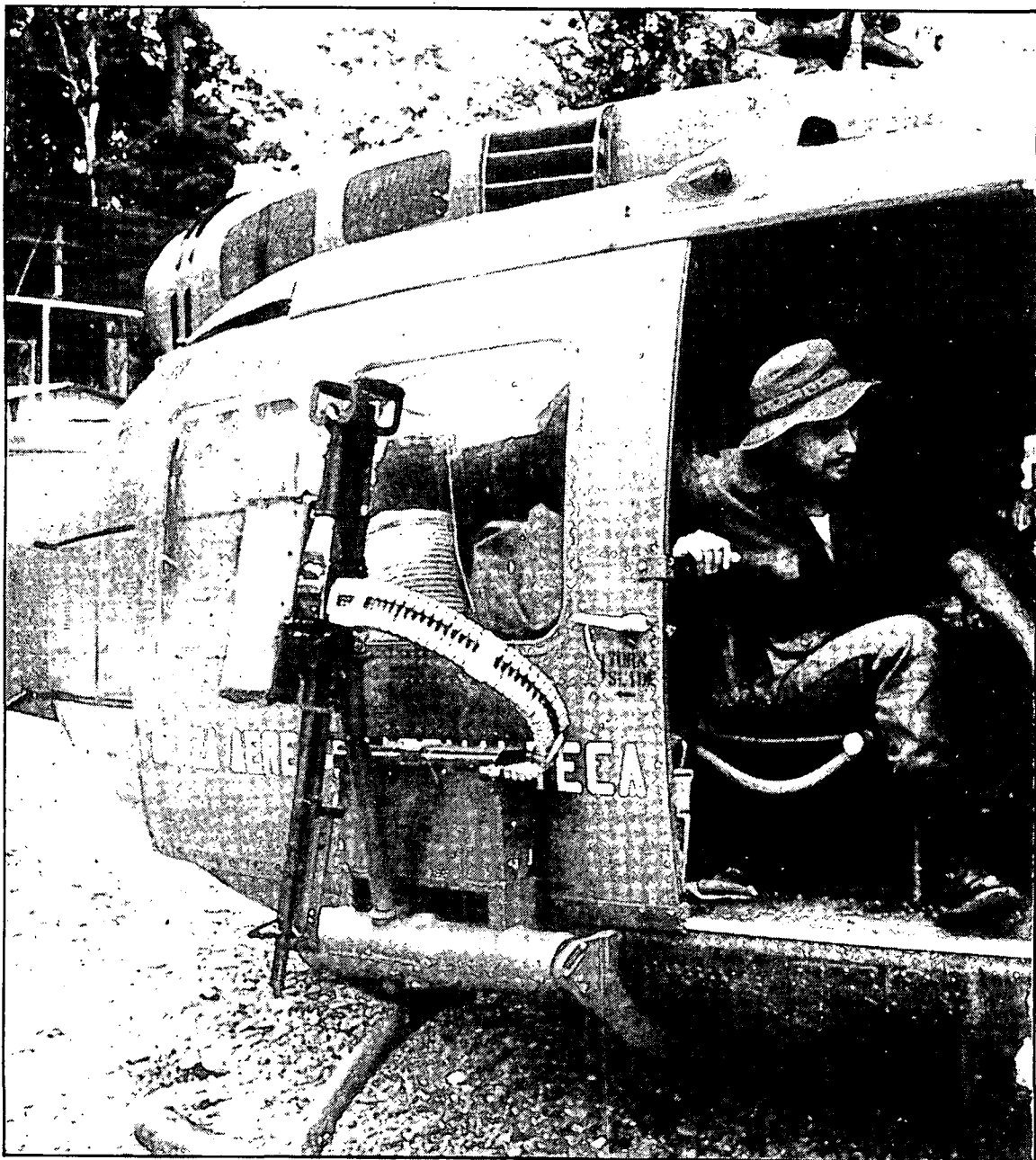
Organismes internacionals, sindicalistes guatemalencs i l'Església Catòlica d'aquell país centramericà han denunciat, repetidament, la situació que pateix el poble de Guatemala, i especialment els camperols i els indígenes; és a dir, el 70% de la població.

Mentrestant, el relator de Drets Humans de l'ONU ha qualificat d'"alarmant" la situació de Guatemala, tot i que, des del 1987, Guatemala no està inclosa en l'anomenada "Línia 12", on s'inclouen aquells països que violen persistentment els Drets Humans.

La brutal persecució dels indígenes, dels camperols, dels intel·lectuals, dels defensors dels drets humans, és, al país dels quetzals, una tragèdia que ha estat possible pel silenci de la premsa internacional i el de les diplomàcies de tot el món.

Uns 30.000 camperols s'han concentrat en "aldeas modelo", i 500.000 en els "polos de desarrollo".

Encara funcionen les anomenades "Patrulles d'Autodefensa Civil", creades per l'exèrcit de Guatemala durant el règim de Romeo Lucas.

Objectiu obert

Com aquest jove sacerdot africà, altres 8.500 tenen consagrada la seva vida al servei dels seus germans. 43.000 joves omplen a vessar els 400 seminaris majors i menors que l'Església d'Àfrica té actualment al continent africà.

Aquesta jove religiosa és tailandesa. 1.200 noies joves com ella s'han lliurat al servei de l'Evàngeli i de les persones més pobres. Els sacerdots tailandesos són ja 250, i també ho són 9 dels seus 10 bisbes. L'Església a Tailàndia té 300.000 fidels.

Els sacerdots asiàtics són més de 20.000. Són l'ànima de moltes comunitats humanes angixades per la pobresa i les injustícies socials. Més de 20.000 xicots es preparen per al sacerdoci en 249 seminaris majors i menors de tota Àsia. En els seminaris no hi ha places disponibles.

Dimecres, 25

Alemanya: l'1 de juliol, unió monetària

Kohl i Lothar de Maizière han manifestat clarament la seva voluntat que la unió monetària entri en vigor l'1 de juliol, diumenge, perquè l'endemà, començament de les vacances d'estiu dels alemanys orientals, aquests puguin ja utilitzar la moneda occidental. Avui mateix començaran a Berlín-Est les negociacions oficials a càrrec d'una comissió interalemanya. Amb aquest acord, el procés de reunificació, previst que acabi a finals d'aquest any, ha quedat definitivament endegat.

Lituània: l'URSS estreny el setge

Nous contingents de tropes de l'URSS han reforçat els postos fronterers i n'han creat de nous, al mateix temps que s'ha intensificat la vigilància de les aigües territorials soviètiques al mar Bàltic. Si el bloqueig energètic i econòmic continua com fins ara, d'aquí a no gaire temps, la indústria lituana pot quedar totalment paralitzada. La delegació parlamentària lituana desplaçada a Moscou ha manifestat que tots els seus esforços per contactar amb les autoritats soviètiques han estat infructuosos. Per altra banda, els EUA, per interessos polítics nacionals i internacionals, no adoptaran cap mena de sanció contra l'URSS, a causa de la situació lituana.

Managua: avui, Violeta Chamorro, presidenta

Violeta Chamorro, líder de la Unió Nacional Opositora (UNO), jurarà avui el càrrec de presidenta de Nicaragua. "El poder és meu perquè me l'ha donat el poble", digué ahir, i ningú no li ha de dir com ha de fer les coses. La tasca més difícil serà la reconversió de tot l'aparell militar i politico-administratiu a les noves orientacions governamentals.

Romania: Al·lèrgia al comunisme

A gat escaldat, aigua tèbia l'espanta; el poble romanès amb els anys de dictadura de Ceaucescu n'ha tingut ben bé prou. Milers de romanesos es manifestaren ahir demanant que Ion Iliescu, considerat molts anys el delfí de Nicolae Ceaucescu i el seu govern, dominat per comunistes, abandonin el poder. Amb tot, caldrà esperar les eleccions del 20 de maig.

Dijous, 26

RFA: Oskar Lafontaine, ferit en atemptat

Oskar Lafontaine és el candidat social demòcrata per les eleccions generals de la RFA, que se celebraran el dia 2 de desembre. Ahir participava a Colònia en un miting en vistes a les eleccions regionals que s'han de celebrar el 13 de maig. Lafontaine té 46 anys i és el candidat del SPD a la cancelleria federal. Tots els responsables dels partits polítics alemanys han manifestat la seva solidaritat amb Lafontaine i la repulsa de l'atemptat.

París: 55 cimera franco-alemanya

Sota el signe de la plena reconciliació i de la confiança retrobada, Mitterrand i Kohl, han posat punt i final a les seves divergències i s'han compromès a impulsar la unió política europea. Temes: la propera cimera de Dublín, el procés de reunificació alemanya, l'OTAN, Lituània i la

preparació immediata de la conferència 2+4 que se celebrarà el 5 de maig. Quan hi ha bona voluntat es pot fer molta feina.

Nicaragua: Violeta Chamorro, presidenta

Violeta Barrios de Chamorro, fou investida ahir presidenta de Nicaragua en el transcurs d'una cerimònia pública celebrada en un estadi de beisbol. Violeta jurà el càrrec davant de la presidenta de l'Assemblea Nacional, i Daniel Ortega li posà la banda presidencial. Ahir, els EUA varen acordar aixecar les sancions econòmiques imposades a Nicaragua durant el règim sandinista.

Lituània: la situació es complica

El setge energètic i econòmic de la República bàltica per part de l'URSS genera una situació cada vegada més conflictiva: atur, escassetat de productes, etc. El descontentament, però, de la gent es dirigeix contra Moscou i els porta a fer pinya amb els independentistes. La notícia que els EUA no aplicaran sancions econòmiques a Moscou, ha caigut com una galleda d'aigua freda. Ahir a Moscou, Romas Gudaitis, membre de la delegació lituana, pogué tenir una conversa informal amb el president del Consell de ministres de l'URSS. Resum: Moscou no vol saber res de res si no és revocada la declaració d'independència.

Divendres, 27

Colònia: Lafontaine millora

Ha quedat totalment descartada la hipòtesi d'atemptat terrorista. Adelb. Strieder és una dona psicòpata que pateix esquizofrènia paranoide i que anteriorment ja havia estat internada en centres psiquiàtrics. L'estat físic d'Oskar Lafontaine fou qualificat pels metges de satisfactori. Es creu que dintre de pocs dies podrà reincorporar-se a les seves activitats polítiques, i amb tota seguretat mantenir la seva candidatura a canceller de la RFA per a les properes eleccions generals que se celebraran el desembre vinent.

fontaine fou qualificat pels metges de satisfactori. Es creu que dintre de pocs dies podrà reincorporar-se a les seves activitats polítiques, i amb tota seguretat mantenir la seva candidatura a canceller de la RFA per a les properes eleccions generals que se celebraran el desembre vinent.

Kohl-Mitterrand: accelerar la unió europea

Durant la cimera dels dotze que comença demà a Dublín, París i Bonn presentaran una proposta per la realització gradual de la unitat política europea que hauria de seguir de prop la unió econòmica i monetària. Van qualificar el moment de decisiu perquè els dos països es comprometin que Europa avanci més enllà d'un mercat comunitari europeu.

Cimera de la CE a Dublín

Comença demà a Dublín. Els caps d'Estat i de govern dels dotze exposaren els seus punts de vista sobre la institucionalització política de la Comunitat. En aquest sentit s'espera amb molt d'interès conèixer l'actitud actual de Margaret Thatcher que s'ha mostrat sempre contrària a una major integració política de la Comunitat. Altres temes d'interès seran: la unificació alemanya, la Conferència de Seguretat i Cooperació a Europa, i l'informe de la Comissió Europea sobre la integració de la RDA a la CE.

Carlos Pizarro, assassinat

Carlos Pizarro León-Gómez, antic cap del Moviment guerriller M-19, era el candidat d'aquest moviment —que el 9 de març va renunciar a la lluita armada— a la presidència del país en les properes eleccions. Un individu li disparà tres impactes de bala quan es traslladava en avió de Bogotá a Barranquilla. És el segon candidat assassinat a Colòmbia en 35 dies.

Dissabte, 28

Martínez Noval, ministre de treball

El secretari general del PSOE d'Astúries i portaveu econòmic del Grup Socialista al Congrés, ha estat nomenat sorprenentment ministre del Treball per substituir Manuel Chaves, designat candidat a la presidència de la Junta d'Andalusia. Martínez Noval se'l considera proper a Alfonso Guerra, i persona flexible i dialogant. S'ha declarat continuista de la línia del seu antecessor. L'UGT no en té gaire bon record per la seva actitud contrària a la vaga del 14-D. Per a CEOE i CC.OO., és una capsa tancada. Tots, però, esperen veure els "fets".

Nicaragua: les coses no marxen bé

La coalició de 14 partits reunits en la UNO es trenca. La causa principal és la continuació d'Humberto Ortega com a cap de les forces armades. Vuit formacions polítiques, liderades pel vice-president Virgilio Godoy, no ho admeten. La "contra" tampoc, i es nega a la seva total desmilitarització. De fet el sandinisme amb el 41% de vots, l'exèrcit i bona part de les estructures socio-polítiques, continua tenint un gran poder en la vida del país. Violeta Chamorro ho té molt difícil.

Dublín: cimera de la CE

Els dotze caps d'Estat i de govern de la CE comencen avui la seva reunió a Dublín. Temes: unificació política europea, unificació alemanya, Europa de l'Est. Quina serà l'actitud de Margaret Thatcher? Es podrà arribar a acords concrets?

Colòmbia: Navarro Wolf, nou cap de l'M-19

Antonio Navarro Wolf és el nou cap de l'organització M-19. Ha demanat als seus seguidors que, tot i el dolor per l'assassinat de Carlos Pizarro tinguin calma i serenitat. L'exèrcit i les forces de seguretat de Colòmbia es troben en estat de màxima alerta. Tots els partits han suspès momentàniament la campanya electoral per les presidencials del país.

Diumenge, 29

Dublín: èxit relatiu de la cimera de la CE

S'ha ajornat fins al juny, decidir sobre la conferència que haurà d'estudiar i planificar la unió política europea. Tanmateix sembla que tots, fins i tot Margaret Thatcher, han acceptat

d'accelerar la unió, però fixant clarament el seu contingut i el seu abast. Aquest fou l'acord després de cinc hores de discussió. Els ministres d'Afers Estrangers prepararan una proposta conjunta per a la cimera a celebrar els dies 25 i 26 de juny. El comunicat final dona suport a la reunificació alemanya i a l'obertura de la Comunitat a nous països de l'Est. Potser la conclusió més important és que el fet de la unió política europea es considera ja com un fet irreversible.

Lituània: S'accentua el bloqueig soviètic

Moscou ha decidit tallar el subministrament de carbó a Lituània. A més s'ha sabut d'una llista secreta d'articles que tampoc no se subministraran a Lituània, i que inclou: materials de construcció, cotó, aliments i recanvis per a cotxes. Sembla que va guanyant terreny la proposta franco-alemanya, que comptaria amb el suport dels EUA, que Lituània suspengui els efectes de la proclamació d'independència. Lituània intenta assuajar la crisi fent convenis d'intercanvi amb ajuntaments soviètics, com el de Moscou i Leningrad, on la majoria dels dirigents són favorables a la situació lituana.

Colòmbia: greu atemptat

Mentre a Bogotá una gran multitud participava en l'enterrament de Carlos Pizarro, exguerriller i líder de l'M-19, les FARC, Forces Antirevolucionàries de Colòmbia, perpetraren un greu atemptat, fent esclatar una càrrega de dinamita contra un camió de forces policials, amb tres morts i quatre desapareguts.

Oskar Lafontaine fora de perill

Ahir abandonà la UVI, i es creu que si la millora segueix al mateix ritme, dintre de pocs dies podrà incorporar-se a la vida normal.

Dilluns, 30

Moscou: l'Alemanya reunificada no ha de pertànyer a l'OTAN

Això és el que Gorbtxov ha manifestat al cap del govern de la RDA, Lothar de Maizière, de visita a Moscou. Cal cercar una altra solució que, de moment, ningú no sap quina pot ser, descartada la neutralitat. Observadors polítics soviètics opinen que, finalment, la pertinença de l'Alemanya reunificada a l'OTAN podria ser acceptada com un fet consumat.

Lituània: situació indecisa

Per una banda sembla que la negociació entre Moscou i Vilnius s'hagi fet més flexible; Moscou s'acontentaria amb una "congelació" de la declaració d'independència lituana, i per la seva part començaria a afloixar el bloqueig. Per altra banda, el ministre de comerç lituà anuncia ahir el racionament d'alguns aliments, i el president Vytautas Landsbergis, expressà el temor que les tropes soviètiques aprofitin el primer de maig per reforçar la seva presència militar a la República bàltica. També ahir es va celebrar el congrés constituent dels Comitès Cívics, organitzacions formades majoritàriament per ciutadans russos i contràries a la independència.

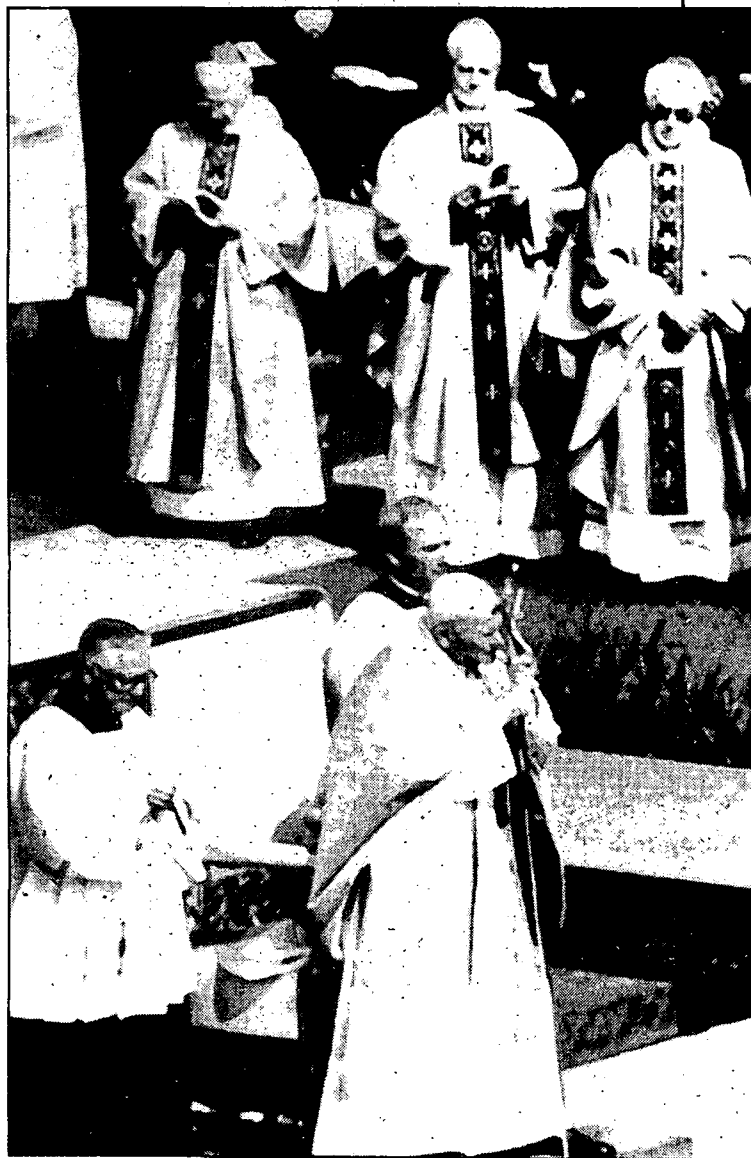
Romania: manifestacions anticomunistes

Sembla que la majoria del poble romanès no vol que antics caps del règim dictatorial comunista tinguin a les seves mans l'estructura política de la nova Romania. Ahir a Bucarest i a Timisoara hi hagueren manifestacions multitudinàries contra el president actual Iliescu. La nomenclatura de l'antic règim ha confiscat la revolució de desembre, diuen. Els partits de l'oposició s'han unit en una Aliança Nacional, plataforma comuna d'oposició que demana l'eliminació del comunisme.

Objectiu obert

Per primera vegada, després de 40 anys, els presoners de Valdice (Praga) han pogut celebrar la missa de Pasqua, presidida pel bisbe Jaromir Tucek.

El papa Joan Pau II durant la cerimònia de beatificació d'onze religiosos assassinats durant la República: el Germà Jaume Hilari, la Germana Mercè Prat (1936) i vuit Germans de La Salle i un Pare passionista (1934).

Els catòlics cubans esperen la visita de Joan Pau II. Invitat per Fidel Castro, el Papa visitarà Cuba a principis del 1991.

CALENDARI

Diumenge, 6 de maig: IV de Pasqua. El Bon Pastor. La Mare del Diví Pastor. Sts. Joan apòstol evang. ante Portam Latinam, Evodi, b. mr. i Domènec Sabio, cfr.
El sol surt a les 4.42 i es pon a les 18.53 -hora solar-.

Dilluns, 7 de maig. Sts. Quadrat, Sixte i Hou, mrs. i Sta. Gisela, mr. Festa major a Celrà, Mur, Riudarenes i Biure d'Empordà.

Dimarts, 8 de maig. Maria Mitjancera de totes les Gràcies. Ntra. Sra. de Pompeia. Mare de Déu del Toro. St. Eladi.
Festa major a Bell-lloc d'Urgell, Castellolí i Vallverd.

Dimecres, 9 de maig. Sts. Gerenci, bisbe i Hermas, cfr.
Festa major a Albatàrrec, el Poal i Sta. Bàrbara.

Dijous, 10 de maig. Sts. Joan d'Àvila, pvr; Job, prof.

Divendres, 11 de maig. Sts. Anastasi, mr. patró de Lleida i Ponç, mr. Festa major a Lleida i Ripoll.

Dissabte, 12 de maig. La Mare de Déu dels Desemparats. Sts. Pancràs, mr. i Domènec de la Calzada, mr.
Festa major a Passanant.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

6 de maig. Diumenge, IV de Pasqua. Lectures: Primera. Fets 2,14a.36-41; Salm 22; segona 1Pe 2,20b-25; tercera. Jo 10,1-10.

7 de maig. Dilluns de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 11,1-18; Salm 41; segona Jo 10,11-18.

8 de maig. Dimarts de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 11,19-26; Salm 86; segona Jo 10,22-30.

9 de maig. Dimecres de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 12,24-13,5a; Salm 66; segona Jo 12,44-50.

10 de maig. Dijous de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 13,13-25; Salm 88; segona Jo 13,16-20.

11 de maig. Divendres de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 13,26-33; Salm 2; segona Jo 14,1-6.

12 de maig. Dissabte de la IV setmana de Pasqua. Lectures: Primera Fets 13,44-52; Salm 97; segona Jo 14,7-14.

Litúrgia de les Hores
Setmana IV

Diumenge IV de Pasqua. Tot propi.

Dilluns. De fèria.

Dimarts. De fèria.

Dimecres. De fèria.

Dijous. St. Joan d'Àvila, prevere. Memòria obligatòria.

Divendres. De fèria.

Dissabte. De fèria. Vespres I de demà.

HOMES I INSTITUCIONS

Joventut davant el repte de la vida

Jordi Farrando i Canals

Vint-i-cinc anys són tota una garantia de joventut. I Jordi Farrando els té radiants i ben aprofitats. Si bé nascut a la noble ciutat de Vic, per motius familiars resideix de fa anys a Lleida. És casat, exerceix de funcionari de la Universitat i té el títol de Graduat Social. Afeccionat a la poesia, és també escriptor i va exercir de periodista interí en el diari "La Mañana" cobrint l'espai destinat a comarques. Ha cultivat la música, aconseguint ser-ne professor.

Jordi Farrando és un jove amb molta receptiva cultural, àvid d'aprendre i no gens estrany a qualsevol temàtica que li interressi. És evident en ell la formació cristiana i la identificació literària. En aquest camp, més que el conreu de la novel·la, la crítica o l'assaig, li plau la poesia. La poesia com a identificació del propi jo i com un mitjà per aprofundir en el pensament de la societat. Creu en la Musa de registres moderns, sense enganyys ni convencionalismes. Diu que cal identificar-se en la realitat d'ara i donar-la a conèixer tal com és. I també que serveixi per tenir una finalitat amb Déu i un compromís en els homes.

Identificació poètica

Comentant el moment actual de les lletres catalanes, recorda, per exemple, que Salvador Espriu malgrat el seu carisma, és encara un gran desconegut, o potser un miratge.

De J.V. Foix creu que ha estat el poeta superior que —diu— "m'ha

sobrepasat pel seu llenguatge profund, el concepte hermètic de l'obra i la càrrega de mites que duu la poesia foixiana".

Amb Maria Manent hi veu el poeta profund, intimista, amb un mestratge sempre exquisit, elevat.

Creu que Martí i Pol és el poeta que ha marcat la joventut del país i el seu missatge poètic perdura perquè l'autor sap identificar-se plenament amb el poble.

Col·laboracions i premis

Jordi Farrando col·labora a la revista "Ressò de Ponent", publicació de l'Ateneu Lleidatà; al diari "La Mañana" de Lleida i també a "Catalunya Cristiana" on ara espera fer-hi unes col·laboracions amb comentaris d'opinió sobre fe i compromís cristià.

Entre els principals guardons aconseguits, destacarem: Finalista en els premis de poesia Jocs Florals de Lleida 1984; premi prosa poètica Ajuntament de Vic 1982; 1er. premi ciutat de Calldetenes 1982.

Com tota persona que vol formar una família i viure mínimament bé, també Jordi Ferrando sent el problema de la vida, necessàriament palès en tot ésser humà. Reconeix que amb els anys la persona evoluciona, sense —en el seu cas— modificar l'esquema espiritual propi, i addueix:

—"Cal ser poeta sempre, però tanmateix tocar de peus a terra. La poesia és un recurs íntim, una idealització més que una funció. Escriure, llegir, cultivar la música, endreçar sempre el pensament, identifica l'home. Però també cal viure".

Aquest és el mirall que reflecteix el tarannà d'un home jove, un català de la terra ferma. Tot un prototipus del jove català d'avui que, damunt de tot guany material, cal servir sempre la fidelitat familiar, la fe cristiana i els eterns valors humans.

PERE VIVES i SARRI

CATEQUESI DELS SIGNES LITÚRGICS

Grandesa del "signe" de l'episcopat i limitació humana del Bisbe

Per preparar-se a rebre amb ulls de fe el nou bisbe a Barcelona, Menorca i Tortosa, i per tal que en els fidels dels altres bisbats —especialment de Solsona que acaba d'estrenar nou bisbe— s'acreci la fe en Jesucrist present en el bisbe, i aprofundeixin el sentit eclesial de tota assemblea, presència local de l'única Església a qui tot bisbe serveix amb el seu ministeri, la setmana passada explicarem un dels signes episcopals de la litúrgia: la proclamació pública del nom del bisbe propi en totes les celebracions eucarístiques. Un "signe" que es va repetint cada diumenge —per alguns cristians fins i tot cada dia— i per això pot influir intensament, a manera d'instrument privilegiat, per remarcar la presència de l'únic sacerdot i pastor, Jesucrist, i per significar la unitat de l'Església "estesa per tota la terra".

Avui parlarem d'uns altres "signes" litúrgics. Especialment de tres molt significatius: a) la manera pròpia que fa servir el bisbe per saludar els fidels; b) la reserva al bisbe de determinades funcions que no poden mai realitzar els preveres i c) d'una de les més significatives pregàries que diu el bisbe quan ordena preveres. Aquests tres "signes" els fidels no els senten certament tantes vegades com el nom del bisbe en la missa; però remarcar-los pot ser especialment interessant tant perquè els mateixos preveres visquin més intensament la seva relació sacramental amb el bisbe a qui anomenen cada dia en la Pregària, com perquè la resta dels fidels compreguin millor com el mateix Jesús, que es fa present d'una forma especial i més intensa en el bisbe, "també presideix el poble reunit" a través dels preveres (Missal, Institutio, núm. 60). I perquè tots els fidels —laics i ministres— s'acostumin a no mirar el bisbe amb ulls excessivament humans sinó, sobretot, amb ulls de fe, més com a instrument de la presència de Crist que com a "persona important" en la comunitat eclesial.

Ben sovint els fidels es pregunten per què remarcar tant que el Senyor es fa present en el bisbe si també està present en el simple capellà que presideix l'Eucaristia (hom podria preguntar també per què el Papa se l'anomena "Vicari de Crist"...). La resposta ens sembla "sacramentalment senzilla": Crist és únic. Però les assemblees de fidels són nombroses. L'única persona del Crist quedaria certament millor "significada" per un sol ministre, el bisbe; però aquesta presència, si només es realitzés a través del bisbe, quedaria necessàriament llunyana a la majoria dels cristians perquè el bisbe és un per a molts fidels. Per atendre, doncs, per una part, a la unitat del Senyor i, per altra, a la multiplicitat d'assemblees, al bisbe se li dona el "ministeri" de representar plenament

Crist, als preveres, en canvi, la de representar el mateix Senyor però d'una forma sacramentalment més limitada o menys intensa.

D'aquesta diversa manera de significar la presència del Senyor la litúrgia en té variades expressions que cal conèixer i viure. Heu remarcat, per exemple, que només el bisbe —mai en canvi els preveres—, saluda l'assemblea amb les mateixes paraules de Jesús ressuscitat: "La pau sigui amb vosaltres"? Aquesta salutació episcopal —que els fidels senten per primera volta quan el seu bisbe és ordenat o pren possessió de la seva seu— és, doncs, una manera de significar la presència més plena i intensa del Senyor a través del bisbe. Aquesta pràctica litúrgica és, doncs, un "signe" per ajudar els fidels que participen en la litúrgia presidida pel bisbe, a viure millor el que cantem cada diumenge en honor de Crist: "Vós sou l'únic Senyor, Vós l'únic Altíssim, Jesucrist".

Una altra pràctica litúrgica que té la mateixa finalitat és la de reservar determinades funcions eclesials (algunes fins i tot han estat reservades al bisbe pel mateix Jesucrist) exclusivament al bisbe (l'ordenació de nous preveres o de nous bisbes, per exemple, o la consagració del crisma per a la Confirmació). Aquesta "reserva" al bisbe no significa que el bisbe sigui més "important" que els capellans, sinó que és un "símbol" o ajut sacramental que se'n dona perquè esdevingui més fàcil veure com l'home res, no pot d'ell mateix —ni els preveres ni el bisbe— sinó que tot ve del Senyor qui, per l'ordenació, confereix tant als preveres com al bisbe la missió de representar-lo de maneres diverses.

Tots aquests símbols fan del bisbe la imatge més plena del mateix Senyor. Per això abans de l'ordenació episcopal al bisbe que ha d'ordenar el candidat diu al poble unes significatives paraules que tots hauríem de recordar cada vegada que participem en una celebració presidida pel bisbe: "En la persona del bisbe es fa present enmig vostre el mateix Jesucrist. És, en efecte, ell mateix qui, pel ministeri del bisbe, no deixa d'anunciar l'Evangeli i d'introduir els fidels als sacraments de la fe... ell (el Senyor) qui us condueix cap a la felicitat eterna... Honoreu-lo, doncs, com a ministre de Crist... Recordeu-vos de les paraules de Crist quan diu als apòstols: qui us escolta a vosaltres m'escolta a mi. Qui no fa cas de vosaltres, no fa cas de mi".

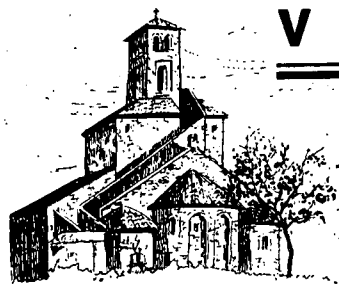
Però l'home —i el bisbe personalment és un home— és limitat. Una visió sacramental de la persona del bisbe evita tota mena d'"alienació". No es tracta de fer del bisbe, simple instrument de la presència del Senyor, quelcom venerable en si mateix. Quan els fidels descobrim

les limitacions del propi bisbe el record del seu paper de simple instrument tal com el presenta la litúrgia ens enlaira vers el Senyor, que és l'únic que no té defecte ni limitació. Podem venerar el bisbe en la seva realitat més alta de "icona" de Crist, fins i tot quan descobrim els seus defectes. Això és el que demana als seus fidels Pau, un dels primers bisbes (recordeu que els bisbes són "successors" dels apòstols): "Que la gent no vegi en nosaltres (els apòstols) més que uns instruments de Crist i administradors dels seus misteris" (1 Cor 4, 1).

Aquesta petitesa i limitació pròpia, el bisbe la "significa" litúrgicament d'una manera molt expressiva i entenedora quan ordena preveres. En aquesta celebració es dirigeix a Déu amb una pregària que expressa tant la grandesa del seu ministeri —jés "icona" del Crist!— com la seva limitació humana i la pròpia incapacitat per realitzar bé l'ofici que ha rebut. Dirigint-se a Déu li recorda en la pregària com a Moisés, en el desert, li va mancar les forces per conduir el poble cap a la llibertat de Canaan i com Déu, compadit, li va concedir l'ajut de 70 homes a qui va comunicar part del seu esperit (llegiu Nm 11, 11-17); després recorda com també els apòstols van ser incapaces també d'acomplir degudament la missió d'anunciar la paraula de Jesús als pobles (llegiu Lc 10, 1 i següents). Amb aquest rerafons d'insuficiència humana el bisbe demana al Senyor: "Concediu-me també a mi, servent vostre en el ministeri de bisbe, un ajut semblant, que tant més el necessito quan més feble sóc". És després d'haver fet aquesta humil confessió de no poder personalment fer arribar allà on caldria la presència de Crist, quan el bisbe diu les paraules amb què queden ordenats els nous preveres que l'ajudaran a fer present Jesucrist arreu de la seva Església: "Concediu, Pare omnipotent, a aquests servents vostres la dignitat de l'orde segon (ser imatges de Crist limitadament, com hem explicat; això és el que vol dir la significativa expressió sacramental "orde segon"); feu que reneixi en el seu cor l'Esperit Sant; que rebin de Vós, oh Déu, el ministeri de l'orde segon (per segona vegada en les paraules sacramentals s'al·ludeix que el prevere es "icona" del Jesucrist però de manera limitada: rep el ministeri d'orde segon).

Així la litúrgia ens presenta, a través del sagrament del bisbe, la imatge del Senyor, únic sacerdot i únic mestre per tots; i, a través del sagrament dels preveres, la presència més propera del mateix Crist a cada una de les assemblees cristianes.

PERE FARNÉS

El pastor i bisbe de les nostres ànimes: Jesucrist

Les últimes paraules de la segona lectura d'avui —que formen el títol d'aquestes ratlles— ens fan pensar espontàniament en els ministres de l'Església, i en primer lloc els bisbes. La carta de sant Pere anomena Jesucrist "pastor" i "epíscop" (la versió tradueix: "guardià" per fer més entenedora la frase; epíscop és una paraula grega que significa vetllar, inspeccionar, guardar... i de la paraula "epíscop" s'ha format la paraula bisbe, obispo). És un text que es pren en coherència amb l'evangeli d'aquest diumenge de Pasqua, que parla del Pastor.

A molts dels lectors de CATALUNYA CRISTIANA la paraula "bisbe" ens té una ressonància especial durant aquestes setmanes: esperem l'arribada del nou bisbe. I heus aquí que les paraules de l'Apòstol poden, d'alguna manera, desconcertar-nos: si Jesucrist és el Pastor i Bisbe, què signifiquen els bisbes? Però, alhora, ens introdueixen en el camí del coneixement autèntic del bisbe, perquè el situen en la seva vertadera perspectiva.

• EL BISBE I CRIST

El Bisbe, sense Crist, no té cap sentit. Com, d'altra banda, no en té l'Església, ni cada un dels cristians. Això, que és tan clar, no pot ser oblidat en cap moment.

"El Crist ve de Déu, els Apòstols vénen del Crist... Per tant, aquells que han estat establerts per ells...", deia sant Climent de Roma (s.I), traçant la línia original de la successió apostòlica.

El Bisbe rep, en la seva ordenació, l'autoritat apostòlica, que Crist li dona, com la va donar als apòstols al començament, perquè l'exerceixi per al bé de l'Església. I aquesta condició de successor dels Apòstols no la perd mai, des del moment que Crist li ha donada. No s'és bisbe ara sí, ara no. Potser no sempre es regirà una diòcesi —la Cúria Romana està plena de bisbes que no regeixen cap diòcesi— encara que d'alguna manera tot bisbe està en relació amb una Església particular.

Insisteixo que "qui fa els bisbes" és Jesucrist, amb

la gràcia de l'Esperit Sant. Es un sacrament. Una altra cosa és qui els dona concretament el lloc del seu ministeri. Això és sempre en comunió amb el Papa. Però l'Església particular quan rep un bisbe, no rep un funcionari, sinó la presència del "pastor i guardià de les nostres ànimes: Jesucrist".

• EL BISBE I L'ESPERIT SANT

Des de les més antigues pregàries d'ordenació episcopal, hi ha una invocació fonamental de l'Esperit sobre l'elegit. Per al bisbe es demana "l'Esperit de Cap del poble de Déu". Ser bisbe és un "carisma". Sant Pau li deia a Timoteu: "Guarda el carisma que hi ha en tu..."

I alhora, el Bisbe, precisament en la seva condició de "vetllador" de la comunitat cristiana, "està al servei de l'Esperit per discernir els carismes i vetllar perquè s'exerceixin en la concòrdia, amb vista al bé de tots, en la fidelitat a la tradició apostòlica. Se situa al servei de les iniciatives de l'Esperit a fi que res no els impedeixi de contribuir a l'edificació de la koinonía = comunió" (Document del diàleg catòlico-ortodox).

Tant podem parlar d'autoritat com de servei. És clar que l'autoritat de Jesucrist està vinculada al seu ministeri pasqual, en el qual es manifesta precisament com a servidor. És el que trobem, encara, en la segona lectura d'avui.

• EL BISBE I L'ESGLÉSIA

Podríem trobar frases magnífiques per descriure l'íntima relació entre el Bisbe i la seva Església. Sant Ignasi d'Antioquia els anomenava "inseparables" de l'Església local, com Jesucrist ho és de la realitat mateixa de l'Església. L'Apocalipsi parla d'ells com "d'àngels" de les Esglésies.

La tradició litúrgica ha volgut que el Bisbe portés un anell que significa la seva fidelitat a l'Església, com un espòs expressa amb "l'aliança" la fidelitat a l'esposa.

El gran servei que el Bisbe fa a l'Església és preci-

sament el de tenir l'autoritat que Crist li ha donat per conduir la seva Església vers el Senyor. "Puix que incumbeix al Bisbe la supervisió general de la comunitat, aquest pot requerir l'obediència necessària per al manteniment de la fe i de la caritat en la vida quotidiana d'aquesta comunitat". (Document del diàleg anglicà-catòlic).

Per això les dues grans activitats del Bisbe, i les primeres preocupacions del seu ministeri, són la predicació de l'Evangelí i la celebració de l'Eucaristia. El Concili Vaticà II ho ha explicat amb claredat en el cap. III de Lumen gentium. Ell predica, i ell celebra, amb els preveres. I, alhora, ell anima i vetlla perquè la predicació sigui "evangèlica", i l'Eucaristia sigui legítima.

• EL BISBE I LA SOCIETAT

"L'epíscop, per raó del seu lloc en la comunitat cristiana, personifica sovint la seva Església als ulls de l'opinió i dels poders públics. Que ho vulgui o no, és un personatge representatiu. En aquesta situació delicada, té per tasca de ser el portaveu de la seva comunitat i d'interpel·lar-la. En nom de l'Evangelí sap decidir-se amb humilitat i coratge" (Document ecumènic de Dombes, sobre el ministeri episcopal).

• EL BISBE EN LA HISTÒRIA D'UNA ESGLÉSIA

"L'epíscop és l'encarregat de contribuir al manteniment de la identitat de l'Església entre la Pentecosta i la Parúsia, cosa que en fa un element constitutiu de la Tradició de l'Església" (Document citat).

Aquesta formulació és particularment bonica i profunda, i respon molt bé a aquestes preguntes que de vegades es fan, sobre ser "conservador" o "progre-sista". Ningú, ni el Papa ni el Bisbe, pot canviar l'Església de Jesucrist. La seva missió és fer-la caminar endavant vers el dia de Crist, de tal manera que, quan Ell torni, la pugui reconèixer...!

LECTURES DE LA MISSA

"DÉU L'HA CONSTITUÏT SENYOR I MESSIES"

El fragment que constitueix la primera lectura d'aquest diumenge és la conclusió del discurs de Pere que començàvem a escoltar diumenge passat. És una reafirmació sintètica de tot el discurs: el misteri pasqual de Crist és l'obra de Déu! Enfront de l'obra de Déu, els homes no poden quedar-se indiferents. Les paraules de Pere indiquen el camí mitjançant el qual podran incorporar-se a la comunitat dels salvats, i participar del fruit de l'obra de Déu: el do de l'Esperit Sant. Així es forma l'Església, per la fe i pels sacraments de la fe.

Lectura dels Fets dels Apòstols (2:14a,36-41)

El dia de la Pentecosta, Pere es posà dret amb els onze, alçà la veu i digué a la gent: "Tot el poble d'Israel ha de saber sense cap dubte que aquest Jesús que vosaltres vau crucificar, Déu l'ha constituït Senyor i Messies". En sentir això, es van penedir de tot cor, i deien a Pere i als altres apòstols: "Germans, digueu-nos què hem de fer". Pere els va respondre: "Convertiu-vos, i que cadascun de vosaltres es faci batejar en el nom de Jesús, el Messies, per obtenir el perdó dels pecats. Així rebreu el do de l'Esperit Sant, ja que la promesa és per a vosaltres i els vostres fills, i per a tots aquells que ara són lluny, però que el Senyor, el nostre Déu, cridarà". Pere continuava confirmant això mateix amb moltes altres paraules i els feia aquesta recomanació: "Aparteu-vos d'aquesta gent innoble". Els qui acceptaren la predicació de Pere, es feren batejar, i aquell dia s'afegiren a la comunitat unes tres mil persones.

"EL SENYOR ÉS EL MEU PASTOR, NO EM MANCA RES"

La figura de Jesús com a pastor s'aixeca en aquest diumenge enmig de l'assemblea com a tema principal. El salm 22 és una descripció extraordinària del procés de la vida cristiana, sota el guiatge i la protecció d'aquell que ha donat la vida per nosaltres, les seves ovelles.

Salm 22: 1-3,4,5,6 (R.: 1)

El Senyor és el meu pastor, no em manca res, em fa descansar en prats deliciosos; em mena al repòs vora l'aigua, i allí em retorna. Em guia pels camins segurs per l'amor del seu nom.

R.: El Senyor és el meu pastor, no em manca res.

Ni quan passo per barrancs tenebrosos no tinc por de res, perquè us tinc vora meu; la vostra vara de pastor, m'asserena i em conforta. R.

Davant meu pareu taula vos mateix, i els enemics ho veuen; m'heu ungint el cap amb perfums, ompliu a vessar la meua copa. R.

Oh, sí! La vostra bondat i el vostre amor m'acompanyen tota la vida, i viuré anys i més anys a la casa del Senyor. R.

"HEU TORNAT A AQUELL QUE ÉS EL VOSTRE PASTOR I GUARDIÀ"

L'al·lusió a Jesús com a pastor, continguda en aquest fragment de la carta de sant Pere, fa que deixem el procés de la lectura contínua de la carta, i així es pugui sintonitzar amb el contingut de l'evangeli. El text enllaça les imatges del Crist com a Servent de Déu (l'anyell que lleva el pecat del món) i com a Pastor i "Epíscop"; és un text que hem recitat durant els diumenges de Quaresma, a les Vespres. La passió de Jesús no pot ésser oblidada, si els cristians volem tenir una motivació vàlida per als sofriments, que inevitablement arriben.

Lectura de la primera carta de sant Pere (2:20b-25)

Estimats: Si després d'obrar bé us toca sofrir, i ho suporteu amb paciència, això sí que té mèrit davant de Déu. Aquesta és la vostra vocació, ja que també Crist patí per vosaltres, i així us deixà el seu exemple perquè seguiu les seves petjades. "Ell no obrava amb violència

ni tenia mai als llavis la perfídia". Quan l'insultaven, no responia insultant; quan el turmentaven, no responia amb amenaces; sinó que confiava la seva causa a aquell que judica amb justícia. A la creu, ell "portà" en el seu cos "les nostres culpes", perquè no visquem més com a pecadors, sinó com a justos. "Les seves ferides ens curaven". Tots vosaltres "anàveu errants com un ramat que es dispersa", però ara heu tornat a aquell que és el vostre pastor i guardià.

"JO SÓC LA PORTA DE LES OVELLES"

El diumenge quart de Pasqua, amb la seva setmana, ocupen el centre de la quinquantena pasqual. La imatge de Jesús com a bon pastor és explicada cada any, pels textos de Joan, d'una manera diversificada. Enguany, es destaca sobretot al caràcter de Mitjancer: Jesús és la porta. En Jesucrist, i per Jesucrist, les ovelles troben tot el que necessiten: no els falta res; tenen vida a desdir, són lliures, troben pasturatges, se salven de tot perill...

Lectura de l'Evangelí segons sant Joan (10:1-10)

En aquell temps, Jesús parlà així: "Us ho dic amb tota veritat: el qui no entra per la porta al corral de les ovelles, sinó que salta per un altre indret, és un lladre o un bandoler. El qui entra per la porta és el pastor de les ovelles: el guarda li obre la porta, i les ovelles reconeixen la seva veu; crida les que són seves, cadascuna pel seu nom, i les fa sortir. Quan té a fora totes les seves, camina al davant, i les ovelles el segueixen, perquè reconeixen la seva veu. Però si és un estrany, en lloc de seguir-lo, en fugen, perquè no reconeixen la veu dels estranys". Jesús els parlà amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir. Jesús continuà: "Us ho dic amb tota veritat: Jo sóc la porta de les ovelles. Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers, però les ovelles no en feien cas. Jo sóc la porta. Els qui entren passant per mi, se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges. Els lladres només vénen per robar, matar i fer destrossa. Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir".

Pastoral ve de pastor

En ple temps pasqual la litúrgia ens presenta la figura de Jesús bon pastor. Ha ressuscitat el bon Pastor, que ha donat la vida per les seves ovelles i s'ha dignat a morir pel seu ramat, al·leluia, cantem en l'antífona de comunió d'aquest diumenge quart de Pasqua. Som convidats a fer comunió entranyable i operativa amb el Pastor que crida la seva Església a seguir els seus passos per les sendes dures de la mort i els camins gloriosos de la resurrecció. Sendes i camins —no sols els de mort sinó també els de resurrecció— que ja es troben en l'ara de la història de l'Església. Aquesta Església de Jesús enviada a anunciar, a viure i a ajudar a viure, la mort i la resurrecció de Crist, el bon Pastor. I d'aquí arrenca la missió i la vida pastoral de l'Església: **Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres** (Jo 20:21b). Serà el bon Pastor ressuscitat qui encomanarà personalment a Pere que prengui la direcció del pasturatge en l'Església (Cf. Jo 21:15ss.) i Pere, al seu torn recomanarà als preveres: **Pastureu aquest ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell... donant bon exemple a tot el ramat; així, quan apareixerà el cap dels pastors, rebreu la corona de la glòria que mai no es marcirà** (1Pe 5:2-4).

El capítol 10 del quart evangeli ens presenta Jesucrist com a Bon Pastor. El text és una contraposició d'imatges. Jesús es declara bon Pastor en oposició als mals pastors del poble de Déu. Si fóssiu cecs —va respondre Jesús a uns fariseus—, no tindríeu culpa, però vosaltres mateixos reconeixeu que hi veieu; per tant, la vostra culpa no té cap excusa. Així acaba el capítol 9 de l'evangeli segons sant Joan. Guarint un cec de naixement, Jesús es proclamava la Llum del món, i, en contraposició, denunciava la ce-

guesa voluntària i obstinada dels dirigents del poble. A continuació els exposa la paràbola del pastor-de-debò. Abans de proclamar-se Bon Pastor, Jesús ens ofereix el retrat del Pastor-Veritat en un fragment que molt possiblement recull dues paràboles distintes: el pastor que entra per la porta (vv. 1-3a) i el pastor que està en perfecta comunió —en total sintonia— amb el ramat (vv. 3b-5). No deixa de cridar l'atenció que abans d'oferir-nos la imatge del bon Pastor, l'evangeli ens presenti el panorama de la bona pastoral: **¿Com cal que el pastor vagi i entri a la comunitat? ¿Quin ha de ser el regiment —el servei— del pastor de debò a la comunitat? Jesús els parlà —a les autoritats del poble— amb aquest llenguatge, però ells no entengueren què volia dir** (v. 6). L'observació de l'evangelista és d'una crítica molt aguda. Ells no van entendre, ¿i nosaltres, ho entenem? Perquè l'evangeli no és una crònica d'allò que fou: és també una interpel·lació als pastors de l'Església. Ens omplim molt la boca amb el mot "pastoral". ¿Hem entès, però, que "pastoral" ve de pastor?

"Jo he vingut..."

Si els deixebles són enviats —apòstols— de la mateixa manera de com Jesús ha estat enviat pel Pare, han d'acomplir la mateixa missió encomanada al Mestre: **Jo he vingut perquè les ovelles tinguin vida, i en tinguin a desdir** (v. 10). Tot acció pastoral ha d'estar orientada i ordena-

da, no sols a guardar o a recuperar les ovelles del ramat, sinó a fer que tinguin a l'abast la vida sobrenatural. Que la tinguin a l'abast i en abundor. Vet aquí el gran objectiu de la pastoral de l'Església: Que els homes salvats per Jesucrist tinguin vida i la tinguin a desdir. Les pastures són múltiples i alhora immenses. Tenint present que la Vida és Jesús mateix, els diferents terrenys de la pastoral han de donar Jesús a tothom. Des del primer anunci, passant per una intensa evangelització, que doni ocasió a tothom de saber qui és Jesús i de conèixer-lo a fons, fins a l'acte de fe, que ens fa entrar en comunió íntima amb ell, i, en ell, amb Déu i amb els germans. Seguint pel sustentament i augment d'aquesta vida per la pastoral sacramental i la vida cristiana. Continuant pel testimoniatge cristià i per l'acció missionera, que fa que cadascú reproduïxi des del seu lloc concret, i a la manera que li sigui pròpia, la imatge del bon pastor que dona la vida per les seves ovelles. Així cada cristià —i no sols els preveres— és alhora cridat a ser imatge del bon Pastor i enviat a l'acció pastoral segons el carisma que, en bé de tota l'Església, se li hagi concedit. I tots han d'entrar per la porta i no saltar per la tàpia com el lladre o bandoler que només venen per robar, matar i fer destrossa (v. 10a).

"Jo sóc la porta"

Davant de la incomprensió de les pa-

raules de Jesús per part dels fariseus —ells no entengueren què volia dir—, el Mestre explica el tema (vv. 7-10). Dues vegades pronuncia la frase: **Jo sóc la porta** (vv. 7 i 9). La primera afirmació podríem relacionar-la amb l'acció dels agents pastorals. A 1Pe 5:2-3 se'n diu com ha de ser aquesta acció pastoral: **Pastureu aquest ramat de Déu que tenia confiat; vetlleu per ell, no com qui compleix un deure imposit, sinó de bona gana, per amor de Déu; no buscant d'aprofitar-vos-en, sinó generosament; no com qui disposa de la seva hisenda, sinó donant bon exemple a tot el ramat**. Vet aquí un primer aclariment del jo sóc la porta de les ovelles: **Tots els qui havien vingut abans que jo eren lladres o bandolers** (v. 8a). Jesús critica certament les autoritats d'Israel, que, en lloc de sentir-se i ser servidors del poble, abusen del seu poder i de la seva força, malmenant el poble humil. Però l'Esperit dirigeix també aquesta crítica als falsos pastors de tots els temps, àdhuc als dels nostres, que en lloc d'entrar per Jesucrist a pasturar el ramat, salten per allà on volen. **Però les ovelles no en feien —ni en fan— cas** (v. 8b). L'única porta vàlida de la cleda cristiana és Jesús. Ell és la porta de l'Església i ningú ni res més. A la segona afirmació: **Jo sóc la porta**, Jesús es refereix a la porta que dona entrada a la salvació: **Els qui entren passant per mi se salvaran de tot perill, podran entrar i sortir lliurement i trobaran pasturatges** (v. 9). Aquesta és la vertadera —i única— porta per la qual la humanitat accedeix a la vida plena. És la porta de l'Anyell que ha estat immolat i que ara viu, la porta del Crist mort i ressuscitat, per la qual entrem a posseir la vida eterna. La salvació no es troba en ningú més, perquè, sota el cel, Déu no ha donat als homes cap altre nom que pugui salvar-nos (Fets 4:12).

CULTURA CIENTIFICA

Ciències físiques i filosofia de la naturalesa

23. L'electricitat al segle XVIII

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1.20

La setmana passada ens vam avançar explicant la termodinàmica nascuda al s. XIX. Ho vam fer per completar el que havíem dit de les teories sobre la calor que havien sorgit el segle anterior. Tornem ara a aquest segle XVIII, per reprendre la història dels descobriments elèctrics. Recordem que Gilbert (1544-1603) ja havia construït el primer electroscopi. Al llarg del s. XVII només trobem un autor interessat pel tema, Otto von Guericke (1602-86), el dels hemisferis de Magdeburg, el qual construeix la primera màquina electrostàtica a fricció: una bola de sofre que es podia fer girar molt de pressa; i fa una nova observació ben important: els objectes lleugers atrets pel sofre després de tocar-lo es repel·lien l'un a l'altre. Aquesta troballa no cau a l'oblit i en entrar al segle XVIII ja trobem multitud de físics que s'interessaven pels fenòmens elèctrics.

Les dues electricitats

El 1705 ja tenim qui millora la màquina de bola de sofre per investigar més bé la cosa i construeix electroscopis útils a base de dues palletes suspeses d'una vareta metàl·lica dins d'un recipient hermètic; és Francis Hauksbee (1670-1713), deixeble de Boyle qui fa tot això. Pe-

rò seria el francès Charles François de Cisternay Du Fay (1698-1739) qui faria avançar els coneixements interpretant amb encert l'observació de Guericke. Provà el 1733 amb boletes de suro electrificades tant per una vara de vidre com per una de resinosa, i veié, com deia Guericke, que les electrificades amb el mateix instrument, vidre o resina, es repel·lien, però es trobà amb la sorpresa que les electrificades amb vidre s'atreïen amb les provinents de la resina! Així, doncs, hi ha dues classes d'electricitat: la "vítria" i la "resinosa"; tot cos no electrificat, "neutre", posseirà les dues menes d'electricitat i el fregament pot separar-les. La troballa completà el que l'anglès Stephen Gray (1696-1736) havia trobat el 1729, que hi ha cosos que condueixen l'electricitat, "conductors", i altres que no, "aïllants", i que John Théophile Desaguliers (1683-1744) havia estudiat amb més detall. Ara bé, què passa si acostem, sense tocar, un conductor neutre a un cos electrificat? Que l'electricitat del tipus contrari s'hi acostarà i l'altra se separarà anant cap a l'altre extrem, i estant més pròxima l'electricitat atreta que la rebutjada el cos se sentirà més atret que no pas repel·lit; és a dir tot conductor neutre serà atret pel cos electrificat.

L'interès per aquests fenò-

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat Eclesiàstica
de Filosofia de Catalunya

mens creixia cada cop més per tot arreu. El 1745 a la universitat de Leiden (Holanda) Musschenbroek amb un grup de físics fabrica un condensador elèctric, la famosa "botella de Leiden". És un recipient de vidre revestit interiorment i exteriorment per una capa de plata. Si l'interior, unit a una vareta, es connecta amb una màquina elèctrica i l'exterior amb terra, o al revés, s'hi poden acumular grans quantitats d'electricitat, ja que és retinuda per l'atracció que es fan les dues capes, que no es comuniquen perquè el vidre és aïllant. Si hom, després de carregar-la, acosta la mà a la vareta interna rep una descàrrega prou intensa per fer-lo saltar esbalaït i recordar-se'n tota la vida. Lluís XV de França va tenir el caprici de voler veure com en una cadena de 240 membres de la guàrdia reial que es donaven la mà tots feien un salt en tocar el primer i l'últim els extrems corresponents d'una botella de Leiden.

Benjamin Franklin (1706-1790)

Aquest il·lustre nord-americà es mereix tot un apartat. Va

néixer a Boston i era el quinze fill d'una família de disset germans. Des de jove net es veié obligat a treballar per ajudar la casa, però voluntariós com era se les va apanyar per aprendre a llegir enmig de les seves ocupacions. Es traslladà a Filadèlfia quan tenia disset anys i als vint-i-dos ja era director d'un periòdic, "La gasetta de Pensilvània"; des d'on treballà per l'emancipació de la seva pàtria, llavors encara colònia anglesa. La seva activitat literària anà creixent; el 1732 funda una revista, "Poor Richard's Almanak" (Almanac del pobre Richard), on no para de publicar les seves idees... No és fins el 1747 que s'interessa per l'electricitat. I se li acut que potser "l'electricitat que s'acumula en les botelles de Leiden és la mateixa que es manifesta en el llamp, esquincant els núvols, i que existeix a tot l'univers" (són paraules seves d'una carta a un amic). I és que ja s'havia adonat que els conductors acabats en punta deixen escapar fàcilment el "foc elèctric" (com diu ell) i també l'atreuen amb més facilitat, i "oi que els llamps cauen en llocs acabats en punta?". Calia però una demostració pràctica: una tarda de temporal del juny del 1752 surt amb el seu fill per a enlairar un estel que ell ha construït amb un filferro punxegut al capdamunt; el fil era de cànem, conductor, excepte el tros final de seda, ai-

llant. Un cop el seu fill hagué enlairat l'estel col·locà en el nus que separava els dos fils una clau de ferro, on segons ell havia d'acumular-se l'electricitat. De moment no passà res; però en ploure més el cànem mullat es féu més conductor i quan va acostar el dit a la clau va saltar-li una centella tan intensa que el podia matar. (cosa que efectivament va passar amb uns altres dos que poc després repetiren el mateix experiment), però a ell el va fer saltar d'alegria, perquè era la prova que esperava. Així va néixer el parallamps que, ajudant-hi l'autoritat de l'Acadèmia de Ciències de París que va premiar amb una medalla d'or el seu inventor, es popularitzà arreu dels pobles civilitzats.

Franklin interpretà l'electricitat com un fluid subtilíssim únic (i no de dues classes com deia Du Fay), que podia presentar un excés o un defecte respecte d'un cos neutre; i per consegüent en comptes de dir "vítria" i "resinosa" era millor dir "positiva" i "negativa". Com hom sap, és encara aquesta la nomenclatura actual en els fenòmens elèctrics.

Però el seu fort era la política; amb Washington va realitzar una obra extraordinària per a la independència del seu país. Aquesta seria un fet el 1793, tres anys després de la mort de Franklin.

Full Jove

Precisament és l'Església diocesana la que us cal descobrir. A aquesta Església porteu la joia i l'empenta experimentades en les reunions dels moviments i associacions, en les quals preneu part. D'aquesta Església concreta vosaltres joves, heu de ser-ne sarments vives i fecundes.

JOAN PAU II

El diumenge de Rams es va celebrar a tota l'Església, la V Jornada Mundial de la Joventut. El Papa va convocar un cop més els joves cristians. Milers de joves es varen aplegar a cada diòcesi. Així l'Església va mostrar de nou al món, el seu rostre jove, ple de joia, d'esperança i d'entusiasme en la fe.

La Jornada tenia un lema: "Jo sóc el Cep, vosaltres les sarments". El Crist "camí, veritat i vida" està present en l'Església. Per això no podem mai separar Crist de la seva Església. Aquesta és una realitat fascinant i meravellosa. És alhora antiga i perennement jove, gràcies a l'Esperit Sant que l'anima.

Joves: aquesta Jornada tenia una intenció ben concreta. Invitar-vos a tots a una nova descoberta de l'Església diocesana i de l'Església parroquial. La seva vida, les seves necessitats, les seves finalitats. Conèixer millor la diòcesi, la parròquia, els moviments i associacions de joventut, per estimar-ho, valorar-ho i treballar-hi.

Perquè l'Església és vostra; millor encara: vosaltres sou Església.

Nois i noies: no podeu separar Crist de l'Església. Tampoc podeu seguir Crist sense l'Església. Per això és necessari formar part d'un grup, d'un moviment, d'una associació, d'una comunitat cristiana, per tal de ser sarments unides al cep, que és el Crist, i ser sarments carregades de fruit. Teniu una missió important: portar la Bona Nova de Jesús als joves, que són els vostres companys i amics.

LLUÍS MARTÍNEZ i SISTACH
Bisbe Auxiliar del Bisbat de Barcelona

Olimpisme i joventut

Al Centre Cristià dels Universitaris es va celebrar recentment, un cicle de dues conferències i dues taules rodones sobre l'olimpisme. L'objectiu era el de contribuir a l'intens debat social a l'entorn dels Jocs Olímpics de 1992. Amb el màxim rigor i profunditat, Pasqual Maragall, Pilar Malla i Carles Sentís, entre d'altres, en tractaren els diversos aspectes.

D'aquesta manera i tot al llarg del cicle, 200 joves s'interessaren per la política, la gestió o la socio-economia de les Olimpíades del 92. Sempre en un ambient distès, tots els interlocutors no defugiren cap pregunta de les moltes plantejades.

JOSEP VIVES

Diari jove

L'equip de la Delegació Diocesana de Pastoral de Joventut a Barcelona, ha elaborat el Diari Jove, consistent en el recull de tots els articles i informacions que de les diferents activitats en el món juvenil s'han anat desenvolupant al llarg del 1989, publicats pels diversos periòdics i revistes, catalans i gallecs.

Donada la importància que va representar la visita de Joan Pau II, el Diari Jove és doble, amb un segon volum sobre la IV Jornada Mundial de la Joventut, celebrada a Santiago de Compostel·la.

Aquest Diari Jove, iniciativa que es fa per quart any consecutiu, és a la disposició de totes les persones interessades. Informació i comandes al 301 12 77.

PILAR FARRIOL

El Cardenal Jubany s'acomiadà dels joves per Rams

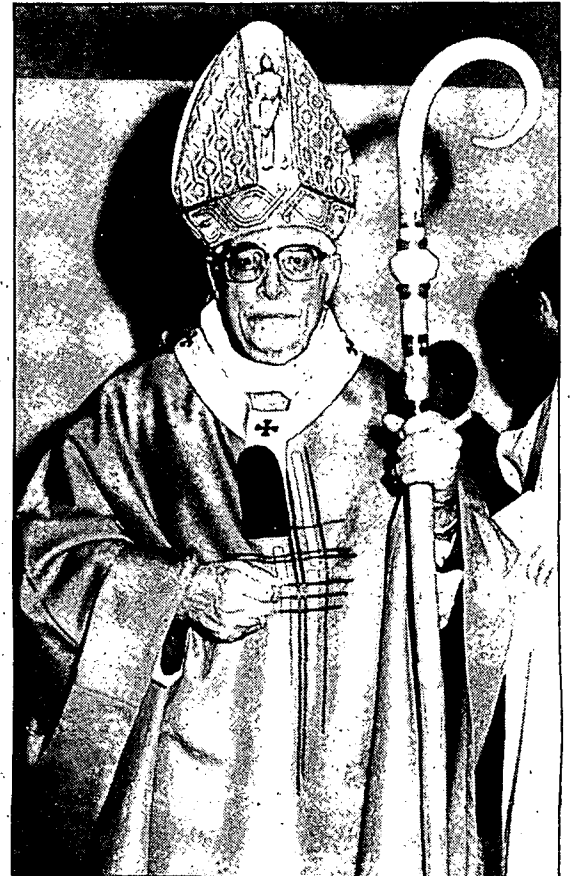
Amb la presència del Cardenal-Administrador Apostòlic de Barcelona, Dr. Narcís Jubany i Arnau, es va celebrar la Cinquena Jornada Mundial de la Joventut. L'acompanyaven prop d'un miler de joves, els delegats diocesans de catequesi, ensenyament i joventut, consiliaris de moviments i altres preveres.

Sabent el Sr. Cardenal que els joves havien vingut per acomiadar-se del bisbe que durant tants anys els ha acompanyat i estimat, els va dir: "l'amor sense sacrifici és fals. Per això cal estimar, conèixer i seguir Jesucrist, enmig de la societat d'avui. Heu de creure en Crist i estimar l'Església. No es pot estimar Crist, sense estimar l'Església. Joves: esteneu l'amor de Crist fent Església, sentint-vos Església. Descobriu-hi el vostre lloc, la vostra vocació: no tingueu por de trobar-vos amb la mirada de Crist. Ell fa camí amb tots".

Música i reflexió

La 5ª Jornada Mundial de la Joventut-1990 havia començat i va acabar amb l'animació musical de l'equip del Multifestival David. Pare Antoni Serramona per a FULL JOVE: "És d'agrair l'esforç que ha fet el Multifestival David per animar i ambientar. Ho han aconseguit molt abans i després".

Entremig hi hagué reflexió i celebració litúrgica. La reflexió consistí en uns tallers per parlar de la coordinació de pastoral juvenil, la vocació, la solidaritat, el testimoni, l'evangelització, la pregària, la catequesi o el coneixement de la diòcesi. Sor Genoveva, Teresa Cortina (Hora-3), Antoni Casas (JOC), Antoni Nello (MUEC), Aureli Ortín, Josep M. Sánchez, Teresa Brull, Romà Fortuny, Mercè Mores, Jaume Aymar, Jordi d'Arquer, Mercè Lajara, Maite Sarassa, Joan-Enric Vives, Ferran Mateos, Josep M. Pujol i Albert Solé, coordinaren els diferents tallers. Pare Serramona: "Agraïr també el grup de música de la parròquia de Sant Josep de Badalona, els moviments i tots els qui s'han responsabilitzat d'algun taller".

També en acabar l'Eucaristia "absolutament de pregària" segons el pare Serramona, ell mateix va dir: "Gràcies Sr. Cardenal per haver acompanyat els joves de moviments, parròquies, associacions i serveis de joventut durant 18 anys. Acollirem amb joia el nou bisbe i us demanem que continueu pregant per tots els joves de la diòcesi".

En la fi de festa musical, cal apuntar el nom d'un nou grup de joves músics cristians, que convidava també al canvi i l'esperança en el treball pastoral de monsenyor Ricard M. Carles. El nom del grup era: Cambio de Sentido.

JOAN d'ARQUER i TERRASA.

Ordenació de mossèn Boqueras

A la parròquia de Sant Josep Oriol va tenir lloc recentment l'ordenació presbiteral de mossèn Francesc Boqueras. Felicitats al nou prevere que té 32 anys i treballa de fa temps en aquesta parròquia i l'Arxiprestat, on és estimat i sol·licitat sobretot pels joves.

Una ocasió més, per reflexionar sobre la presència de preveres joves a l'exemple barceloní: són molt sol·licitats a la diòcesi i sovint enviats fora de la ciutat. Ja és hora que la pastoral juvenil al centre de la ciutat, no sigui només bones paraules sinó obres i fets. Que algú ja parla d'arxiprestats geriàtrics i arxiprestats-trampolí de preveres joves.

Felicitats, doncs, al nou prevere i als joves que pacientment sol·liciten que els preveres joves els acompanyin en el camí.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Balmes, 64, 3er. 2a.
Tels. 317 41 44 - 302 59 83
Pref. Concert entrevista

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places.
Tel. 427 44 53.

L'escola de pregària "Francesc Palau" al Prat de Llobregat

L'obra gran de Déu en l'home, es modela a l'interior

"Si sabéssim escoltar Déu, sentiríem que ens parla. Ha parlat a través de l'Evangeli; parla també a través de la vida, aquest evangeli nou del qual n'escrivim nosaltres una pàgina cada dia. La vida de cada dia es fa primera matèria en la pregària".

Això escrivia fa uns anys Michel Quoist en el seu llibre "Pregàries" que donà la volta al món. Ultimament han sorgit moviments que impulsen la pregària, tant individual com col·lectiva. En les comunitats cristianes s'ha vist avui la necessitat de crear "grups d'oració" i "centres i escoles de pregària", per contribuir a aquest desig del cor humà.

L'oració és part integrant de l'existència humana

L'espiritualitat carmelitana ha estat pionera en l'àmbit de la pregària. Tot i que la santa d'Àvila, Teresa de Jesús, deia que adhuc "entre los pucheros está Dios", cal a l'oració, un aprenentatge, un esforç i orientació perquè l'oració esdevingui un veritable encontre amb Déu.

En la parròquia de la Mare de Déu de la Mercè del Prat de Llobregat, les religioses carmelites missioneres fundaren, fa cinc anys, una escola i dirigeixen actualment l'escola d'oració, "Francesc Palau". El pare Palau és el fundador de les esmentades carmelites

i fou beatificat ara fa dos anys. Elles exposen l'intent del seu centre.

La nostra escola pretén formar ànimes d'oració, demanant en grup a l'únic Mestre que ens "ensenyi a pregar". L'oració no és un assumpte tan sols de certs moments de la vida, sinó part de l'existència humana en la qual és essencial el diàleg. El diàleg requereix sempre la sortida d'un mateix. Quan ell es relaciona amb Déu es dona un procés interior que crea espais d'obertura i de servei.

Alliberar la superestructura de l'oració

L'escola "Francesc Palau" del Prat comença per ensenyar l'arrel profunda i existencial de la pregària. Estudia els fonaments de l'oració en el cor de l'home, on Déu es revela com Amor en la persona de Jesucrist, en la Bíblia, en la història, en la mateixa actitud orant. Se subratlla també que cal alliberar la superestructura de l'oració, creant un ritme de pau interior. Per assolir-ho, les carmelites veuen la necessitat d'uns continguts.

—Quan ens manca l'aliment doctrinal —diuen— la voluntat es debilita per manca de motivacions. L'estudi és més necessari per viure, i no tant per a saber.

L'activitat del centre "Francesc Palau" es desenvolupa en cinc cicles, en els quals s'aprofundeix sobre la teo-

logia, la psicologia i l'antropologia de la pregària. També l'oració en la Bíblia, en la història, en la vocació i missió dels laics en l'Església i el món després de vuit anys del Concili Vaticà II. En l'últim cicle s'estudien temes més monogràfics. Tot per orientar als grups de pregària i fer un servei a les comunitats cristianes i a l'Església en general.

Estructura de l'escola

Hi pertanyen tota classe de persones, de distinta edat, sexe i condició social. Està oberta l'escola a tota la població. Un grup de pregària de joves universitaris tenen en el seu programa l'assistència a les classes de l'escola per la seva formació permanent.

Sacerdots del Prat i de d'altres indrets, religiosos i religioses són els professors. L'horari comença amb una conferència seguida d'un diàleg sobre el tema. Segueix una estona de pregària, que té un ventall ampli: meditació, cant, espais de silenci, etc.

En el centre funciona un racó de servei de llibres, revistes, que la gent pot endur-se a casa seva, pot intercanviar i que després tornen al seu lloc.

Quan preguntem a les carmelites missioneres com resumirien tota l'activitat del centre, ho fan amb una frase del beat pare Palau: "L'obra gran de Déu en l'home, es modela en l'interior".

FRANCESC GAMISSANS

Trobada general d'Hora-3 a La Conreria

Des del dia 4 i fins el 6 de maig HORA-3, Moviment Cristià de Joves, està celebrant la seva 16ena. Trobada General als terrenys del Seminari Menor de La Conreria (El Maresme), a pocs kilòmetres de Badalona, on més d'un miler de joves entre els 14 i els 30 anys es reuneixen sota el lema "Toca de prop".

Els objectius de l'encontre se centren fonamentalment sobre el fet de ser sensibles a la realitat que ens envolta i donar una resposta concreta. Es tracta de deixar-se interpel·lar per allò que ens és més proper ("els signes dels temps") de cara a una transformació constructiva i a una presa de consciència de les barreres que ens allunyen de la realitat.

D'entre les activitats de la trobada s'ha de destacar la realització de la dinàmica titulada "El perfecte espectador" en la qual, a partir de la simulació d'un programa de televisió que es realitza en una gran carpa de circ que s'ha instal·lat, s'invita els assistents a l'encontre a passar d'una actitud d'espectadors a una altra de protagonistes actius. També es de remarcar la Santa Missa que té lloc el diumenge dia 6 i la Gran Festa d'aquesta 16ena. trobada d'HORA-3, conduïda per grups d'animació i pel polifacètic Noé Rivas.

Durant les activitats que se celebren s'espera la presència del Director General de la Joventut de la Generalitat, el Sr. Josep Mª Vila, del bisbe auxiliar de la diòcesi de Barcelona, monsenyor Lluís Martínez Sistach i de diferents representants de l'associacionisme juvenil de Catalunya.

Recordem finalment que amb anterioritat al present encontre general han estat testimonis d'altres activitats de la mateixa índole Poblet, Montserrat, Cambrils, Lleida, Cardona, Ripoll, Sant Guim de Freixenet, Girona, etc.

ARMAND GASULLA

TRADICIONAL SORTEIG 1990

que organitza anualment l'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA" per tal d'ajudar el nostre setmanari.

1r.
PREMI
FORD FIESTA
C 1.1 - 5
Portes

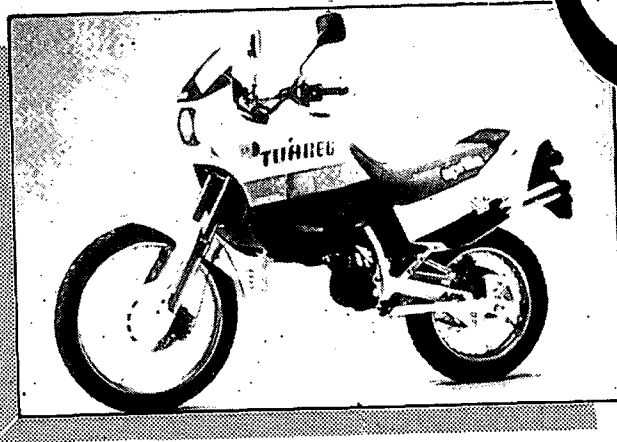
DIA 5 DE JUNY

**NECESSITEM
EL VOSTRE AJUT**

PODEU ADQUIRIR ELS
NÚMEROS A LES
LLIBRERIES SEGUENTS

— La Formiga d'Or, Av. Portal de l'Àngel, 5
— Balmesiana, Duran i Bas, 6
— Signe, Mallorca, 301
O BÉ PER CORREU, ENVIANT AQUESTA BUTLLETA A:

AMICS DE "CATALUNYA CRISTIANA", Pça. Urquinaona, 11, 3r. 3a. A, 08010 Barcelona

2n.
PREMI
Moto
TUAREG
125 WIND

BUTLLETA DE COMANDA

Per participar en el Tradicional SORTEIG 1990 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

- ☐ Talonaris a 5.000 ptes.
☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms
Adreça
Població DP
Tel. Província

Trameto l'import per ☐ xec barrat ☐ gir postal

En entrar al despatx hom s'adona ràpidament que ha estat muntat amb un estil eminentment pràctic, cosa que no treu l'elegància de les línies austeres. Enric Puig, S.J. ex-Director General de Joventut, va deixar el seu càrrec a la Generalitat el desembre passat per assumir una nova responsabilitat dins de la Companyia de Jesús: encarregar-se de l'organització i la coordinació dels actes que es faran a Catalunya per commemorar els 500 anys del naixement de sant Ignasi i el 450 aniversari de la mateixa Companyia. Des d'aquest despatx condicionat des de fa poc, Enric Puig, es prepara per una tasca que ha iniciat el compte enrera i arribarà al moment zero el 27 de setembre de 1990 i es perllongarà fins a finals de 1991.

Enric Puig, coordinador dels actes commemoratius a Catalunya.

Fent-lo coincidir amb els 450 anys de la seva existència

La Companyia de Jesús vol celebrar amb solemnitat els 500 anys del naixement de sant Ignasi

Una ocasió per fer present arreu l'espiritualitat ignasiana

Enric Puig és el president de la Comissió que organitza els actes a la Província Tarracoense i que està composta per un secretari, Hector Vall, i pels vocals: Jordi Blajot, Miquel Cortés, Josep M. Abizanda, Josep M. Paris i Victor Trias, també jesuïtes. A més a més, bastants col·laboradors puntuals s'encarreguen d'aspectes concrets de la celebració.

—Quin és l'objectiu d'aquesta celebració?

—No pretenem només celebrar el 450 aniversari de la Companyia de Jesús, sinó que hi volem ajuntar els 500 anys del naixement de sant Ignasi. És per això que les dues celebracions s'han projectat de manera conjunta. I l'objectiu és potenciar la presència dinàmica de sant Ignasi perquè impacti i estimuli, a partir de la seva persona i de la seva obra: els Exercicis Espirituals i la Companyia de Jesús. Catalunya va ser important per a sant Ignasi; li va donar molt. Entre ell i Catalunya va existir una relació forta.

—Penseu que sant Ignasi és una figura atractiva per a la gent i especialment per als joves?

—És molt probable que sant Ignasi sigui una de les personalitats de les quals s'ha parlat més i en canvi és de les menys conegudes. I no solament a nivell general, sinó pels mateixos jesuïtes. Les directrius i l'estil de fer de la Companyia al llarg del temps va fer que els mateixos jesuïtes coneguessin poc sant Ignasi. En aquests darrers anys hi ha hagut un interessant moviment dins la Companyia per apropar-se més al fundador. I això repercutirà en el coneixement general. I a més a més, penso que el lema del Centenari, la frase de sant Ignasi "Estimar i Servir en Tot" és un bon punt de referència

per als joves, un punt interessant i atractiu.

—L'acte inicial a Catalunya serà el 29 de setembre a Manresa. Quins altres actes teniu previst de realitzar?

—Hem estructurat set àrees en les quals es realitzaran diverses accions:

En l'àrea de Pastoral es faran una sèrie de tandes d'Exercicis Espirituals en internat o en la vida de cada dia adreçades a joves, professionals, i altres. També es realitzarà el Congrés de l'Obra d'Exercicis Parroquials de Catalunya i una sèrie de seminaris al voltant de l'espiritualitat ignasiana i dels Exercicis Espirituals. Hi haurà una vetlla de sant Ignasi a Montserrat el 24 de març de 1991 o un dia proper, recordant la vetlla que va fer el fundador i que durarà tota la nit. També es promouran peregrinacions a Manresa, especialment de gent jove.

Dins l'àrea d'acció social, pretenem que aquesta celebració no acabi quan arribi al seu termini el temps que ens hem fixat. Volem deixar algunes accions concretes. Per exemple: proposar als joves i a les persones que participen en les obres que porta la Companyia de Jesús que s'encarreguin d'un seguit de programes a desenvolupar en el Tercer i el Quart Món.

Una tercera àrea és l'ensenyament, tenint en compte la tasca educativa dels jesuïtes a les escoles amb la col·laboració d'un gran nombre de seglars. Procurarem que hi hagi la participació d'alumnes, professors, pares i antics alumnes en els actes culturals com organitzar uns Jocs Florals, les Setmanes Culturals al voltant de la persona de sant Ignasi, rutes a Montserrat i a Manresa i jornades per a antics alumnes dedicades al fundador, una trobada de professors,...

En l'àrea de publicacions s'editaran uns llibres o títols amb mō-

tiu de l'any ignasià: el diari espiritual de sant Ignasi, el llibre dels Exercicis Espirituals en català: es reeditarà "La vida de Sant Ignasi" del jesuïta Casanovas i s'imprimirà una edició de tipus popular, un còmic, en el qual es reculli la vida del sant. Dins de la cultural es donaran una sèrie de conferències a Barcelona, Manresa i altres poblacions de Catalunya. També es muntarà una exposició sobre sant Ignasi i el seu temps a Manresa, i s'estrenarà l'oratori d'Antoni Masana S.J. "Miles Christi".

En l'àrea del patrimoni artístic, preveient una afluència de visitants i pelegrins a la Cova de Sant Ignasi, a Manresa, s'ha pensat de restaurar els paviments de l'església i les façanes. — Enric Puig va desgranant el programa de manera ràpida—. Es milloraran els espais per l'acollida de pelegrins, es condicionarà una sala de projeccions on cada mitja hora es passaria un audiovisual sobre la vida de sant Ignasi i el seu pas per Manresa. Conservem una sèrie de quadres a l'oli que probablement són dels més antics sobre el fundador i que recullen fragments de la seva vida. És probable que en fem una exposició.

—La Comissió de treball està en relació amb els actes que es realitzaran a la resta de l'Estat espanyol?

—Bé, encara que la comissió treballi en l'àmbit territorial de Catalunya tenim una relació amb la resta de l'Estat, en concret amb la Comissió d'actes de Lloia (País Basc) i també amb la Comissió Estatal dels Aniversaris Ignasians de la qual formem part.

—Què ha dit de totes aquestes celebracions el General de la Companyia?

—Dóna les directrius. Demana que aquestes celebracions serveixin en primer lloc per donar gràcies a Déu, tant per sant Ignasi

com pels 450 anys de la fundació de la Companyia. Discernir si tenim en compte la riquesa de l'espiritualitat ignasiana i si resulta suficientment interpelladora. Per la transcendència de la celebració que ultrapassa l'àmbit de la Companyia demana que s'hi associïn les persones que col·laboren amb nosaltres i que es faci extensiva aquesta invitació a totes les esglésies locals on treballa la Companyia.

—Quin es calcula que serà el pressupost invertit?

—És difícil de dir encara. Moltes de les activitats programades s'autofinancaran. D'altres, per les seves característiques —recuperació del patrimoni per exemple— necessitaran ajuts d'organismes oficials i d'esponsorització privats. En tot això estem treballant i seria aventurat indicar quantitats.

—Quina serà la participació dels seglars en aquestes celebracions?

—Des del moment que el General convoca la celebració es pensa que els seglars hi jugarien un paper important. Ell mateix ens diu que hem d'associar la celebració a totes aquelles persones que participen de l'espiritualitat ignasiana i que intervenen en les diverses tasques en la Companyia de Jesús. A més, per a ells també ha de ser un motiu d'acció de gràcies, a ells que amb el treball de cada dia en el món fan present l'espiritualitat ignasiana...

Acabada l'entrevista i quan ja ens acomiadem, Enric Puig diu: "Em sembla que no t'he donat l'anagrama, té —me'l dona— és bonic, oi? El dibuix mostra el desenvolupament de la Companyia i la maduració espiritual de sant Ignasi. Em sembla força encertat".

NÚRIA ORIOL PALAREA

CASA
GAY

Servei de lloguer per a festes i banquets.
Cadires, taules, cristalleria, vaixel·la, etc.

Roger de Llúria, 12 i 14
Tels. 318 14 95 - 301 67 31

MODA

La moda de Pierre Cardin

Amb motiu de celebrar Pierre Cardin el seu 40è. aniversari com a creador de moda, es va presentar a París l'última col·lecció de moda femenina, que aquest genial modista ha creat a través de la seva inesgotable i desbordant imaginació, amb la presència viva d'unes tendències molt personals que van convèncer a tot el públic assistent, sempre molt interessat en tota la seva tasca creativa.

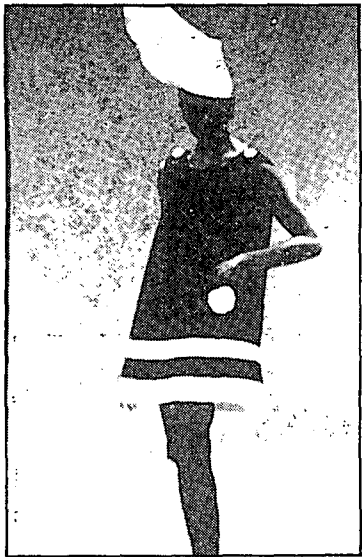
Tota la col·lecció es va basar, en síntesi, en les darreres novetats nascudes d'una gran personalitat, molt agradables de veure perquè en aquest cas, totes les peces anaven avalades per aquest halo de llibertat tan característic del senyor Cardin, que barrejat amb unes línies geomètriques aportaven talls increïbles a jaquetes asimètriques, jaquetons molt arquitecturats, en abrics-capa completament prisats de grans i envoltants vols i abrics de línia de ratpenat molt nous i d'atrevids conceptes.

Vestits en forma de pantalla,

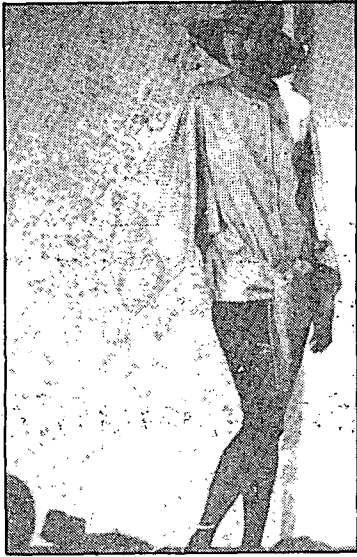
amb aplicació dels famosos cercols de la seva invenció fa ja força anys en els baixos de les faldilles, que en molts casos, recordaven les corol·les de les flors. Presència de vestits molt curs amb colls blancs exagerats i punxeguts. Formes elegants, evolutives i molt acurades en la seva realització, formaren l'ampli concepte d'aquesta moda rica en detalls, formes i colors que tan sàviament matisada ens ha brindat una vegada més el gran creador francès.

Pierre Cardin, és sens dubte, el creador que més ha contribuït a la millor imatge de la moda francesa, essent considerat el primer exportador de productes francesos que porten el seu nom, arreu del món.

Una col·lecció de primera línia, que fuig del que és fàcil, sorprenent per la seva sensibilitat plena de tocs personals i sofisticats alhora, amb bonics coordinats a base de colors càlids i vivissims gairebé sempre, com anunci

Vestit de tall geomètric, amb espatlles cordades i original butxaca. Combina blanc i negre.

Brusa de cotó setinat blau marí amb piquets blancs, amb ampla franja nuada al baix. Faldilla estreta, al to.

Brusa tricolor, de tall japonès molt folgada, amb doble cordat daurat. Faldilla negra recta.

d'un estiu molt compromès i renovador a través sempre del gran mestratge d'aquest gran senyor de la costura francesa i del món anomenat Pierre Cardin.

MARIA JOSE EJARQUE

CUINA

Pinya muntada

1 pinya natural	1 cullerada de maizena
3 plàtans	3 ous
3 cullerades de sucre	1/4 de litre de llet
3 cullerades sucre en pols	1 llimona

Partiu la pinya de dalt a baix amb fulles i tot. Buideu-la amb un ganivet i raspeu-la amb la cullereta de les patates per recollir el suc en un recipient. Després coleu-lo. Poseu en un cassó els 3 rovells d'ou, una cullerada de maizena i tres de sucre, barregeu bé, afegiu el suc de la pinya colada i 1/4 de litre de llet calenta, bateu-lo amb força fins que quedi ben unit i poseu-lo a foc suau fins que es torni espès.

A fora del foc afegiu la pinya tallada a trossets i els plàtans a rodanxes. Ompliu amb el preparat les closques de la pinya. Bateu les clares a punt de neu forta, afegiu el sucre en pols i unes gotes de llimona. Amb l'ajuda de la mànega i broqueta rissada grossa, cobriu amb les clares la pinya preparada, tireu sucre corrent per sobre i gratineu-lo a forn suau fins que s'endureixi una mica i es dauri lleugerament.

MARIA GLORIA MUNTANOLA

LLIBRES

Teresa de Lisieux, un missatge universal

Nois i noies: aquí teniu una biografia escrita expressament per a vosaltres. És la vida d'una dona que morí als 24 anys en un convent de carmelites descalces.

Era jove encara! L'autora —que estima molt la joventut— ha posat aquestes paraules per títol de la seva obra: **Un cant d'amor i de joventut**. Potser trobeu exagerat aquest encapçalament, tractant-se de la biografia d'una monja. Potser us preguntareu també: ¿què ens ha de dir als joves d'avui una monja de clausura que va entrar al convent als quinze anys i portà una vida tan diferent de la nostra? ¿Que potser ens vol conduir cap a la vida religiosa? ¿Quin pot ser el seu "cant d'amor", si no va tenir temps de viure les emocions engrescadores d'un enamorament juvenil? ¿Pot dir-nos quelcom de nou aquesta santa d'ara fa

cent anys, a nosaltres, que vivim a les acaballes del segle XX i maldem constantment —i de vegades amb angonya— per realitzar-nos amb plenitud enmig de l'anomenada societat de consum?

Doncs sí, ella, Teresa, la jove carmelita de Lisieux, té moltes coses a dir-vos a vosaltres, els nois i noies d'avui. A l'era de la bomba atòmica i dels ordinadors, ella ens parla de la seva petitesa i de la infinita misericòrdia de Déu envers ella. I ens explica les seves experiències religioses, en les quals la pregària i la voluntat d'estimar fol·lamente Déu i els homes són dues característiques sobresortints. Ella ens ensenya el seu "petit camí", que no és altra cosa que la conquesta de la santedat, en la qual Déu ho és tot, i ella, l'espigolai que recull amb amor els petits no-res d'una vida amagada i sense cap relleu.

Els sants, cal analitzar-los en tota la profunditat del seu ésser. L'ànima d'un heroi és rica i complexa alhora, i els sants són els grans herois del cristianisme. No n'hi ha prou de conèixer l'anecdota de la seva vida, malgrat que les anècdotes, com les guspies, ajuden a conèixer l'existència i la naturalesa d'un foc més o menys soterrat.

La riquesa de l'ànima de Teresa de Lisieux es manifesta en els contrastes que afloren en tota la seva vida. Un dels seus biògrafs assenyala aquests, per exemple:

El seu llenguatge —el dels seus escrits— és pobre i sovint infantil; però el seu pensament és genial.

La seva vida aparentment va transcórrer sense cap drama; però va viure una veritable "tragèdia de la fe".

La seva existència, va passar-la entre les quatre parets d'un convent de clausura; però el seu missatge és universal.

D'on li ve aquesta universalitat? D'haver viscut plenament les grans dimensions catòliques de l'Església. El seu esperit volava per damunt les parets del claustre i es movia en l'espai immens de les estrelles. Cap a Déu es dirigia el seu amor més apassionat, i la seva ànima apostòlica se sentia agermanada amb els missioners de terres llunyanes.

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 500 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

"Quan hom és lluny de «casa nostra» totes les notícies que rebem per CATALUNYA CRISTIANA són un saber que no estem sols ni oblidats."

M. Dolors Roca. ANGOLA

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRÍ:

JOAQUIM SALVADO i BES RESIDENCIA SAN CALIXTO CASILLA 283 LA PAZ BOLIVIA	10.650.- Ptes
JOAN ESCOLA EGLISE DE LA SAINTE FAMILLE 22, RUE AHMED ONSI HELOUAN EGIPT	11.400.- Ptes
M. CINTA CERVERA (CASA ASIST.) ALCALA, S/N BARRIO S. RAFAEL CAIXARA DE ORINOCO E. BOLIVAR (VENEZUELA)	10.650.- Ptes
BUYANGO CATHOLIC MISSIONS P.O. BOX 753 MARAGOLI KENIA (EAST AFRICA)	11.400.- Ptes

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms	Tel.
Direcció	D.P.
Població	Província
subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner	
(nom i cognoms)	
L'import el faré efectiu mitjançant:	
☐ taló que adjunto	☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització:	
Domiciliació: Banc/Caixa	
Sucursal n.º	
N.º compte corrent	
Població	Província
Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meua autorització per aquest pagament.	
Població	Data
Signatura:	
"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39	

COSTUMS I TRADICIONS

El sant de les majúscules

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Avui és la festa dels impressors. O ho seria si no s'escaigués en diumenge. Els calendaris ho diuen: Sant Joan "ante Portam Latinam". Els impressors escollien per patró aquest sant perquè fou martiritzat davant la Porta Llatina de Roma, sumergit en una caldera d'aigua bullent. La similitud entre el fet i les calderes usades per a fondre els tipus de lletra d'impremta fou la causa d'adoptar-lo com a patró. Especialment els caixistes, és a dir els que componien a mà.

Parlo en passat perquè les Arts Gràfiques han evolucionat tant que gairebé no queden caixistes i aviat potser, desapareixeran també, els linotipistes. Potser per a això, en els calendaris d'ara, ja no hi figura el nom del sant en majúscules. Així: "SANT JOAN ANTE PORTAM LATINAM festa dels caixistes d'impremta". Alguns el posen encara en cursiva, però sense al·ludir, ja, els tipògrafs protegits.

De les majúscules en els calendaris del dia d'avui se'n derivà la dita en to festiu, de: "Valga'm sant Joan de les lletres grosses". I es que no hi ha hagut cap més sant digne de tal distinció, a judici dels qui feien calendaris que eren els impressors.

Els qui tenim per ofici escriure hem de fiar-nos dels impressors i confiar en ells, car sovint han d'esmenar els nostres errors. És clar que a vegades ells també s'equivoquen i ens provoquen alguna enrabiada però tant si

com no, és just que avui els recordem en les nostres plàtiques.

A vegades els originals, la mala lletra o la rapidesa en escriure a màquina tenen la culpa de tot i d'ací que per disculpar-se hom inventés la dita: "Bona lletra, mal caixista; mala lletra, bon caixista".

Això equival a recordar que els bons originals es confiaven als caixistes o linotipistes menys experimentats i, contràriament, els pitjors, als millors tipògrafs. Encara que entre ells i nosaltres es moguin els "senyors Comes", o sigui els correctors. Que per estar inclosos en el ram de les Arts Gràfiques deuen celebrar, també, la festa d'avui.

Per què els diuen —o els deien— "senyors Comes"? Per la meticulositat amb què treballen. Tant, que a vegades una simple coma obliga a recórrer bona part de la composició d'un text o un motlle. Això explica una altra locució que no tindria sentit si no fos així: "Més primmirat que un senyor Comes".

En un "pronòstic" o calendari del segle passat, hom podia llegir dessota del nom del sant en majúscules: "¡Miseros! que de tristes producciones / de otros cual vos, aguardais el sustento: / Rogad, rogado a Dios que de años ciento, / viva la ganga de las suscripciones".

Que el sant de les majúscules vetlli pels qui componen i corregeixen CATALUNYA CRISTIANA i ens augmenti cada vegada més, les subscripcions. Amén.

LA SARDANA I LA DANSA

Premis Conrad Saló

JOSEP VENTURA

PREMIS CONRAD SALÓ. S'ha celebrat al Cinema Olímpia de la Bisbal d'Empordà la gala final del concurs de composició de sardanes per a cobla "Premi Mestre Conrad Saló". Un total de 29 sardanes van concórrer a aquesta quarta edició del certamen musical promogut per l'Ajuntament de la Bisbal. En una primera selecció, el jurat va escollir les cinc finalistes, que foren interpretades en doble versió per les cobles La Principal de la Bisbal i Els Montgrins, durant la vetllada esmentada del 31 de març. Després d'aquesta interpretació, es va establir el resultat del certamen, tant per part del jurat reunit per a aquesta ocasió, com per part del públic present a l'acte el qual decidia l'atorgament del premi popular. El veredict del Jurat fou el següent: 1r. Premi, per a la sardana "Salt Sardanista", de Ricard Viladesau; 2n. Premi, per a la sardana "El Mas de la Pubilla", de Joan Juncà i Albert; i 3r. Premi, per a la sardana "Tardor", de Vicenç Acuña. D'altra banda, el premi popular fou atorgat per majoria de vots del públic a la sardana "Salt Sardanista", de Ricard Viladesau.

El jurat d'aquesta quarta edició del Premi "Mestre Conrad Saló" estava integrat per la senyora Àngels Salabert i pels senyors Lluís Albert, Josep Viader, Joan Lluís Moraleda i Francesc Cassú. Ressenyarem també que les dues sardanes finalistes foren "Inquietuds", d'Agapit Torrent i "Meditació", de Tomàs Gil.

CURSET. El dia 20 d'abril s'inicià un nou curset de sardanes a l'Agrupació Cultural Folklorica Barcelona. Les sessions d'aquest nou cicle van adreçades a gent més gran de 14 anys i es desenvolupen cada dilluns i divendres, a les vuit del vespre. Cal remarcar que al costat de la pràctica de la dansa, aquest curset també inclou l'ensenyament teòric de la sardana.

EDUQUEM JUNTS - 31

la família, l'escola, els mitjans de comunicació

ELENA ELIZALDE i AUBERT
Doctora en Pedagogia

TERESA SANMARTÍ i GARCIA
Mestra Especialista en Preescolar

Convidem a tots aquells que estan en contacte amb nens a treballar junts per tal d'ajudar-los a créixer amb alegria. Cada setmana proposem dos objectius educatius, centrats en l'edat de 5 anys, (dins de les àrees de socialització, llenguatge, adquisició d'hàbits o desenvolupament intel·lectual i motriu); i suggerim uns exercicis divertits i fàcils de fer.

Tant de bo que, treballant plegats, recuperem el civisme que trobem a faltar a la nostra societat. Endavant, els nostres nens s'ho valen. El nostre país, també.

Desenvolupament motriu

Objectiu: Saber fer rebotar una pilota.

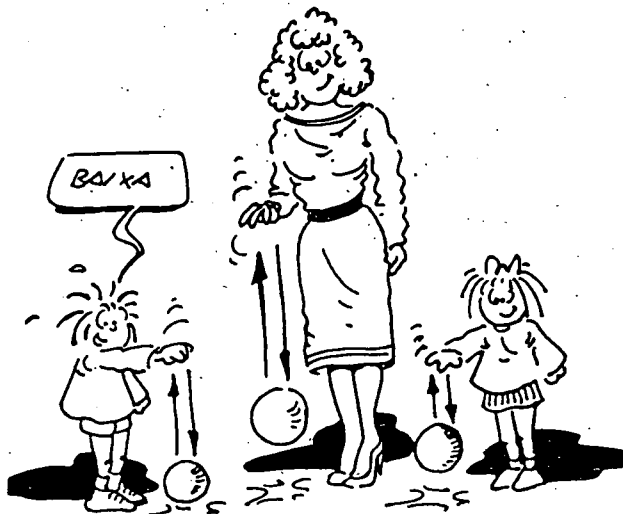
Exercicis:

—Quan veiem amb el nen un partit de bàsquet, li fem notar com els jugadors passen la pilota pel camp fent-la rebotar.

—Juguem amb el nen fent rebotar la pilota tot dient: "baixa, baixa, baixa". És interessant que cada cop millori el ritme i nombre de botades.

—Més endavant fem el mateix tot caminant a poc a poc i després corrent dient: "baixa, baixa, baixa".

—Organitzem amb el nen un petit concurs de destresa en portar la pilota, tot rebotant, a la cistella (pot ser una paperera instal·lada sobre una cadira).

Socialització

Objectiu: Saber participar adequadament a la conversa a l'hora de l'àpat familiar.

Exercicis:

—La conversa familiar és indispensable. Normalment el moment més adient per a ella és l'àpat familiar, que ha de ser una estona apacible, de col·laboració i de comunicació entre tots els membres de la família.

—Procurem que cap membre de la família no monopolitzi la conversa familiar i molt menys el televisor.

—Els pares mirem de dirigir la conversa per tal que tothom hi prengui part, ja preguntant allò que cadascú ha fet durant el dia, ja opinant sobre les explicacions dels altres o elaborant junts els plans familiars. Aquest és un bon moment per conèixer-nos i transmetre als fills la nostra manera de pensar i també unes pautes educatives.

—Escoltem amb igual respecte les opinions de cadascun dels membres de la família, independentment de llur edat.

FILATÈLIA

L'AVET

GRAN MISSIONER I MÀRTIR

Grecia dedica aquest segell a De Cosmas l'Etolien (1714-1779), religiós del Mont-Athos, missioner i màrtir. Fou un gran missioner durant l'ocupació turca. Fundà més de 200 escoles. Educà el poble i el consolida en la fe, advertint-lo del perill de la islamització.

JEROGLÍFIC

per SNOP

¿DE QUÈ ESTÀ FET AQUEST VESTIT?

D
7

Solució al 553
ASSOTAR
(1) AS SOTA R

SOPA DE LLETRES

per SNOP.

CERCAR 7 FORMES DE DIR QUE HOM ÉS POCA COSA.

R	A	I	X	O	P	L	X	Z	L
M	E	N	U	T	L	M	V	Y	T
P	I	S	I	O	O	N	I	T	I
P	I	I	Q	I	N	I	U	I	S
S	M	I	I	U	I	N	B	O	T
S	A	I	X	I	I	I	A	T	A
I	N	F	I	M	I	T	I	I	F
R	X	I	I	I	I	T	X	B	F
C	Z	D	I	I	E	I	V	B	O
R	Z	I	X	P	I	N	V	C	R

DIAG.: Esquitz, diminut, pe-
tit.

VERT.: Nan, baix.

HORIT.: Menut, infim.

ESCACS

per JAUME MORA

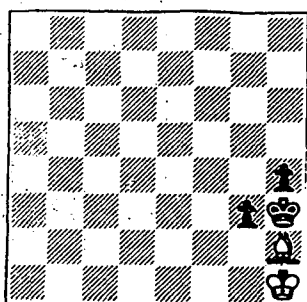
DIAGRAMA 323

Blanques juguen i fan taules.

És allò que en deïen un "trivium". Quina és la bona?

Solució al diagrama 322

1 Txc7 1-0.

RESULTS

ATL. MADRID-R. MADRID.....	3-3
LOGROÑES-SP. GIJÓN	1-0
CELTA-VALENCIA	1-2
TENERIFE-CÁDIZ	0-1
R. SOCIEDAD-MÁLAGA.....	1-1
R. VALLECANO-SEVILLA	2-1
BARCELONA-ATH. BILBAO ...	4-2
MALLORCA-ZARAGOZA	0-1
CASTELLÓN-VALLADOLID....	1-1
OVIEDO-OSASUNA	2-0

LA TRAVESSA

At. Madrid-R. Madrid	X
2. Logroñés-Gijón	1
3. Ceita-Valencia	2
4. Tenerife-Cádiz	2
5. R. Sociedad-Málaga	X
6. R. Vallecana-Sevilla	1
7. Barcelona-Ath. Bilbao	1
8. Mallorca-Zaragoza	2
9. Castellón-Valladolid	X
10. Oviedo-Osasuna	1
11. Elche-Salamanca	1
12. Burgos-Betis	1
13. Figueras-Sestao	1
14. Español-Palamós	1

CLASIFICACIONES

28-

IMAGINEU QUE JA HA PASSAT UNA BONA ESTONA.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

N.º 509

Històries d'Eixerits

Ser ben educat

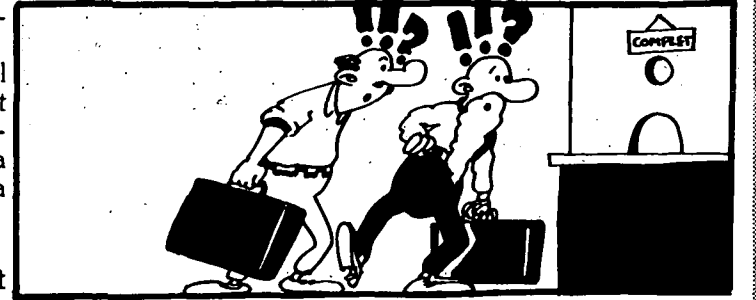
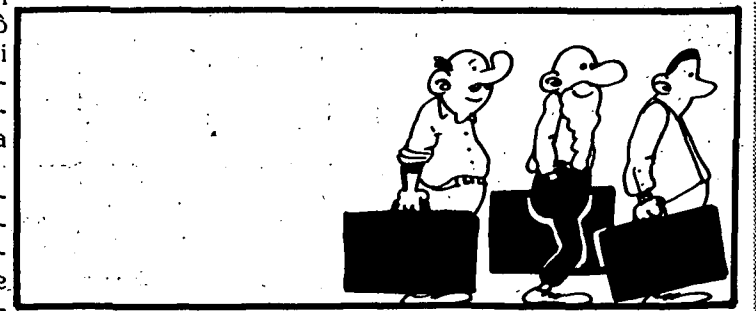
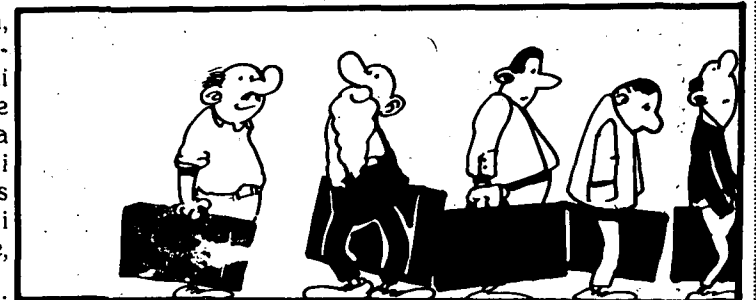
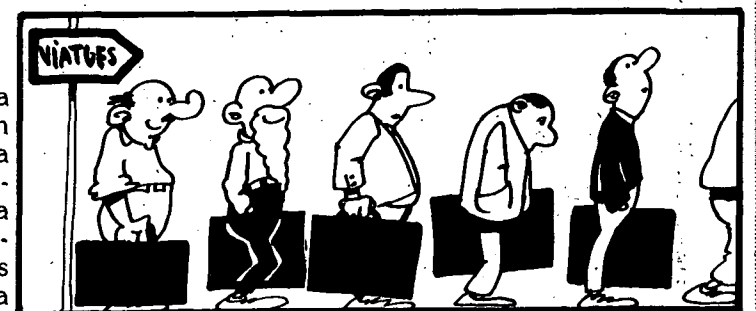
Avui la directora de l'escola ens ha fet una "arrada especial". Ho fa de tant en tant quan ens vol dir alguna cosa que fa referència a la "vida" de l'escola. La directora és una senyora molt simpàtica, però que no se'n calla cap. Ha dit que el nostre comportament a l'escola, a la classe, al pati, en el tracte amb els companys, en general era bo, però que encara hi havia moltes coses a corregir.

Ha dit que els "profes" sovint se li queixen, i amb raó, que, en alguns moments, ens comportem com nois i noies mal educats. Que n'hi ha que van a l'escola poc nets i endreçats; que a la classe sovint estem distrets; que n'hi ha que masteguen xiclets; que no estan quiets i fan soroll; que presenten els deures en papers poc nets i arrugats, escrits amb mala lletra i poc ordenats. I n'ha ensenyat uns quants que, de veritat, deixaven molt a desitjar.

Que li agradava que entre els professors i alumnes hi hagués un tracte d'amistat, però que els alumnes no ens hem de "passar", i hem de saber estar en el nostre lloc. Em sembla que volia dir que hem de tractar els "profes" amb respecte i no abusar de la seva amabilitat.

Ha dit que al pati se sentien moltes "paraulotes", i que per respecte a la llengua i als altres, hem de mirar d'expressar-nos correctament; que és una ximpleria ridícula creure que un és més home perquè és un desmanegat, diu "tacos" a cada moment i dona mal viure als altres.

Mentre parlava hi havia un gran silenci. El professor de "mates" movia el cap aprovant allò que deia la directora. Jo i els meus companys fèiem cara de circumstàncies. I és que la directora tenia raó. I tant que tenia raó! Ja veurem com anirà ara.

L'Eixerit

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Joan, capítol 10, versets de l'1 al 10 (Jo 10:1-10).

Reflexionem: 1. Fragment de la paràbola de Jesús, bon Pastor. En aquell temps en el país de Jesús, la gent vivia dels fruits del camp i dels ramats. Bàsicament era un país de pagesos i de pastors, i d'alguns artesans també, és clar. Jesús adaptava el seu llenguatge a la manera de pensar i viure dels qui l'escoltaven.

2. Jesús parla del bon pastor que coneix les seves ovelles i les ovelles el coneixen a ell, es posa al seu davant i les mena als bons pasturatges. I parla també dels lladres i bandolers; les ovelles s'espanten i en fugen d'ells perquè no els coneixen. El lladre només vol robar, matar i fer mal.

3. Jesús diu que ell és el bon pastor i la porta de la cleda. Ell només vol el bé del poble i conduir-lo per camins de veritat i de bondat. N'hi ha, però, que no tenen el cor bo, ni estimen els altres, i parlen a la gent amb enganys i mentides. Ser cristià és escoltar la veu de Jesús i seguir-lo a ell pels camins del bé i de la veritat.

El mossèn

Sicfrid

EL REI DEL NAS VERMELL

Vet aquí que una vegada, temps era temps, en un país llunyà, qui sap on para, hi havia un petit poble on la gent era molt desgraciada. El rei d'aquell país estava molt preocupat. No sabia què havia de fer per aconseguir que els habitants del poblet no se sentissin tan tristos. Tots ells tenien treball, i boniques cases, i menjar a taula cada dia, però malgrat tot no eren feliços. El rei, molt amoïnat, va publicar un band on feia saber la seva preocupació i on anunciava que seria molt ben recompensat aquell que pogués donar-li la solució al problema.

Passaven els dies i les setmanes i cap de les propostes que li arribaven al rei semblaven satisfactòries.

Heus aquí que un matí, mentre el rei passejava pels jardins de palau, va sentir a l'altra banda del mur una veu molt jove que reia a cor que vols i cantava una tonada que feia així:

"Hi havia una vegada un rei que tenia el nas vermell,..."

Feia molt de temps que el rei no sentia unes riallades tan fortes i despreocupades. Sense perdre temps, va fer sortir dos dels seus criats a buscar el feliç cantarell. Un cop el va tenir a la seva presència va preguntar-li el motiu de la seva alegria.

El noi va contestar-li que cada cop que es posava trist començava a cantar una cançó i la tristor li fugia del cap i del cor.

El rei, molt sorprès, va dir:

—Una cançó? Sembla un remei molt senzill, potser els meus súbdits no canten mai, potser no en saben —rumiava en veu alta el sobirà— Ja ho tinc decidit; t'enviaré com a emissari meu per ensenyar els meus súbdits a cantar.

I així ho va fer. El jove cantaire va viatjar fins el poble trist, i un cop allà, reuní a la plaça a tots els vilatans. Sense gaires preàmbuls, van començar les classes de cant. De bon principi la gent no semblava gaire interessada, però a poc a poc s'hi van anar interessant i entusiasmant, fins que no gaire estona després, tota la vila cantava entusiasmada.

"Hi havia una vegada un rei que tenia el nas vermell,..."

La cançó havia donat el seu fruit. La gent d'aquell poble mai més no va estar trista. I el jove cantant va quedar-se a palau com a conseller del rei.

I tots foren feliços i menjaren anissos.

DIUMENGE - 6

09.30 Sardanes.
09.45 Dibuixos animats.
10.15 Signes del temps.
11.00 Cadència.
12.30 Gol a gol.
14.30 Telenotícies.
14.55 El temps.
15.00 Dibuixos animats.
15.30 Jim West.
16.20 Pel·lícula diumenge tarda: "Agència".
18.00 Gol a gol. Bàsquet.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.05 Trenta minuts.
21.40 Dallas (D).
22.35 Gol a Gol.

**ESPAIS FIXOS:
DE DILLUNS A DIVENDRES**

10.45 Universitat oberta.
13.40 T.N. Comarques.
14.30 Telenotícies.
15.00 El temps.
15.05 Bona cuina.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.10 Bona cuina.

DILLUNS - 7

11.15 Tres, catorze, setze.
12.20 Gol a gol.
13.55 La senyoreta - 151.
15.15 Veïns - 260.
15.45 Com a casa.
16.30 La gran vall - 73.
17.20 Dibuixos animats. (D)
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Matraca, no!
18.45 Mikimoto club.
19.30 Filiprim.
21.20 Roseanne.
21.50 Pantalla: "Esquadro".
23.30 Telenotícies.

DIMARTS - 8

11.15 Thalassa.
11.55 La caixa sàvia.
13.55 La senyoreta.
15.15 Veïns.
15.45 Com a casa.
16.30 La gran vall.
17.20 Dibuixos animats. (D)
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Matraca, no!
18.45 Mikimoto club.
19.40 Filiprim.
21.20 La parada.
22.55 L'hora d'Alfred Hitchcock (D).
23.45 Telenotícies.

DIMECRES - 9

11.15 Basquetmanlia.
12.10 A debat.
13.55 La senyoreta.
15.15 Veïns.
15.45 Com a casa.
16.30 La gran vall.
17.20 Dibuixos animats. (D)
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Matraca, no!
18.45 Mikimoto club.
19.40 Filiprim.
21.05 Sorteig Loto 6/49.
21.20 Informatiu cinema.
21.55 Cinema 3: "L'any que vam viure perillósament".
24.00 Telenotícies.
00.20 Motor a fons.

DIJOUS - 10

11.15 Informatiu cinema.
11.45 La parada.
12.40 60 minuts.
13.55 La senyoreta.
15.15 Veïns.
15.45 Com a casa.
16.30 La gran vall.
17.20 Dibuixos animats. (D)
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Matraca, no!
18.45 Mikimoto Club.
19.40 Filiprim.
21.20 Tres pics i repicó.
22.55 Esports flash.
23.55 Telenotícies.

DIVENDRES - 11

11.15 Esports flash.
11.55 Senyals.
12.40 Actual.
13.55 La senyoreta.
15.15 Veïns (D).
15.45 Com a casa.
16.30 La gran vall.
17.20 Dibuixos animats. (D)
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Matraca, no!
18.45 Mikimoto club.
19.40 Filiprim.
21.20 La vida en un xip.

23.45 Telenotícies.
24.15 Cinema de mitjanit: "Soldats de plom".

DISSABTE - 12

09.30 Sardanes.
09.45 Dibuixos animats.
10.15 Resum setmanal.
11.50 Photomaton. 2V.
12.40 Resum setmanal.
14.30 Telenotícies.
14.55 El temps.
15.00 Bona cuina.
15.05 Festival Tex Avery.
15.35 Tarda de Terror: "Ninot diabòlic".
17.25 Robid Hood.
18.25 Èxit.
19.10 Cagney i Lacey.
19.55 Guaita què fan ara.
20.30 Telenotícies.
21.00 El temps.
21.05 Lotto 6/49.
21.15 Bona cuina.
21.20 Pel·lícula: "Nosaltres els vius".
22.55 L'engranatge.

CANAL - 33

DIUMENGE - 6

16.00 Horitzons.
17.00 Senyals.
17.45 1El món del cinema.
18.15 Fila 33: "Casa de nines".
20.00 Curt-metratge.
20.20 Thalassa.
21.00 Telenotícies.
21.25 El temps.
21.30 Versió original: "Vértigo en Manhattan".

**ESPAIS FIXOS:
DE DILLUNS A DIVENDRES**

19.10 Universitat oberta.
19.40 Victor.
19.55 Videoclips.
21.00 Telenotícies.
21.30 El temps.
21.35 Tot l'esport

DILLUNS - 7

20.00 Basquetmanlia.
22.00 Històries imprevisibles.
22.25 A debat.

DIMARTS - 8

20.00 Star Trek.
22.00 Teatre: "Per un si o per un no".

DIMECRES - 9

20.00 Cosmos.
22.00 Farrington.
22.30 60 minuts.

DIJOUS - 10

20.00 Sputnik.
22.00 Actual.
23.00 Canal 33 presenta.

DIVENDRES - 11

20.00 Futbol 90.
22.00 La bella i la bèstia.
23.00 Tres, catorze, setze.

DISSABTE - 12

16.00 Esports show.
20.00 Vibria.
20.10 Photomaton.
21.00 Telenotícies.
21.25 El temps.
21.30 La caixa sàvia.
23.00 Cadència.

DIUMENGE - 6

02.15 Música N.A.
03.00 Però... això què és?
04.10 El dimarts que ve.
05.20 Parlem de sexe.
06.05 Tendido cero.
06.50 Entre línies.
07.15 Rockpop.
08.20 Corrupció a Miami.
09.05 Els mapaches.
09.30 Companys.
10.30 El dia del Senyor - Santa Missa.
11.05 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.35 Camp i mar.
13.05 El saler.
14.00 La nostra Europa.
14.30 L'Informatiu cap de setmana.
15.00 Telediari cap de setmana.
15.30 El temps.
15.35 Calimero.
16.05 La Comèdia: "Golfus de Roma".
17.50 Dibuixos animats.
18.10 Joc de nens.
18.40 Alf.
19.00 Waku-Waku.
19.30 Dotze del patibul.
20.30 Telediari cap de setmana.

21.05 A portada.
21.55 Diumenge cinema: "Soldadito español".
23.40 Avanç Telediari.
23.45 Catalunya misteriosa.
00.15 Plast-X.
00.45 Un dia es un dia.
02.45 Opera: "Norma".

**ESPAIS FIXES:
DE DILLUNS A DIVENDRES**

08.00 Bon dia.
10.00 A bona hora.
14.00 Teledues/Informatiu Migdia.
15.00 Telediari-1.
15.30 El temps.
15.33 A la meua manera: Cheers.
17.50 Avanç Telediari.
20.15 L'Informatiu vespre.
20.30 Telediari 2.
21.00 El temps.

DILLUNS - 7

Wesbter.
Santa Barbara.
Dibuixos animats.
14.00 Dones als 40.
17.55 Els mons de Yupi.
18.25 Calaix desastre.
19.20 3 x 4.
21.10 Però... això què és?
22.40 Parlem de sexe.
23.25 Equip d'investigació.
00.20 Telediari-3 i Telesport.
01.00 Cine-club de matinada: "El animador".

DIMARTS - 8

02.35 Llarg-metratge: "Un sueño americano".
04.30 Ballet.
05.50 Documental.
06.35 El nostre món.
06.55 El marc de la fama.
10.00 Wesbter.
Santa Barbara.
Dibuixos animats.
14.00 Tira y afloja.
17.55 Els mons de Yupi.
18.25 Calaix desastre.
19.20 3 x 4.
21.10 El dimarts que ve.
22.30 Sessió de nit: "Topaz".
00.50 Telediari - 3 i Telesport.
01.25 Testimoni.
01.30 Filmoteca del dimarts: "El doctor Mabuse I".

DIMECRES - 9

Wesbter.
Santa Barbara.
Dibuixos animats.
14.00 Kate i Allie.
17.55 Els mons de Yupi.
18.25 Calaix desastre.
19.20 3 x 4.
21.10 El temps és or.
22.10 Miss Marple.
23.10 El marc de la fama.
00.10 Telediari - 3 i Telesport.
00.50 Última sessió: "La República perdida".

DIJOUS - 10

Wesbter.
Santa Barbara.
Dibuixos animats.
14.00 Murphy Brown.
17.55 Els mons de Yupi.
18.20 Calaix desastre.
19.20 3 x 4.
21.10 Trenta i tants.
22.10 Punt i apart.
23.40 Enredo.
00.05 Telediari - 3 i telesport.
00.40 Producció espanyola: "Cristobal colón, de oficio descubridor".

DIVENDRES - 11

Wesbter.
Santa Barbara.
Dibuixos animats.

14.00 Una forma de viure.
17.55 Les aventures de Peter.
18.20 Plàstic.
19.20 Un rato de inglés.
19.50 Amb les mans a la massa.
21.10 Platja de China.
22.15 Visca l'espectacle!
23.50 Jutjat de Guàrdia.
00.15 Telediari - 3 i telesport.

DISSABTE - 12

00.50 Classics en Blanc i Negre: "Hombres intrépidos".
02.45 Jazz entre amics.
03.45 El preu just.
05.15 Equip d'investigació.
06.15 Art i artistes flamancs.
06.45 Parlant clar.
07.15 De pel·lícula.
07.45 Visca l'espectacle!
09.10 S'ha escrit un crim.
10.00 Els contanimalos.
10.30 Sopa de gansos.
11.00 No t'ho perdis.
13.00 Visca la ciència.
13.30 Parlament.
14.30 L'Informatiu cap de setmana.
15.00 Telediari cap de setmana.
15.30 El temps.
15.35 La boja acadèmia de policia.
16.05 Primera Sessió: "Es grande ser joven".
18.00 Rockpop.
19.35 Loco de remate.
20.30 Telediari cap de setmana.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Dissabte cinema: "Grupo salvaje".
"Un tigre en la red".

DIUMENGE - 6

07.30 Via olímpica.
9.00 Santa Missa.
09.45 Dibuixos animats.
10.00 Els Picapedra.
10.30 Cine para todos: "Locuras de parchis".
12.00 Domingo deporte.
18.30 Kung Fu.
19.30 Dos cadenas para ti.
20.00 El precio justo.
21.30 Estudio estadio.
00.00 Andalunya.
00.15 Filmoteca-2: "Después de...".
"No se os puede dejar solos".
02.15 Últimas preguntas.
02.45 Tiempo de creer.

**ESPAIS FIXES:
DE DILLUNS A DIVENDRES**

10.00 Hoy a las 10.
14.00 Avanç de l'Informatiu.
15.00 L'apuntador.
17.25 Un punt de solfa.
17.30 Resum informatiu.
19.15 L'Informatiu Vespre.
22.00 Noticias-2.

DILLUNS - 7

07.45 Con tu cuerpo.
08.00 Chopi i la princesa.
08.30 Euskera.
09.00 Plàstic.
11.00 El primero entre iguales.
12.00 Las doce en punta.
13.00 Cristal.
13.45 Video-Mix.
14.05 La palmera.
15.05 Bellesa i poder.
15.30 Volta Ciclista a Espanya.
17.00 La barberia.
17.50 Sessió de tarde: "El mejor de los malvados".
19.30 Cerca de las estrellas.
22.35 Cine Club: "Desaparecido".
00.15 Va de cine.
00.45 Era Lucana.

DIMARTS - 8

07.45 Con tu cuerpo.
08.00 Planeta imaginari.
08.30 Inglés.
09.00 El salero.
11.00 Nanny.
12.00 Las doce en punta.
13.00 Cristal.
13.45 Video-Mix.
14.05 La Palmera.
15.05 Bellesa i poder.
15.30 Volta Ciclista a Espanya.
17.00 La barberia.
17.40 Sessió de tarde: "Entre dos mujeres".
19.30 Cerca de las estrellas.
22.30 La casa por la ventana.
23.30 Especial.
00.30 Glasnost.
01.00 La joya de la corona.

DIMECRES - 9

07.45 Con tu cuerpo.
08.00 Archie i Sabrina.
08.30 Català/Galego.
09.00 La casa por la ventana.
11.00 Napoleón y el amor.
12.00 Las doce en punta.
13.00 Cristal.
13.45 Video-Mix.
14.05 La palmera.
15.05 Bellesa i poder.
15.30 Volta Ciclista a Espanya.
17.00 La barberia.
17.40 Sessió de tarde.
19.30 Cerca de las estrellas.
22.45 Corazón.
23.40 Estrenos TV.
01.15 Secuencias.

DIJOUS - 10

07.45 Con tu cuerpo.
08.00 Puçastoc.
08.30 Italiano.
09.00 Corazón.
11.00 Mantén vivo el sueño.
12.00 Las doce en punta.
13.00 Los Brett.
13.45 Video-Mix.
14.05 La palmera.
15.05 Bellesa i poder.
15.30 Volta Ciclista a Espanya.
17.00 La barberia.
17.40 Sessió de tarde.
19.30 Cerca de las estrellas.
22.30 El primijuego.
22.50 Jueves cine.
00.30 Metrópolis.
01.00 Plast-X.

DIVENDRES - 11

07.45 Con tu cuerpo.
08.00 No es pot fer això per TV.
08.30 Alemán.
11.00 Vida privada.
12.00 Las doce en punta.
13.00 Los Brett.
13.45 Video-Mix.
14.05 La palmera.
15.05 Bellesa i poder.
15.30 Volta Ciclista a Espanya.
17.00 Especial.
17.45 Sessió de tarde.
19.30 Cerca de las estrellas.
22.30 Un dia es un dia.
00.30 A través del espejo.

DISSABTE - 12

07.45 Con tu cuerpo.
08.00 El mundo del caballo.
08.30 Stop, seguridad en marcha.
09.00 Hablando claro.
09.30 Con las manos en la masa.
10.00 Klip.
10.55 Glasnost.
11.30 Aquí Sant Cugat.
11.45 Andalunya.
12.00 135 escons.
12.30 Concierto.
14.30 Plàstic.
15.00 Estadio-2.
22.00 Fuera de serie.
23.00 El autoestopista.
23.30 Estadio-2.
02.00 Video-mix.

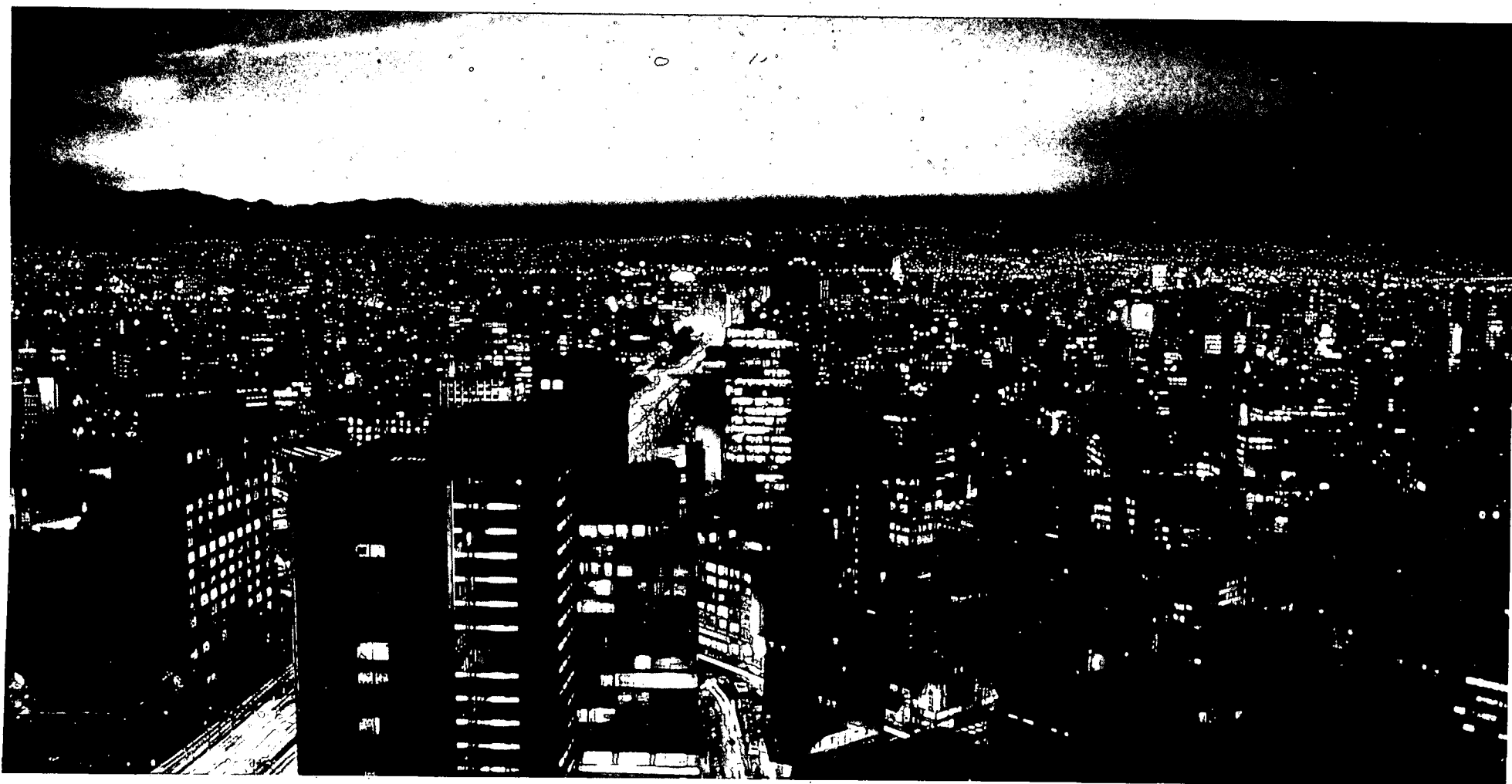
COMENTARIS TV

EL MARTES QUE VIENE

Aquest programa es va perfilant a mesura que passa el temps. Cada cop resta més clar que abans de la notícia hi ha l'escàndol, la morbositat. Un clar exemple va ser l'entrevista que va fer la veu de Terenci Moix. Després d'haver sentit les manifestacions d'aquest senyor començà a esbrinar quin és el veritable fi: fer del programa quelcom espectacular, fora d'allò que és normal. D'antuvi hi ha el to exaltat de la presentadora, les seves preguntes agressives, fortes, directes. En alguna ocasió tot el contrari: es produeix l'exaltació de l'entrevistat. Mai no hi ha un terme mig. Es tracta de fer parlar a l'entrevistat més del que ell mateix vol. Tot plegat una situació de tensió fins i tot certament desagradable. El cas de Terenci Moix és paradigmàtic: es va aconseguir el que es proposava la presentadora i potser una mica més. Terenci Moix va parlar amb una sinceritat esgarriosa. Tanta que, segons com, algú es podia sentir incòmode. La falta de pudor d'aquest senyor va ser tal, que fins i tot, es va esgarriar la mateixa presentadora. Es van tractar assumptes tan íntims que semblava mentida que allò fos veritat. Potser, al capdavant, estic errat i tot plegat som davant d'un programa rodó. La veritat és que dubto: També es veritat que pot ser que això sigui el que demana el públic. Si és així, la televisió està creant un tipus d'espectador un xic xafarder.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

Som gairebé a totes les llars

És del tot segur que a la seva llar, com a la de milers i milers de famílies, hi ha instal·lat algun producte Roca.

Al llarg de més de 70 anys, el nostre objectiu constant ha estat augmentar la qualitat de vida proporcionant confort i benestar màxim, a tots els gustos i necessitats.

Això ens obliga a millorar allò que moltes vegades sembla immillorable.

Conegui les novetats de Roca. Hem aconseguit aplegar els últims avenços tecnològics amb el disseny més actual.

Roca

SANITARI • AIRE CONDICIONAT • CALEFACCIÓ • CERÀMICA